KORAY YERSÜREN

GÖZLÜK 3

EPHESUS

KORAY YERSÜREN

GÖZLÜK

Üç Nokta 3

EPHESUS®

Biliyorum, nefes alamıyorsun.

Ve biliyorum.

Çok özledin.

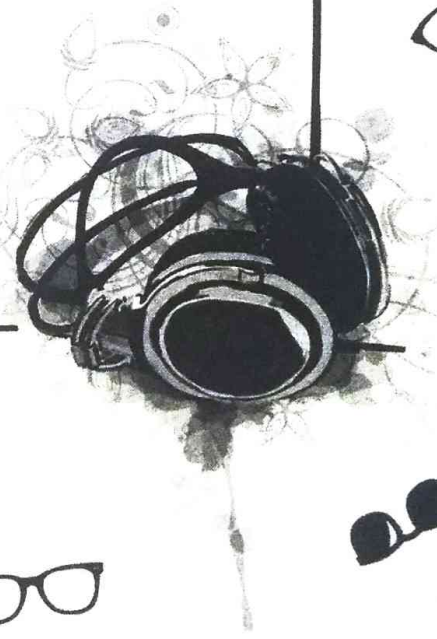
Koray Yersüren

Sevgili Mavi,

Zaman geçtikçe sert bir kayaya dönüştüm...
Artık korkak olan tarafta değilim. Çok daha fazlasını
hayal etmemi sağladığın için teşekkür ederim. Bu kitap,
geçmişi hayal kırıklığı ile dolu olanlar için.
Bu kitap senin için, benim için, onlar için...

Valerie

Amy Winehouse

GİRİŞ

Saatlerce, gökyüzünün karşısında dikilip güneşin batışını izlemek gibiydi eski anıları zihinde hayal etmek. Bir yandan içini sıcacık yapıyordu insanın. Anılar, sanki kollarımın üzerinde gezip tüylerimin diken diken olmasına sebep oluyordu. Diğer yandan özlenen geçmiş, yalnız bir adamın çok ihtiyacı olduğu sarılma anı gibiydi. Ağlayası geliyordu insanın. Dudaklarını sıkarak bu hisse engel olmaya çalışırken, çaresizce gözünden akan gözyaşını kabul edip nefes almak gibiydi işte. Herkesin geçmişi, yeninden izlenmeyi bekleyen bir film gibiydi zihinde. Eğer yeniden aynı hissetmek için zihnin odalarını iyi anılarla doldurmazsa insan, zihin, depresyonun kapılarını açıyordu kişi için. Benim zihnimin odalarının kapıları ise şimdi ardına kadar açılmış, odaları bomboş kalmıştı.

Yaşananların ardından, ne hissedeceğimi bilemez bir hâldeyim şimdi. Ne yapacağımı ne şekilde davranacağımı bilmiyorum insanlara karşı. Bildiğim tek şey, bir şeylerin eskisi gibi olmadığı. Bir şeyler yolunda gitmiyor ve bunun olmasına engel olamıyorum.

"Sen hiç uyumadın mı?"

Bilgisayarımın ekranını kapatıp kapıyı aralayan anneme baktım.

"Hayır, uyumadım."

Evet, bir şeyler eskisi gibi değildi. Annem bile nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Aramızdaki bu soru işaretleri ilişkimiz üzerinde garip bir etki yaratıyordu. Eskiden olsa yatağımın başına gelir, bana sarılır, beni gıdıklardı. Güne harika bir başlangıç yapardım." Bu durumu kendin için daha da kötü hâle getirmekten vazgeçmelisin Ege. Yepyeni bir dönem başlıyor. Önünde kocama..."

"Anne."

Annem, sözünü kestiğim için kırılmış bir ifade ile yüzüme bakakaldı.

"Çok az bir işim daha var. Şimdi izninle bunu bitirmek istiyorum."

Aslında bloğuma yazmak bir kaçıştı o an için. Onun kuracağı cümlelere verecek cevabım kalmamıştı yalnızca. Zihnim, sadece düşlediklerini istiyordu. Düşlediklerimi yaşamak istiyordum... Uzatmasının bir anlamı olmadığının farkında olan annem, kapıyı usulca kapatıp salona döndü. Gözlerim bilgisayar ekranı ile yeniden buluştuğunda, yazmaya devam etmek istemedim. Kırılmıştı ya bir kere o kalem... Parçalara ayrılmıştı ya kalp... Olmuyordu. Onun okuyacağını tahmin ederek bir nokta koymam gerektiğinin de bilincindeydim.

Sen...

Yazdım ilk önce.

Sen ki yaz gecesi kampının saklı prensesi... Nereden bileceksin Ay'ın da söyleyeceklerinin olduğunu...

Yazının sonunu okuyacak bloğumun diğer takipçileri elbette bir şey anlamayacaklardı. Ay, geçmişte kampta anlatılan bir hikâyeden geliyordu... Ay ve Güneş'in hikâyesini o bilirdi. Güneş'in her gün nasıl kavrulduğunu, Ay'ın her

gece nasıl karanlıkta saklandığını, nasıl hissettiğini o bilirdi. Yazıyı hızlıca yayımlayıp bilgisayarı kapattım. İnsanlar ve düşünceleri değişse de alışkanlıklar hâlâ değişmiyor. Hâlâ siyah boxer ile uyuyordum mesela... Bir şekilde geçmişteki *bene* bağlı kalmak, umudun varlığını hâlâ hissetmemi ve sonraki günler için heyecanlanmamı sağlıyordu. Ama yataktan aşağıya sarkıttığım ayaklarım soğuk zemin ile buluştuğunda umut hemen saklanıyordu yatağın altına.

Zeminin soğukluğu bacaklarıma yayılırken yaşananların gerçekliğini yeniden hissediyorum sanki.

Kaybolmuş bir kaybeden.

Bir gizem.

Bir aşk.

Bir arkadaş. Birçok arkadaş.

Bir kaza.

Bir ölüm.

Bir yeniden doğuş...

Tüm bunları yaşamış olduğum gerçeği, damarlarımda akan kanın yeninden hareketlenmesini sağladı. Bir şeyler geliyordu. Yeni bir şeylerin olacağını hissediyordum. Buna hazırlıklı olmalıydım. Bir şey başlayacaktı. Bu ya korkunç sonlu bir film olacak ya da herkesin anlatmak istediği bir masal.

Yaklaşık yarım saat sonra annemin aracının ön koltuğundaki yerimi almıştım. Kulaklığımda önceden hazırladığım yüksek sesli bir şarkı açmış, annemle olası bir diyaloğu da engellemiştim. Araç, aşinası olduğum ama şimdilerde sanki ilk kez geliyormuşum gibi hissettiren binanın bahçesinde durduğunda kulaklığımdaki müzik de eş zamanlı bir şekilde kapandı.

Derin bir nefes alıp aracın kapısını açtım. Ve çakıl taşlarının üzerine bastım. Derin bir nefes alıp gövdemin tamamını da araçtan çıkardığımda, aldığım nefesi güçlü bir *of* olarak dışarıya bıraktım. Yaşadığım tereddüdü fark eden annem, bir şeyler söylemeye hazırlanırken kapıyı hızlıca kapattım.

"Ya şimdi ya hiç..." diye tekrarladım kendi kendime.

Aracın etrafından dolanıp, okul binasına doğru ilerlerken buraya tekerlekli sandalye ile gelişim ve değnekler ile dönüşüm geldi aklıma. Şimdi her ikisi de yoktu. Adımlarım artık eminlerdi nereye bastıklarından... Binaya bakıp geçmişi ve olası gelecek ihtimallerini düşündüm. Dudaklarım yavaşça yukarıya kıvrıldı. Gülümseyerek etrafa baktım.

"Hazırım," dedim kendi kendime. "Bu kez çok farklı olacak."

O sırada boynuma dolanan bir kol nefesimi kesti.

Kolların sahibinin bedenini sırtımda hissedebiliyordum.

"Döneceğini biliyordum bebeğim," dedi gülerek. Kollarından kurtulup ona döndüm.

"Döndüm."

Akın açtığı kollarını bedenime doladı.

"Hoş geldin kanka," dedi kollarını çekerken. Her iki elini omuzlarımda tutarak bana baktı.

"Hazır mısın?"

"Bilmem? Ben hazırım. Yaz siz?" dedikten sonra okulun giriş kapısına yöneldim.

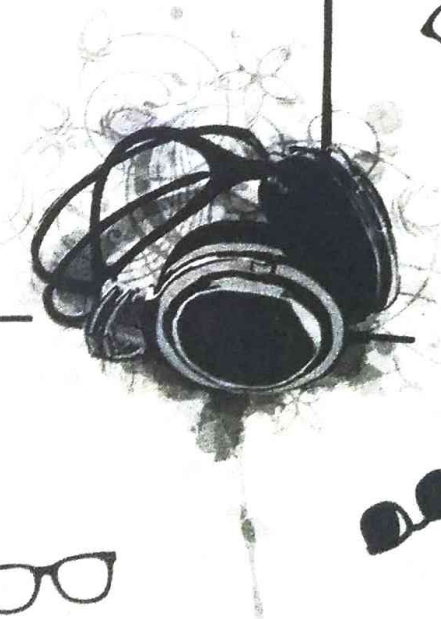
Köklerini, kayaların arasına sal;
böylelikle rüzgâr tüm yapraklarını koparıp alsa bile
sen ona karşı durmayı başarırsın.

J.R.R Tolkien

Wicked Game

Chris Isaak

1

Değişen bir şeylerin olduğu bariz belliydi.

Gözle görülen bu farklılıkları, kimse kabul etmek istemiyordu yalnızca. Arada bir kırgınlık, bir soğukluk vardı. Bu yalnızca bende böyle değildi. Diğer arkadaşlarımın arasında da bir şeyler dönüyordu. Evrim, Atakan'ın akılalmaz ölümü ile darmadağın bir hâle gelmişti. Bu normaldi. Kendini toparlaması için biraz zamana ihtiyacı olduğu apaçık ortadaydı. Bu toparlanış süreci, tamamen kendi elindeydi. Akın ve Ekin, ne yapacaklarını ya da nasıl davranacaklarını bilmediklerinden telaş içerisinde dolanıyorlardı ortalıkta. Yarıyıl eğlencesi için sahnede yaptığım sürpriz, beklediğim gibi sonuçlanmamıştı. O gece... Berçin Burak'ın yanındaydı.

Berçin...

O geceden sonra hiçbir mesajıma dönmedi. Ne zaman evine gitsem hiçbir zaman dışarıya, yanıma gelmedi. Kapıyı açan annesi, sürekli aynı şeyi söylüyor ya da farklı bahanelerle beni gönderiyordu. Neden böyle davrandığını öğrenmek istiyordum.

Hiç mi özlememişti beni? Koşması, sarılması gerekmez miydi? Ona gelene kadar içimde tuttuğum acıları birkaç

saniye sarılıp yok edecekken neredeydi şimdi? Bugün, tam bugün bulacaktım onu. O geceden sonra okula ilk gelişimde kutlamaların olmayacağını biliyordum. Ama ne bileyim... Sevdiğim, özlediğim herkesi bir arada görmek iyi gelecekti. Bencillik mi ediyordum?

"Oğlum yavaş olsana lan! At mı koşturuyoruz sanki!"

Akın'a doğru döndüm. Nefes nefese kalmıştı.

"Berçin'in her gün okula geldiğine eminsin, değil mi?"

"Kanka aynı sınıftayız, tabii eminim. Muhtemelen sırasına oturmuş, kitap falan okuyordur. Ama işte garip biraz."

"Nasıl garip?"

"Ya bilirsin işte... Soğuk. Konuşmuyor, dışarıya çıkmıyor."

"Anladım," dedim tepkisiz bir şekilde. Bu hâllerini bilirdim. Kimseyi istemezdi etrafında. Konuşmak, bir şeyler açıklamak zor gelirdi. Çünkü zihni farklı çalışırdı. Mecburiyeti olmasa okula bile gelmezdi. "Aşkım!"

Akın'ın, Ekin'i gördüğünü tahmin ederek okulun kapısına doğru baktım. Ekin aynıydı. Sürekli renk değiştiren saçları, onu en son bıraktığım rengine dönmüştü.

"Günaydın!" diye bağırdı Ekin, metreler öteden. Sesindeki neşeyle Akın'a ulaştığında gözlerinin içi gülüyordu.

"Bir küçücük aslancık varmış."

Anlam veremeyip Akın'ı incelemeye başladım. Şarkı mı söylüyordu?

"Çayırlarda ko-koşar oynarmış."

Akın olduğu yerde sekiyor, Ekin'in yanımıza gelmesi için sabırsızlanıyordu.

"Akın'ı onu çok, çok severmiş. Sen benim, ca-canımsın dermiş... Günaydın tatlıların en güzeli!"

Ekin, yanımıza geldiğinde kollarını Akın'ın boynuna doladı.

"Miyav..."

"Miyavladı mı o?" dedim Akın'a dönerek.

"Miyavladıysa bana miyavladı kanka," dedi gülerek.

"Günaydın Ege!" Ekin, Akın'dan ayrılıp bu kez de bana sarıldı. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Hoş geldin!"

"Günaydın," dedim gülümseyerek. "Çok neşelisin... Gerçi hep öylesin."

"Yok, sabah gelirken ekstra komik şeyler oldu," dedi heyecanla. Sınıfta yapılan komik bir şakaya, sınıftaki ciddiyet bozulmasın diye gülmemek için kendini zor tutan biri gibi sıktı kendini önce. Birkaç saniye sonra gürültülü bir kahkaha attı.

"Ay dur anlatayım!" dedikten sonra bir koluna Akın'ı, bir koluna beni alıp yürütmeye başladı. Okul binasına girerken heyecanı artık tavan yapmıştı. Kendine hâkim olamayarak bir kahkaha daha attı.

O anlatmaya başladığı an, onu gördüm.

Berçin'i...

Koridorun ilerisinde, arkası dönük bir şekilde ağır adımlarla ilerliyordu. Saçları hâlâ siyahtı. Ekin'in sesi, okul binasındaki diğer sesler gibi kulaklarımdan uzaklaşırken Ekin tarafından sürüklenmeye devam ettim. Bu, onu o geceden sonraki ilk görüşümdü. Heyecandan titreyen avuç içlerim sıcacık olmuştu buz gibi havada. O karlı bir kış günü, tüm karları eritmek için hiç beklenmediği bir anda doğan güneş gibiydi. Karların altında donan ne varsa gün yüzüne çıkartacaktı.

"Berçin..." Dudaklarımın arasından ismi dökülürken Akın'ın kahkahasını duydum. Ekin heyecanla, "Hani nerede? Hemen o da duymalı bu hikâyeyi!" dediğinde, onun kolundan çıkıp Berçin'in gittiği yöne doğru ilerlemeye başladım.

Sanki günlerdir uyuyormuşum da yeni uyanmışım gibi bir ağırlık yayılıyordu vücuduma. Koridordaki öğrencilerin yanından geçerken, hakkımda fısıldaştıklarını duyabiliyordum. Yeniden burada olmak, yine birilerinin hakkımda konuştuğunu duymak, midemin bulanmasına da sebep oluyordu. Berçin'in arkasından seslenemedim. O, koridorun sonundan döndüğünde, olduğum yerde durup derin bir nefes aldım. Gözlerimi kapatıp etrafımdaki sesleri susturmaya çalıştım zihnimde. Dışarıdan nasıl gözüktüğümün bir önemi yoktu.

Önemli olan tek şey Berçin'di.

"Kanka, iyi misin?"

Akın elini omzuma koyduğunda, "Bana birkaç saniye ver," dedim. Kendimi hazır hissettiğimde gözlerimi açtım. Artık, o Ege olmayacaktım. Düşüp kalkan, aşağılanan, dışlanan... İstediğim için savaşacak ve onun için yapabileceğim her şeyi yapacaktım.

Ekin'e dönüp, "Hikâyeni dinlemedim. Ama sonra dinlemek için sabırsızlanıyorum. Şimdi bana çok az zaman verin. Sınıfta buluşalım, olur mu?" dedim. Onlar cevap vermeden, arkamı dönüp Berçin'in gittiği yöne doğru ilerlemeye başladım.

"Kesin Berçin'i gördü," diyordu Akın arkamdan. Ekin'in, "Yürü biz de gidelim." dediğini çok az da olsa duyduğumda peşimi bırakmayacaklarını anladım.

Koridorun sonuna geldiğimde, duvarın kenarında durup diğer koridoru kontrol ettim. Göz ucuyla baktığım koridorun sonunda, bahçeye bakan camların birinin önünde duruyordu. Çantasını camın kenarına koymuştu. Ellerini göğsünde birleştirmişti. Ne düşünüyordu? Ama artık çok düşünmesine gerek yoktu. Buradaydım. Ona koşmak, yeniden gözlerinin içine bakmak, baktığım gözlerinde onun

düşündüklerini hayal etmek istiyordum. Harekete geçtiğim anda donup kaldım.

Burak, pencerenin kenarındaki sınıftan çıkıp Berçin'in yanında durdu. Ne konuştuklarını anlamaya çalışarak onlara baktım. Ancak anlayamıyordum. Burak, Berçin'i kendine doğru çevirdiğinde ayaklarımdan tüm vücuduma keskin bir ağrının yanıldığını hissettim. Berçin'in yüzünde kırık bir gülümseme vardı. Sanki ağlayacak gibiydi ama sıkıyordu kendini. Ayaklarımdan tüm vücuduma yayılan ağrının adrenalin olduğunu anladığımda, hızlı adımlarla onlara doğru yürümeye başladım. Yaklaştıkça kalbimin atış hızı da artıyordu.

Yüzleri pencereye dönük olduğu için onlara doğru geldiğimi fark etmemişlerdi ve konuşmaya devam ediyorlardı. O an yapacağımı düşünmediğim bir şey yaptım.

Burak'ı kendime doğru döndürdüğüm gibi yüzünün ortasına bir yumruk attım. Aldığım derin nefesler yüzünden göğsüm ağır şekilde inip kalkıyor, bundan sonra ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum.

"Ananı s..."

Burak elini burnuna doğru götürürken, bunu yapmasına fırsat vermeyip bir tane daha vurdum.

"Kanka! Hop!"

Akın arkamdan koşup ellerimi tuttu. Göz ucuyla Berçin'e baktığımda yüzünde hiçbir ifade olmadan, öylece dikiliyordu. Bana bakmıyordu gözleri. Gözleri, Burak'ın burnundan akan kandaydı.

"Hayırdır Gözlük?" dedi Burak, eliyle burnundan akan kanı silerek. "Sana bir şeyler olmuş. Adam gibi vurmayı öğrenmişsin. Şöyle açıklayayım," dedi bir adım geri çekilerek.

"Neyi açıklayacaksın!" diye bağırarak, Akın'ın beni tutan kollarından kurtulup yeniden üzerine atladım.

"Kardeşim, bak..." dediğinde bir yumruk daha attım. Bir diğerinden kaçarak beni geriye ittiğinde gözümdeki gözlükler yere düştü. Bu kez o, bana doğru geliyordu. Beni bir kez daha ittirdiğinde, geri geri sendeleyerek düştüm. Yerde oturmuş, bana vurmasını beklerken, Akın etrafımdan atlayıp Burak'a vurmaya çalıştı. Onlar itişirken ayağa kalktım. Sesleri duyan herkes koridora doluşurken Burak'ın ittirmesiyle savrulan Akın, ne olduğuna bakmak için gelen Yağız'ın üzerine düştü.

"Yağız'ım!" dedi Akın. "Beni kurtarmaya geleceğini biliyordum."

"Senin Yağız'ına da sana da!" diye bağıran Yağız, Akın'a vurduğunda her şey birbirine karıştı. Herkes birbirine vuruyordu. Yağız, Mete, Burak, Akın, Ekin, ben... Her şey birbirine girmişti. Küfürler, defterler, kitaplar havada uçuşuyordu.

"Yeter! Ne oluyor burada!"

Beden eğitimi öğretmeni, etrafımızdaki öğrencileri aşarak yanımıza geldiğinde herkes olduğu yerde durdu.

Akın'ın elleri, Yağız'ın boğazındaydı. Ekin, Yağız'ın sırtına çıkmıştı. Burak ve ben de yerdeydik. Berçin ise hâlâ aynı yerde, aynı şekilde bakıyordu olanlara.

"Evladım, rehabilitasyon merkezinden mi yolladılar sizi bu okula! Bu ne hâl!"

"Hocam!" dedi Akın, durumu kurtarmaya çalışarak. O sırada Yağız, "Ah!" diye bağırdı.

"Parmağını gözüme soktun geri zekâlı!"

"Dua et gözüne soktum! "

Beden eğitimi öğretmeni, Yağız ve Akın'ı ayırırken Burak'la ayaklandık.

"Evladım, sen sürekli bir şeylerini bir yerlere sokmak zorunda mısın!"

"Ne soktu başka?" dedi Yağız merakla.

"Ekin'i erkekler tuvaletine sokmaya çalışıyordu." Sesin sahibi tanıdıktı. Kalabalığın kenarında ayakta bekleyen Güneş'i gördüğümde "Aa, Güneş. Selam," dedim.

"Ne kaçırdım, neler oluyor, hâlâ anlamıyorum! Neden selamlaşıyorsunuz, neden kavga ediyorsunuz!" Beden eğitimi öğretmeninin, bağırdığında boğazındaki damarlarının şiştiğini görebiliyordum. Bizi işaret ederek, "Sen, sen, sen... Benimle geliyorsunuz. Ha bir de sen!" dedi Güneş'e dönerek.

"Ben neden geliyorum hocam?"

"Tipini beğenmedim. Yürü!"

Beden eğitimi öğretmeni homurdanarak, öğrenciler arasından yolu açarken hepimiz onu takip etmeye başladık. O sırada çalan zille öğrenciler, yavaş yavaş sınıflara çekilirken beden eğitimi öğretmeni spor salonuna doğru yöneldi.

Arkamdaki Akın'a dönerek fısıldadım.

"Akın, gelsene az."

Hızlıca birkaç adım atarak yanıma geldi.

"Efendim kanka."

"Ekin'i neden erkekler tuvaletine sokmaya çalıştın?"

"Pisuvarları merak ediyordu kanka. Vallahi başka bir niyetim yoktu. Anlattım nasıl bir şey olduğunu ama anlamadı. Ben de gösterdim," dedi Akın.

Yağız arkadan Akın'a cevap verdi.

"Bir insan neden sevgilisine pisuvardan bahseder ki?"

"Sen sus ishal boku!"

"Susun!"

Beden eğitimi öğretmeni, olası bir tartışmayı daha önlerken spor salonunun kapısını açtı.

"İçeri!"

Hepimiz dediğini yapıp içeriye girdik. Sahanın ortasına kadar bizi götürdükten sonra kızlara, sahanın kenarındaki oturma alanını işaret edip oturmalarını söyledi.

"Sen gözlüklü!" dedi "Kiminle kavga ediyordun?"

Başımla Burak'ı işaret ettim.

"Akın'ı biliyoruz zaten!" dedikten sonra kaleyi işaret etti.

"Burak, kaleye! Gözlüklü olan orta saha çizgisine!"

"Hocam, ne yapıyoruz?"

"Sus ve dediğimi yap!"

Hocanın dediğini yapıp orta saha çizgisine geçtiğimde, bana futbol topundan biraz daha küçük bir top attı. Attığı topu yakalayıp bekledim.

"Şimdi onunla neden kavga ettiğini düşünüp topu sırf ona vurmak için at," dediğinde, neden olduğunu sorgulamadan tüm gücümle topu Burak'a attım. Burak, kendini korumak için eliyle kendini savunurken attığım top omzuna vurdu.

"Şimdi yer değiştirin."

Hocanın dediğini yaparken, duvarın kenarına geçip bekledim.

"At bakalım topu," dedi beden eğitimi öğretmeni, Burak'a. Onun üzerime hızla attığı topu havada yakaladım.

"Harika!" diye bağırdı hoca neşeyle. Akın ve Yağız'a dönüp, "Gördüğümü, gördüğünüzü gördüm. Hemen heyecanlanmayın, sıra sizde!"

Akın ve Yağız da aynı şekilde birkaç kez birbirlerine top attıktan sonra hepimiz orta saha çizgisine dizildik. Beden

eğitimi hocası karşımıza geçip, kendi kendine gülerken tam önümde durdu.

"Gözlüksüz görebiliyor musun?"

"Evet."

"Diğerlerinde zaten sıkıntı yok. Hepiniz takıma hoş geldiniz."

"Ne takımı hocam?" dedi Akın araya girerek.

"Yüzme takımı. Ne takımı olacak, hentbol takımı," diye yanıtlarken, Yağız ve Burak araya girerek istemediklerini söylemeye çalıştı. Tüm diretmelerimize rağmen hayır cevabını kabul etmeyen hoca, son senemiz olmasının umurunda olmadığını söyleyerek hepimizi reddetti.

"Hocam, o zaman kızları neden getirdiniz buraya?"

Hoca, gülerek Akın'a baktı.

"Seyircisiz sporcu olmaz," dedi. Kızların oturduğu bölüme baktığımda Berçin'i göremedim.

"Şimdi dağılabilirsiniz. Yarın, antrenman yapacağız."

Diğerlerini spor salonunda bıraktığım gibi spor salonunu okul binasına bağlayan kapıya doğru koştum. Koridorlar bomboştu. Ya kızlar tuvaletine gitmiş olmalıydı ya da sınıfa. Hızlıca sınıfı kontrol ettim. Camdan içeriye baktığımda, her zaman oturduğu sırasında olmadığını fark ettim. Bulunduğumuz kattaki kızlar tuvaletinin kapısının önüne geçip, kapıyı biraz aralayarak seslendim.

"Berçin... Orada mısın?"

Bir dakika... İki dakika... Üç dakika...

Beklemekten vazgeçtiğim sırada, öğrenci dolaplarının olduğu koridordan bir ses geldi. Hızlı adımlarla o koridora geçtiğimde, kimsenin olmadığını gördüm. Açık olan bir dolap kapağı vardı yalnızca. Koridorun sonundaki okul kapısı açık bırakılmış, içeriye giren soğuk hava az önce spor

salonunda terlediğim için ürpermeme neden olmuştu. Dolaba doğru ilerlediğimde, dolabın benim dolabım olduğunu fark ettim.

Aralık bırakılan kapağı tam açtığımda, bir sürü karton kahve bardağı ayaklarıma döküldü. Bardakların ne için orada olduğunu anladığımda, sanki tüm vücudum yüzlerce derecede kaynatılmış suyla haşlandı.

Havalimanındaydık. Ben tekerlekli sandalyede oturuyordum, o da pisti gören normal bir sandalyede oturuyordu. Geleceğe karşı değil de birbirimize karşı umut doluyduk. Başı omzumdaydı... İlk kez güçlü hissettiğim, ilk kez başkası için güçlü hissetmem gerektiğini düşündüğüm bir an yaşıyordum. Kelimelerimi özenle seçerek, "Her gününe yarın çıkıp gelecekmişim gibi başla. Her gün iki tane kahve al. Bir tanesi benim için olsun. Bir gün o kahvenin tekini içebilmek için oturacağım karşına. Bir gün çıkıp geleceğim. Yürüyerek ya da şu anki hâlimle..."

O anlar gözlerimin önünde canlanırken dolabın üzerinde, üzerinden dumanları çıkan bardağı gördüm. Bardağı elime aldığımda gözümden akan bir damla gözyaşı, bardağı tutan elime düştü. Okulun kapısına doğru ilerlediğimde Berçin'i, annesinin kullandığı araca binerken gördüm. O an bir şey yapmadım. *Dur,* demedim. Gözlerim, bardağın üzerine siyah kalemle yazılmış iki kelimeye takılmıştı.

Hoş geldin...

Dünyanın bütün dağlarında, ormanlarında
bir tek yaprağı bile bir başkasının
tıpkısı olarak yaratmamıştır Tanrı.
Oysa siz farklı olmayı delilik sanıyorsunuz.

Paulo Coelho

It's Not Like You

The Paper Kites

2

"Allah kahretsin!"

Aynadaki ıslak yansımama bakarken musluğu kapattım.

"Ne oldu Akın?"

"Dur kanka, dur!"

Arkamdaki tuvalette olan Akın, içeride hararet içinde sesler çıkarırken, peçetelikten birkaç peçete çıkarıp yüzümü kuruladım.

"Oğlum ne oldu, söylesene?"

"Telefonumu klozete düşürdüm!"

Aynaya bakarak gülümsedim.

"Ne yapacaksın?"

"Elimi sokup alacağım, ne yapayım?"

"Bir poşet bulalı..."

Cümlemi tamamlayamadan tuvaletin içerisinden öğürtüler yükselmeye başladı.

"Allah'ım! Neden ilk önce sifonu çekmedim ki! Hepsi benim sidiğim bile değil!"

Lavaboya yaslanıp gülmeye başladım. Akın'ın ayakları, tuvaletin kapısından dışarıya çıkmıştı ve içeride kıvranıyordu.

"Öf! Bir şey kavradım ama telefonum mu emin değilim!"

Gülmekten ziyade, bu kez kahkaha attım.

"*Sana poşet bulalım*, diyecektim ama..."

"Aldım aldım! Beş kilo terledim ama sanırım..."

"İyi madem. Telefonun çalışacak mı?"

"Su geçirmez! Hay babanın!"

"Şimdi ne oldu?"

"Yüzümü yanlış elimle sildim!"

Akın, tuvaletten çıktığı gibi beni kenara ittirerek, kafasını musluğun altına sokup suyu açtı.

"Her yerimde hissediyorum kokuyu!"

Lavabonun kenarına koyduğu telefonun ekranında bildirim belirdiğinde, ona doğru bir adım atıp ekrana baktım.

"Ekin mesaj atmış."

"Ekin mi!"

Lavabonun içindeki başını heyecanla kaldıran Akın, bu kez başını musluğa vurdu.

"Ah!"

"Sakarlık konusunda üzerime olmadığını düşünürdüm. Gerçi seninki sakarlık da değil, başka bir şey bu..."

Telefonunu eline alırken sol eliyle ıslak saçlarını ovalıyordu. Yüzünde acı vardı ancak umurunda değil gibiydi. Telefonun kilidini açarken bana baktı.

"Tabii ki başka bir şey. Bunun adı aşk kardeşim. Sevgi, ihtiras, tutku, şehvet..."

"Ne?"

"Ait olma, kendini adama... Arzulama..."

Gülmek üzereyken Akın'ın ıslak saçlarının arasından boynuna doğru akan kanı gördüm.

"Akın..."

"Ellerim ıslak, açılmıyor kilit."

"Akın, kanıyor."

Kafasındaki elini çektiğinde eli kırmızıya boyanmıştı.

"Kanka, başım dönüyor."

Onu tutmak için birkaç adım daha ona yaklaştım. Dengesini kaybederek sendeledi. Düşecekti.

"Yok, oraya düşemem. Tut beni," dediği gibi kendini ağır çekimde kollarıma bıraktı.

"Oğlum, ben seni nasıl taşıyayım?"

Elleriyle üzerimdeki hırkanın yakalarını tutup yüzümü kendine doğru çekti.

"Ekin'e onu sevdiğimi söyle."

"Alt tarafı birazcık kan..."

"Ona en büyük hayallerimden birinin onunla evlenmek olduğunu söyle."

"Akın!"

Bu kez beni daha sert çekti. Burnu neredeyse burnuma değecekti. Yüzünden buram buram yükselen klozet kokusunu alabiliyordum. Alnını alnıma dayadı.

"Söz ver!"

"Söz. Ama..."

Akın, derin bir nefes verdikten sonra gözlerini kapattı.

"Kendine gelsene yahu!"

Gözlerini hafif aralayıp bana baktı.

"Gelen giden var mı?"

"Hayır. Hadi kalk, revire gidelim."

Dizlerinin üzerinde doğrulup telefonunu bana uzattı.

"Al, Ekin'e mesaj at."

Kilidi açıp mesaj bölümüne girdim.

"İyi oynadım mı az önce?" dedi kafasından akan kanı eline bulayıp, boynuna sürerken.

"Harikaydın. Ne yapıyorsun?"

"Boş ver, yaz şimdi"

"Ne yazayım?"

"Akın, tuvalette kaydı ve kafası patladı. Her yer kan revan içinde. Şu an baygın. Revire yetiştirmeye çalışıyorum ancak kurtulabileceğinden emin değilim. Hemen buraya gel, adını sayıklıyor."

"Yazdım."

"Bir de de ki, *gelirken çilekli süt al.*"

"O neden?"

"Canım çok istedi. Şekerim düştü galiba."

"İyi de neden telaşlandırıyorsun kızı?"

"Telaşlanıyorsa çok seviyor demektir kanka. Yazdın mı?"

"Evet."

"Sütü ekledin di mi?"

"Oğlum ekledim. Kalk gidelim revire, gerçekten bir şey olacak."

Akın omzumdan destek alarak ayaklandığında, içeriye birkaç öğrenci girdi. Onların meraklı bakışları arasında erkekler tuvaletinden çıkıp koridora adım attığımızda, her yanda öğrenciler vardı. Yanlarından geçtiğimiz öğrenciler Akın'dan gelen kokuyu aldıklarında yüzlerini buruşturuyorlar, meraklı gözlerle bize bakıyorlardı. Revire ulaştığımızda Akın'ı sedyenin üzerine oturtup hemşire odasına yöneldim. Nöbetçi hemşire ile birkaç dakika sonra onun yanına döndüğümüzde Akın sedyeye uzanmış, revirin kapısına

bakıyordu. Hemşire bir şey söylemeden, Akın'ın kafasını tutup kan akan yeri görmek için çevirdi.

"Çok büyük bir yara değil. Birkaç dikiş ile hallederiz. Nasıl oldu ve sen neden idrar kokuyorsun?"

Hemşirenin söylediğine gülerek Akın'ın durumu açıklamasını bekledim. Akın hemşireye döndü. Bakışlarında bir yumuşama vardı.

"Size yalvarırım yarayı daha büyük gösterin! Birisi baktığında beynimi görebilecekmiş gibi büyük. Ama ölmeyeyim yani."

"Ne diyorsun?"

Hemşire, sedyenin yanındaki tezgâhtan bir gazlı bez ve tentürdiyot alıp Akın'a doğru yaklaştı. Gazlı bezin üzerine döktüğü tentürdiyodu tezgâha geri koyduktan sonra elindeki bezi Akın'ın yarasının etrafında gezdirdi.

"Yandı!"

Hemşire korkarak elini çekti.

"Yarana sürmedim ki! Nasıl yansın?"

"Lütfen daha büyük gösterme! Bu, yeter de artar bile!"

"Daha dikiş atacağız."

"Neyle atacaksınız?"

"Tığla, ince dantel örecek kanka. Neyle atacak oğlum, iğneyle atacak tabii."

"Olmaz!"

Hemşire gülerek başını salladı.

"Olur olur."

"Yok, vallahi olmaz!"

"Olmak zorunda!" dedim gülerek.

"Uyut en azından..."

Hemşire yeniden güldü. Tezgâhın üzerindeki dikiş aletlerini almadan önce Akın'ın yarasının üzerine biraz sprey sıktı.

"Uyuşturdum bile. Hiçbir şey hissetmeyeceksin, korkma. Çevir bakalım."

Akın, sırtını hemşireye doğru dönerken gergin gözüküyordu ve gerçekten korkuyordu.

"Anlat bakalım şu olayı şimdi. Nasıl oldu?"

O, bir yandan anlatırken hemşire çoktan dikiş atmaya başlamıştı. Akın olayın nasıl olduğunu anlatmayı bitirdiğinde hemşireye döndü.

"Anladınız mı? Yani bence dikişe gerek yok."

"Dikti bile kanka."

"Nasıl?"

"Hey, kıpırdama birkaç saniye daha."

Hemşire yarayı diktikten sonra revirdeki diğer odaya yöneldi.

"Hemen geliyorum."

"Kanka, Ekin hâlâ yok. Baksana bir koridora."

Kapıyı açıp koridora baktım. Ekin, koridorun en sonundan koşarak geliyordu.

"Geliyor," derken Ekin'i izlemeye devam ettim. "Ağlamış mı o?" dedim kendi kendime. "Gerçekten ağlamış..."

Yüzümü Akın'a döndüğümde sedyeye tamamen uzandığını gördüm.

"Ne yapıyorsun?"

Gözlerini açmadan, "Sus!" dedi.

O sırada Ekin, onun ismini haykırarak içeriye girmişti. Saçları dağılmış, perişan bir hâldeydi. Olayın Akın tarafından bu kadar dramatize edilmesi bana komik gelse de Ekin'i böyle üzmesi hoş değil diye düşündüm.

"Akın!" diye bağırdı Ekin, sedyenin yanında. "Öldü mü, Ege!"

"Yok yahu, sadece..."

"Baygın mı?"

"Ekin sakin ol!"

O sırada Akın, gözlerini yavaşça açıp Ekin'e baktı.

"Sevgilim..." dedi çatallı bir ses tonuyla. "İyiyim..."

"Çok korkuttun beni!"

Ekin, Akın'a sarılıp yanağından öptü.

"Seni bir daha göremeyeceğim sandım Ekin."

"Sus, deme öyle. İyisin bak."

"Geldin ya, ölsem de fark etmez artık. Ege süt istemiş, onu da getirdin mi?"

"Hayır, korkudan unuttum... Üzgünüm Ege..."

"Of... Çok istemişti çocuğun canı..."

Ekin, ellerini erkek arkadaşının boynuna dolayıp sarıldı. O da aynı şekilde sarılırken bu kez Ekin, "Asla yanından ayrılmayacağım," dedi.

Akın gülümsüyordu. Bana göz kırptıktan sonra kaşlarını yukarı aşağı oynatmaya başladı. O sırada hemşire, yeniden bulunduğumuz odaya elinde iğne ile döndüğünde neler olacağını tahmin edip, Akın'a bakarak gülümsedim. Hemşirenin geldiğini fark eden Ekin, sedyenin yanında dikilip Akın'ın elini tuttu.

"Hadi bakalım Akın, doğrul da şu iğneyi yapalım."

"Ne iğnesi?"

Akın'ın az önceki titrek ses tonundan eser yoktu.

"Tetanos."

"Ben kimseye kıçımı açmam!"

Hemşire gülerek küçük bir şişenin içindeki sıvıyı şırıngaya çekti.

"Kolundan yapacağım zaten."

"Anladım, tamam o zaman. Koskoca adamım, küçük bir iğneden korkacak hâlim yok ya. Değil mi sevgilim?"

"Akın, sen neden tuvalet kokuyorsun?"

"Boş ver sevgilim. Vurun Hemşire Hanım iğneyi, gidelim artık."

En yakın arkadaşımın birdenbire cengâvere dönüşmesi, kız arkadaşının burada olmasıyla alakalıydı tabii ki. Yoksa iğneden kurtulmanın bir yolunu bulacağına emindim. İğne koluna girerken Akın'ın yüzündeki ifade paha biçilmezdi. O, Ekin'den destek alarak ayaklanırken cebimdeki telefon çaldı. Ekranda yazan ismi gördüğümde duraksadım.

Burak Arıyor.

Revirden çıkıp kapıyı arkamdan kapattım.

"Evet?"

"Gözlük."

"Ege olacak ama beni o şekilde sevdiysen sorun yok. Ne istiyorsun?"

"Konuşmamız gerek."

"Seninle konuşacak bir şeyimiz kalmadı."

"Olduğunu biliyorsun. Berçin hakkında."

Onun ismini duyduğum anda kalbimin atış hızı bile değişiyordu.

"Son derse girmedim. Sizi de revire giderken gördüm. Sanırım dersi ektiniz bile."

"Ee?"

"Bahçede bekliyorum. Gel, konuşalım."

"Az sonra oradayım."

"Tek gel."

"Olur."

Telefonu kapattıktan sonra cebime koydum ve düşündüm. Olası bir kavgada Burak'la birebir olarak karşılaşacak kadar güçlü değildim. Henüz o kadar iyi değildim. Akın'a söyleyebilirdim ama şu anki hâliyle o da bir şey yapamazdı. Revirin kapısını açıp onlara gitmem gerektiğini söyledim. Onların bir şey söylemesine fırsat vermeden, oradan ayrılıp çıkışa yöneldim. Okul binasının dışına çıktıktan sonra gözlerim bahçede Burak'ı aradı. Hava soğuktu. Hırkamın kapüşonunu başıma geçirip ellerimi ceplerine soktum. Tam o anda, varlığını bile unuttuğum ince bir cisim elime battı. Cebimden çıkardığım kürdana bakıp gülümsedim. Kürdanı dişlerimin arasına sıkıştırıp merdivenleri inerken okulun otoparkından çıkan aracın içinde Burak'ı gördüm. Yalnızdı. Ona doğru ilerleyip aracın önünde durdum.

"Biraz dolaşalım mı?" derken ifadesizdi.

Ona bakarken ne yapmam gerektiğini düşündüm.

"Olur."

Zihnimin derinliklerindeki diğer ben, Hüsnü, gitmemem için bağırıyordu. Aracın etrafından dolaşıp, sürücü koltuğunun yanındaki kapıyı açarak araca bindim. Bir şey söylemeden önce cebimdeki telefonu çıkarıp Akın'a okuldan ayrıldığımı, eşyalarımı toparlamasını söylediğim bir mesaj attım. Bu sırada Burak, aracı hareket ettirmişti.

"Ne yalan söyleyeyim Gözlük, bu kadar erken döneceğini düşünmemiştim."

"Erken dönmekte üstüme yoktur."

"Senin adına sevindim ama... İyileşmene, yeniden yürüyebilmene yani."

"Ben de kendi adıma sevindim. Nereye gidiyoruz?"

"Bilmem, öyle dolaşırız diye düşündüm."

"Bu pek sık yaptığımız bir şey değil."

"Umarım ilk ve son olur zaten."

Yan gözle Burak'a baktım. O da bana bakıyordu. Bu aramızdaki gerginliği bitirebilecek büyülü bir an değildi. İkimiz de kızgındık. İkimizin de kalbi aynı kişiye aitti.

"Eğer..." dedi ara bir yola saparken. "Aynı kişiye âşık olmasak çok yakın arkadaşlar olurduk. Ne bileyim..."

"Ben arkadaş konusunda seçiciyim."

"Ne yapacağız?"

"Neyi ne yapacağız?" Burak'ın sorusuna soruya karşılık verişim, susmasına neden oldu.

"Onu sevdiğimi biliyorsun Ege. Bunu ne ona ne sana ne de kendime yapmak isterdim. Bu, benim elimde olan bir şey değil. Seviyorum işte. Bir çiçeği, bir diziyi, filmi, müziği, bir akrabayı ya da başka bir şeyi sevmek gibi değil bu."

"Bu, sanki gözlerine baktığında orada bambaşka bir gökyüzünü izlemek gibi," dedim.

"Bak, anlıyorsun. Hak veriyorsun işte bana. Elimden bir şey gelmeyeceğini de biliyorsun. Ne yapacağız?"

Birbirinizle sevgili olacak hâliniz yok.

Hüsnü'nün sesini bastırmak için derin bir nefes aldım. Zihnimin o yanıyla değil, doğru düzgün düşünüp alacağım bir kararı tartabilen yanıyla hareket etmeliydim.

"Yapacak bir şey yok. Yerini bileceksin. Herkes nereye aitse orada kalacak. Eskiden olduğu gibi."

"Artık eskisi gibi değil her şey."

Bunun bilincindeydim. Değişen bir şeylerin olduğunu biliyordum ama Berçin'in değişmiş olmasını kabul edemezdim. Değişemezdi. Söz vermişti.

"Yanılıyorsun..."

"Neden konuşmuyor seninle? Neden kaçıyor senden?"

"Kaçmıyor. Kaçmaz, bilirim."

"Onun zihninin nasıl çalıştığını ikimiz de biliyoruz. Artık kalbinin tamamında sen yoksun. Bunu onun gözlerinde gördüm. Anladım."

Burak'ın sözleri, keskin bir bıçak gibi saplandı göğsüme. Ne demek istiyordu? Bir süre cevap vermeden bekledim. Düşündüm... Aradan ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum. O da ben de konuşmuyorduk. Bir süre sonra Burak, aracı durdurduğunda nerede olduğumuzu anladım.

"Seni ona getirdim. Şu an evde olmalı. Git, konuş onunla. Sana daha önce de söyledim. Eğer kalbi senin için atıyorsa ben yokum. Alışkınım bu duruma. Uzaktan sevmeye... Ama eğer onun gözlerinde, konuşmasında, benim gördüklerimi ya da duyduklarımı duyarsan, savaşırım."

Bir şey söylemeyip aracın kapısını açtım.

"Ege. Bu yolun sonu ya senin için cehennem ya da benim için."

Kapıyı kapatıp derin bir nefes aldım. Burak'ın aracının gidişini izlerken tam olarak nerede olduğumu anladım.

Kazanın olduğu yerde. Tüylerim diken diken olmuştu. Sanki hava daha soğuktu artık. Uzaklardan bir yerlerden duyduğum itfaiye aracının sesi irkilmeme sebep olurken yine aynı caddede, bu kez daha dikkatli bir şekilde geçtim karşıdan karşıya. Önünde durduğum binaya bakıp iç çektim. Merdivenlerden birine oturup ağzımda parçalanan kürdanı attım. Cebimden çıkardığım telefonla ona mesaj atmaya hazırdım. Soğuktan pembeleşmeye başlayan ellerim titriyordu. Üzerimde ince bir hırka ile cehennemin kapısının önünde üşüyordum...

Evinin önündeyim. Lütfen bu kez gel aşağıya.

Cevap gelmedi.

Berçin. Lütfen.

Cevap yok... Artık kaçamazdı. Buradaydım ve onu görene kadar buradan ayrılmaya niyetli değildim. Ama mesaj atarak onu daha fazla boğmayacaktım. Bilmek hakkımdı. Dakikalar sonra soğuktan kızaran ellerimdeki telefonum titredi.

İniyorum...

Hayat devam ediyor.
Bu iyi bir şey, değil mi?
Öfke ortaya çıkar gibi oluyor sonra yok oluyor.
Yaralar iyileşiyor. Ama bunun olmasına
izin verirsen ruhunda bir parça ölüyor.

Harlan Coben

Medicine

Daughter

3

Heiley17'den...

Yaptığım hatalardan ders alma eğilimim neredeyse hiç olmadı. Defalarca, aynı hatalar kırdı kalbimi... Defalarca birbirlerine benzer hatalar yüzünden yenik düştüm hayata. Kaybettiğim çoğu zaman, hep aynı uçurumun kenarında buldum kendimi. Pişmanlıklarımın omuzlarımı yorduğu zamanlarda, artık ayaklarımın da mecali kalmamıştı sonraki adımlara. Olduğum yerde kalakaldığım zamanlar ise araftaki bekleyişlerden katbekat fazla acı doluydu. Geçmişte yaptığım her eylem, her cümle sanki ayaklarımın altından akıp giden bir nehir gibiydi ve beni yavaş yavaş uçurumun kenarına sürüklüyordu.

Hayat beni, adı pişmanlık olan uçurumdan aşağıya atlamaya zorluyordu.

Acıyla geliyordu son.

Bağırarak.

Yakarak.

Çığlık atarak.

Yıkım, hiçbir zaman bu kadar kuvvetli olmamıştı. Daha önce de sonlara şahit olmuştum. Ancak kendime yenilişim hiç olmamıştı. Kendi kendimim en büyük düşmanı olduğumu fark edişim güçlü bir darbe etkisiyle inerken sosyal hayatıma, dağılan

her şeyi toparlayacak vaktim ne yazık ki yoktu. Zihnimde taşıdığım ağırlıklar, iyi anıları ezerek ayaklarımın etrafına dökülmeye devam ediyordu. Yakında sert bir kayaya dönüşecektim. Yalnız, tamamen yalnız kalmak isteyişimi anlamaya yanaşmıyordu kimse. Belki kısa, belki uzun bir süreydi bu yalnızlık isteği. Çevremdekilerin bu durumu anlamayışından duyduğum hayal kırıklığı ise kilitlenmesi gereken bir odanın kapısının anahtarının kaybolması durumu ile aynıydı.

Aslında her şey yolunda olmalıydı. Yorgun ve vazgeçmiş kalplere umut dağıtabilmek için Gözlük pes etmemiş, yeniden ayağa kalkmıştı. Eldiven onun elindeydi... Bir an için dünyanın en mutlu insanıyken saniyeler sonra, Burak'ın öpüşü ile tüm dünya, sanki kalbimin ve zihnimin üzerine yıkıldı. Ege yokken yaptıklarım geldi aklıma. Bencilliğim ve bundan duyduğum utanç beni herkesten, her şeyden kaçmaya zorladı...

Kaçtım...Kaçtıkça kayboldum.

Yollara düştükten sonra amacını kaybetmiş bir gezgin gibiydim artık. Nereye gideceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum. Çaresizlik, beni yine yakın zamanda tanıdığım bir limana sığınmaya zorladı.

Burak'a.

Onu tanıyışım, onu gerçek anlamda tanıyışım elbette ki iyi olmalıydı. Dışarıya sergilediği kötü görüntüsünün altında sakladığı iyiliği, belki de tanıdığım birçok insandan daha fazlaydı. Kötü davranmak onun kendi seçimi, aynı zamanda maskesiydi. Birine iyi davranmanın ve sevgi göstermenin zayıflık olduğuna inanıyordu. Özünde sakladığı iyilik ve zihni ile verdiği savaş, onun zamanla ketum biri hâline gelmesine neden olmuştu. Zihnini ve kalbini güvenmediği hiç kimseye açmaması, belki de verdiği en doğru kararlardan biriydi.

Seviyordu beni.

Seviyordu ama...

Benim kalbimin de kime ait olduğunu biliyordu...

Bir dost, bir arkadaştan öteye değildi ona duyduğum sevgi. O, bunu sorun etmiyor, bunun ona yettiğini söylüyordu yalnızca...

Şimdi ona gidiyorum... Apartman merdivenlerinin paslı demirlerini tutan ellerim ter içindeler... Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. En başından beri tek korkum ve tek utancım, o gece Burak'ın yaptığına şahit olup olmadığıydı. Ancak dürüst olacağım. Gözlerinin içine bakacak, anlatacağım.

Merdivenler bitmek üzereyken apartman kapısının buzlu camının arkasında dağılan yansımasını görebiliyorum.Kalbim, sanki ağzımda atıyor. Zihnim, ihanet etmek üzere kalbime... "Kaç, henüz toparlanmadın," diyor.

Delirmenin eşiğinde, zihnimle büyük bir savaş vererek gidiyor elim apartman kapısının tokmağına. Nefes almayı unuttuğumdan, ciğerlerim sinyal gönderiyor beynime. Derin bir nefes alarak göğsümü şişiriyorum.

Hazırım.

Bu kapının ardı ya bir hayalin kırılışı ya da sonsuzluk...

Gıcırdayarak açılıyor apartman kapısı.

Karşımda.

Elinde, gözünden çıkardığı kemik gözlüğü var. Gözlüğü temizlemeye çalışıyor. Gözlerinin gözlerime değişi, gözlüklerini gözüne takması ile aynı saniyede gerçekleşiyor...

Bir nefes daha almalısın, diyor zihnim.

Bunu yaparken gözlerim yere kaçıyor ve bir saniyeliğine, yerde parçalanmış bir kürdan görüyorum... Yüzünde bir gülümseme beliriyor. Sanki vücudumda dolaşan tüm kan, yanaklarıma akın ediyor. Kızarıyor yanaklarım.

Buruk bir gülümseme ile, "Merhaba..." diyor. Fısıldayarak söylüyor bunu. Sanki, "Bu merhaba, yalnızca senin için. Bu merhabadan sonra her şey eski hâline gelecek, seni kurtarmaya geldim ve bunu yalnızca sen bil..." merhabası... Dudaklarım, kızaran yanaklarıma doğru istemsiz bir şekilde geriliyor.

Gülümsüyorum.

"Merhaba..."

Ege'den...

Onu karşımda gördüğüm anda kalbimin duracağını zannettim. "Merhaba," dediği anda yüzüne yayılan gülümsemeyi gördüğümde ise derin bir nefes almaktan alıkoyamadım kendimi. Sanki rahatlamıştım. Sanki hiçbir şey yaşanmamış ve yalnızca ona duyduğum özlemi dizginleyemediğim için kapısına gelmiştim. "Nasılsın?" dedim çekinmeden.

Ellerini göğsünde birleştirip bedenini apartman kapısına yasladı.

"Gördüğün gibi."

Saçları dağılmıştı. Göz altlarında gözle görülebilir derecede morlukları vardı. Yorgun gözüküyordu. Yorgun ve bitkin.

"Kahveye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," dedim ona doğru bir adım atarak.

Kendime engel olamıyordum. Etrafımda yayılan enerji beni ona itiyordu. Mıknatısın pozitif ve negatif yanları gibi. Ona doğru çekiliyordum. Kollarımı ona dolamak ve bir daha ondan ayrılmamak istiyordum.

Bir adım geri çekildi. Afalladım.

"Benimle yürümek ister misin?" demek üzereyken bir adım daha geriledi.

"Annemler evde yoklar. İstersen kahve yapıp öyle çıkabiliriz," dedi sakince.

Geri çekilmesinin şokunu henüz atlatamamışken öylece bakakaldım yüzüne. Ama toparlamam gerektiğini biliyordum.

"Harika bir fikir," dedim onu onaylayarak.

"Ya da dur... Ben üzerime bir hırka alayım. Sokağın ilerisinde küçük bir kahveci açıldı. Oraya yürüyelim."

Berçin'in yüzünde sürekli değişen mimikleri, onun da şu an ne yapacağını bilmediğinin işaretiydi. Bu zamanı ona tanımalıydım.

"Tabii..." dedim sakin bir şekilde. "Ben buradayım."

Onun, apartmanın içerisine dönüşü ve yukarıya çıkan merdivenlerde kayboluşunu izlerken artan heyecanımı dizginlemenin bir yolunu bulmalıydım. Ama aradan dakikalar geçmesine rağmen hâlâ ortalarda yoktu. Birkaç kat yukarıdaki daireden bir hırka alıp giymek ne kadar zor olabilirdi? Merakıma yenik düşerek merdivenlere doğru yöneldim. Birkaç kat sonra çatı katındaki dairenin önündeydim. Kapı açık bırakılmıştı. Kafamı içeriye doğru uzatıp baktım.

"Berçin?" diye fısıldadım içeriye. Ses gelmedi.

Aralık olan kapıyı iterek tam açtım. Kısa hol boyunca ilerledim ve içeriden bir ses gelip gelmediğine dikkat ederek adımlarımı atmaya devam ettim. Salonu pas geçerek, koridorun sonundaki üst kata çıkan demir merdivenlerin önünde durup yukarıya baktım. Adını yeniden seslendiğimde cevap yine gelmedi. Ama oradaydı. Bir koşturma sesi geliyordu yukarıdan. Merdivenleri çıktığımda boş bir

alan ve onun odasına açıldığını düşündüğüm bir kapı karşıladı beni. Aralık olan kapıya ilerlemeye başladığımda, Hüsnü konuştu.

"Ve kaplan, Serengeti Ormanları'nın derinliklerindeki avına saldırmak için sinsice ilerliyor. Oğlum, ne bu hareketler? Ne yapmaya niyetlisin?"

Onu umursamadan kapının önüne kadar ilerledim. Aralık olan kapıdan içeriye baktım.

"Berçin, burada mısın?"

Yine cevap gelmedi. Bu kez heyecanım, yerini endişeye bıraktı. Kapıyı açıp koridordan odaya baktım. Odası dağınık olmasına rağmen o kadar güzel gözüküyordu ki... Sanki zihnindeki karmaşıklığı net bir şekilde buraya bırakmıştı. Her şey, "İşte bu Berçin'in ta kendisi!" diyordu sanki. Penceresi, çalışma masası, kitaplığı, dağınık yatağı... Onun zihni gibiydi odası. Tüm bu karışıklığın ortasındaydı.

Ben odanın büyüsüne kapılmışken, o banyodan çıkıp aynaya doğru yöneldi. Orada olduğumu fark etmemişti. Aynanın karşısına geçip dağılmış kıvırcık saçlarını düzeltişini izledim. Bir yandan da kıyafetlerin astığı askıda, üzerine geçirmek için bir şeyler arıyordu. Tüm bunları yaparken telaş içerisindeydi ve çok şirin gözüküyordu. Askıdan bir kot ceket ve uzun bir hırka alıp ikisini de sırayla üzerine tuttu.

"Bana kalırsa, kot ceket daha iyi durdu. Ama onun altına kapüşonlu bir kazak giymelisin çünkü dışarısı epey soğuk."

Beni, ilk önce önünde durduğu aynadaki yansımamdan gördü. Gözleri büyürken hızlıca arkasını döndü. Elindeki kıyafetleri atmadan, bana gelip beni odadan dışarıya itmeye çalıştı.

"Ne işin var burada ya! Aşağıda bekleyecektin hani?"

Geri geri giderken gülüyordum.

"Hemen geleceğini söylemiştin. Gelmeyince endişe ettim. Üstelik birkaç kez de seslendim ama..."

Merdivenlerin başına kadar geri geri gittiğimde, onu durdurdum.

"Hâlâ kot ceketten yana kullanıyorum tercihimi," dedim gülerek.

Elindeki askıda asılı olan kot ceketi alıp askıdan çıkardım. Askıyı yere atıp, ceketi etrafından dolaştırarak omuzlarına astım.

"Evet, güzel oldu."

Omuzlarına attığım ceketi hızlıca giyip bana baktı. Garip bir telaş hâlindeydi. Sanki gizli bir sırrını keşfetmişim gibi bir heyecan vardı üzerinde. Hızlıca giydiği ceketin içinde kalan kıvırcık saçlarını ellerimle dışarı çıkarıp omuzlarına bıraktım.

"Şimdi oldu."

Yüzümdeki gülümsemeye kızarak merdivenlerden inmeye başladı.

"Harika gözüküyorsun ama bu saçlarının siyah hâlini ne yapacağız, bilmiyorum."

Peşi sıra giderken onu kızdırmaktan keyif aldığımı fark ettim. Keyif almak değil de... Sanki çok uzun süre sonra bana özel bir şekilde hareket ettiriyordu bu tutumum onu. Buna devam etme kararı alarak, daireden dışarıya çıkıp kendimizi sokağa attık.

Gökyüzü, patlamaya hazır yağmur bulutları tarafından ele geçirilmişti. Zaten batmak üzere olan güneş, bulutların arkasında gece uykusuna hazırlanıyordu. Hafif bir rüzgâr esiyordu.

"Kahveci ileride," dedi Berçin bana bakmadan. Gözleri yerdeydi.

"Keşke," dedim tam önüne geçerek.

Ben önünde onun tam gözlerinin içine bakarak, geri geri yürürken o da bana doğru adım atıyordu. Ellerimi hırkamın ceplerine sokup geri geri yürümeye devam ettim.

"Aklının içine girebilseydim."

"Keşke..." dedi.

Ellerimi ceplerimden çıkarıp hırkamın kapüşonunu kafama geçirdim. Kendi etrafımda dönerek yanına geri döndüm.

"Yani..." dedim ama Berçin, "Geldik," diyerek cümleyi tamamlamamı engelledi. Önünde durduğumuz kahve dükkânının dışarısındaki taburelere geçip oturduk. Bu sırada Berçin, içeride tezgâhın arkasında duran kadına el salladı.

"Tanışıyor musunuz?"

"Evet, kısmen."

"Kısmen?"

Bu sırada tezgâhın arkasındaki kadın dışarıya çıkmıştı.

"Berçin, hoş geldin." Kadın bana doğru dönerek tekrarladı. "Sende hoş geldin delikanlı."

"Hoş buldum, teşekkürler. Çok tatlı bir dükkân olmuş."

Kadın gülümsedi. Ardından Berçin'e sarılarak, "İsim arama telaşındayken son noktayı Berçin koydu. Her zamanki kahvenden getiriyorum tatlım. Beyefendi de aynısını ister diye düşünüyorum."

Berçin, oturduğu yerden kalkıp kadının peşinden içeriye gitti. Giderken, "Hemen geliyorum," dedi. Onlar tezgâhın arkasında geçerken kendi kendime tekrarladım.

"Hemen gel... Çok bekletme..."

Merakıma yenik düştüm ve oturduğum yerden kalkarak, kaldırımın ucuna gelip dükkânın üzerindeki tabelaya baktım.

BERGE Coffee Shop

Tabelaya birkaç kez daha baktıktan sonra inanamayarak yerime oturdum. Berçin ve kahve dükkânının sahibi kadın, tezgâhın arkasında gülümseyerek bir şeyler konuşuyorlardı. Kadının gözleri arada bana kayıyor, sonra Berçin'e dönüp bir şeyler söyledikten sonra gülüyordu.

Birkaç dakika sonra Berçin, elinde iki kahve bardağı ile birlikte gelip karşıma oturdu.

"Dükkânın adı..." dedim karton bardağı kendime doğru çekerek. Üşüyen ellerimi bardağın etrafına dolayıp birkaç saniye bekledim.

"Berge," dedi Berçin gülümseyerek. "Elif, çok uzun yıllar boyunca iş seyahatleri için gezip durmuş. Doğayı çok seviyor. İşini bıraktıktan sonra bir kahveci dükkânı açmakmış hayali. Yapmış da. Dükkân birkaç hafta önce açılırken gelmiştim. 'Berge olsa ya' demiştim birden. Hem Almancada "dağ-dağlar" anlamına geliyor. Hem de..."

"Hem de Berçin'in ilk üç harfi hem de Ege'nin son iki harfi..."

Gülümsedi.

Isıttığım ellerimi, kendi kahve bardağını tutan ellerinin üzerine koydum. İlk olarak sıcak bardağın etrafında birleşen ellerimize, sonra bana baktı.

"Üstelik ben de seni dağlarda buldum, " dedim gülümseyerek. "Yani her türlü biz varız o beş kelimenin içerisinde. Ama keşke bize saklasaydın bunu. Bize özel olsaydı, kullanırdık ileride. Ne bileyim... Kendi kahvecimizi açardık mesela. Ya da bir kamp alanı açardık. Genç öğrenciler gelirlerdi. Berge Kamp Alanı!"

İleriye yönelik hayallerin heyecanına kapılmışken Berçin, "İleride..." dedi kendi kendine. Benim aksime heyecanlandırmamıştı bu durum onu.

Gözleri, hâlâ kahve bardağının üzerinde birleşmiş ellerimizdeydi. Tek elimi çenesine götürüp bana bakması için yukarıya kaldırdım yavaşça. Dolu doluydu gözleri.Sanki birçok şey söylemek istiyor ama doğru kelimeleri bulamıyor gibiydi.

"Seni çok özledim..." dedi buğulu gözlerini kırparak. Kirpiklerine takılan bir gözyaşı, kahve bardağını tutan ellerimizin üzerine düştü. Sıcacıktı...

"Ben de seni çok özledim. " Çenesindeki elimi, soğuktan kızaran yanağına koydum. Tek eliyle yanağındaki elimi tutup, gözlerini kapatırken derin bir nefes aldı.

"Ama neden benden kaçtığını anlamıyorum..."

"Senden değil, kendimden kaçıyorum Ege... İsteyeceğim son şey seni kırmak. Ama..."

Elimi yavaşça çekip kahvemden bir yudum aldım. Konuşmaya, içini dökmeye ihtiyacı vardı. Bunu yapmasına izin vermeliydim. Kahvesinden bir yudum alıp bana baktı.

"Olmadığın her gün, seni daha çok özledim... Çok şeyi yanlış anladım, yanlış anladık. Sürekli kayboldum. Bazen sokaklarda, bazen düşüncelerde... Kendimi sana ihanet etmiş gibi hissediyorum. Bu duygunun yükü öyle ağır ki... Dayanamıyorum."

"Bir noktada hepimiz hatalar yapıyoruz Berçin. Ama mühim olan bunları kabul edip içeriye bakmak. Geçmişteki hataları değiştirebilsek burada olmazdık. Belki de bizi bir araya getiren şey de geçmişteki hatalarımızdı. Görmüyor musun? Anlamıyor musun? Her şey bir davranışın, bir düşüncenin sonucunda ortaya çıkıyor. Bizi biz yapan doğrularımız değil, yanlışlarımız aslında..."

"Senin geldiğin gece, Burak beni öptü."

"Ne?"

Sanki zaman durmuştu.

"Birçok şey yaşandı sen gittikten sonra. Etrafımdaki herkes uzaklaşıyordu benden. Belki de bilinçli olarak ben uzaklaştırıyordum herkesi... Yalnızdım, senden haber alamıyordum. Burak onu, onun istediği şekilde sevmediğimi kabul etmişti... Neden öyle bir şey yaptığını... Bilmiyorum..."

Söylediklerini sanki duymuyordu kulaklarım. Derinden gelen bir çınlama sesi, tüm beynimin içinde dolaşıyordu. O sırada yağmaya başlayan yağmur, her ikimizin de yerinden kalkmasına engel olmadı.

"Bu durum, benim isteğim dışında gerçekleşti. Sonradan o da yaptığının yanlış olduğunu fark edip özür diledi ama... Bir kere düşmüştü o his kalbime. Sana ihanet etmişim hissi..."

"Sus!"

"Seni seviyorum Ege..."

"Sus... Ne olur!"

Sustu.

Ve bir daha konuşmadı.

Sağanak yağmurun altında kalakalmıştım. Ruhum da zihnim de yıkanıyordu. Sokaktaki insanlar oradan oraya kaçarken ikimiz de kıpırdamadık. Dakikalarca gözlerimizi birbirimizden ayırmadan izledik birbirimizi.

Geleceği, geçmişi izledik.

Onun gözünden bir damla yaş düşmeye başladığında, yangın çıkan yüreğim daha çok alevlendi. Gözlerimden akan yaşları bıraktım. Gözlüğüme takılı kalan yağmur damlalarının ardındaki solgun görüntüsü...

Titriyordu.

Ne yapacaktım?

Ne söyleyecektim?

Üzerimdeki sırılsıklam olmuş hırkayı çıkarıp ayağa kalktım. Hırkayı, belki daha az üşür diye omuzlarına attıktan sonra geldiğim yerden geri dönmeye başladım.

Kaçıyordum...

Ne yapacağımı, söyleyeceğimi bilmediğimden... Onu daha fazla üzeceğimi düşündüğümden...

Korkuyordum.

Kızgındım.

Hem kendime hem ona.

Yalnızdım şimdi.

Yağmurun altında erimek üzere olan bir kar tanesi gibi çaresiz...

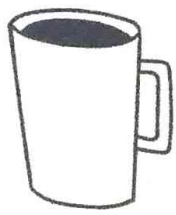
Ege, masadan kalkıp boş sokakta yürürken Berçin kahve dükkânının taburesinde oturmaya devam ediyordu. Bir çift gözün, tüm bu yaşananları uzaktan izlediğinden bihaber, çaresizce karışıyordu gözyaşları yağmura.

Gözlük, sokağın köşesinde gözden kaybolduğunda bütün bu ana tanıklık eden Burak, arkasında durduğu ağacın ıslak gövdesine elini yaslayıp kendi kendine tekrarladı.

"Oyun başlasın."

Acıyı bir süreliğine uyuşturmak,
sonunda onu hissettiğinde
daha büyük bir acı hissetmene yol açar.

J.K Rowling

You're Somebody Else

Flora Cash

4

"Ay Ege ya!"

Annemin bağırışına aldırmadan, elimdeki kitapları düşüre düşüre üst katın merdivenlerini çıktım. Tekerlekli sandalyeyle tanışmamdan sonra her şeyin benim için daha kolay olması adına alt kattaki odalardan birine taşınmıştım. Ama artık eski odama, benim için her zaman özel olan bölgeme dönüyordum.

"Ege! Bu yatağın altındakiler ne?"

Yukarı kadar düşürmeden getirebildiğim kitapları, çalışma masasının önüne bırakıp, merdivenin başına dönerek anneme bağırdım.

"Neymiş onlar?"

"Ay, ne bileyim! Iy, burada yaşayan bir şey var! Ege!"

Koşarak çıktığım merdivenleri sakin bir şekilde inerek, salondan geçip arkadaki odaya yöneldim.

"Neymiş o?" dedim kapıya yaslanarak.

Annem, yatağın yan kısmında diz çökmüş, elindeki elektrikli süpürgenin ucu ile yatağın altından bir şeyi almaya çalışıyordu.

"Ay, hareket mi ediyor o?"

"Anne!"

"Ege, bu ne dedim sana!"

Cevap vermeden onu izledim.

"Soruma cevap ver. Bu ne ya?"

"Ne bileyim anne..."

"Sus, cevap verme bana!"

"Tuttum! Ay Ege ya!"

Annem elindeki süpürgeyi bırakıp işaret parmağı ve başparmağıyla burnunu kapattı. Diğer elinde tuttuğu nesneyi bana doğru uzattı.

"Bundan bahsediyorum."

Burun deliklerini kapattığı için konuşurken çıkardığı ses komik geldi ve gülmeye başladım.

"Ne gülüyorsun ya! Yepyeni bir ekolojik düzen kurulmuş yatağının altında!"

"Alt tarafı yarısı yenmiş bir elma..." dedim bana uzattığı elmayı alarak.

"Küflenmiş Ege. Hayır kız arkadaşın geliyor, kokusu da mı rahatsız etmiyor seni?"

Süpürgenin yanındaki çöp poşetine elmayı atarken birkaç saniye duraksadım. *Kız arkadaşın geliyor.* Artık böyle olduğundan emin değildim. Ne yapacağımı bilmiyordum aynı zamanda. Onunla yeniden karşılaştığımızda, bir araya geldiğimizde ne söyleyecektim? Bu duraksamanın farkına varan annem, oturduğu yerden kalkıp yatağın üzerine oturdu.

"Pişt!" dedi elini yanındaki boşluğa vurarak. "Her şey yolunda, değil mi?"

Gülümseyerek yanına oturdum. Annem, başını omzuma koyarak derin bir nefes verdi.

"Evet, her şey yolunda... Okul da öyle... Hatta hentbol oynamaya başlayacağım."

"Nasıl yani?"

Gereksiz detayları geçerek beden eğitimi öğretmeninin bizi hentbol takımına almak istediğinden bahsettim. Annem, omzumdaki başını kaldırarak bana baktı.

"Öncesinde doktorunla konuşsak daha iyi olur Ege. Sert bir spordan bahsediyorsun."

Uzun hırkasının cebinden telefonunu çıkardı.

"Dur, George'u arayayım. O bir konuşsun."

Bir nefes vererek gülümsedim.

"İyi olduğumu biliyoruz. Bana kalırsa sen, babamı özledin."

George'un gelişi ile başlayıp tedavi ile devam eden tüm süreç, her ikisinin de yakınlaşmasını sağlamıştı. Bu durumdan rahatsız olmuyordum elbette. Ama çok uzun bir süre sonra hayatıma dâhil olan bir baba figürünü kabul etmek de kolay değildi. Onun kendisiyle elbette bir problemim yoktu.

"Haftaya gelecek."

"Anladım..." dedim. Bu kez onun omzuna başımı ben koydum. "Tüm bu temizliğin sebebi belli oldu."

Güldü. Omuzuna koyduğum başımın üzerine başını dayadı.

"Mutluyum... Uzun bir süre sonra her şey yolunda gidiyor üstelik..."

"Keşke anne..."

Annem başını kaldırıp, bana doğru eğildikten sonra çenemi tutarak hafifçe kaldırdı.

"Sanki birileri benim oğlumun kalbini kırmış," dedi gülerek. "Hadi gel, bir kahve yapalım."

Aksi bir cevabı kabul etmeyeceğini bildiğimden onu takip ettim. Mutfağa geçtiğimizde o kahveleri hazırlarken, ben de mutfak kapısına yaslanıp onu izledim. Bunu

yaptığımı bildiğinden ara ara yan gözle bana bakıyor ve muhtemelen konuşmanın içeriğini, ben ona bir şeyler anlatmaya başlamadan önce tahmin etmeye çalışıyordu. Birkaç dakika sonra hazırdık. Elinde tuttuğu fincanlardan birini bana uzatarak gülümsedi.

"Yukarıdaki balkonda oturalım, orayı daha çok seviyorum. En son Berçin ile de orada oturmuştuk."

Berçin, anahtar kelimeydi. Yüzümün aldığı şekli görmemesi için hızlıca arkamı dönüp üst kata çıkan merdivenlere yöneldim. Birkaç merdiven çıkmışken kıçımda şiddetli bir ağrı hissettim.

Annem, kıçımı çimdiklemişti.

"Anne!"

"Ay Ege! Kahveyi dökeceksin!"

Birkaç merdiveni hızlıca çıkıp, merdivenlerinin sonunda durarak kıçımı ovuşturdum.

"Ne zorun var kıçımla! Of!" diyerek balkona doğru yöneldim.

Annem arkamdan, "Kıçıymış, senin kıçını yerim," diyerek gelirken, sandalyeyi çekip oturdum.

O da karşımdaki sandalyeye oturmaya hazırlanırken kahve fincanını masanın üzerine koydu. Devamında hiç bir şey söylemeden her zaman yaptığı gibi sandalyenin üzerine çektiği ayaklarının etrafına doladı ellerini. Çenesini dizlerine dayayıp kahvesinden bir yudum aldı. Bir şey söylememi bekliyordu. Ancak nereden başlayacağımı bilmiyordum. Onun yaptığını yapıp ayaklarımı sandalyeye çektikten sonra ellerimi dizlerimin etrafına doladım. Kafamı yan yatırıp camla kapatılmış balkondan dışarıyı izlemeye başladım. Kampa gitmeye karar verdiğim gün tırmandığım ağaç, şimdi yapraklarının neredeyse tamamını

dökmüştü. Çıplak dalların arkasında gizleken binalar, yağan yağmurdan ıslanmıştı. Güneş yine yağmur bulutlarının ardına saklanmıştı.

Ne çok derdi vardı gökyüzünün. Sıkıyordu kendini ağlamamak için.Bulutların gözyaşları, balkon camına dökülmeye başladığında, iç çekip kahvemden bir yudum aldım.

"Bu balkonu seviyorum, " dedim anneme bakmadan. "Seninle burada kahve içmeyi seviyorum anne."

Annemin gülümsediğini duyduğumda bakışlarımı ona çevirdim.

"Burada oturduğumuzda sanki tüm kötü düşünceler dışarıda kalıyor. Sanki dışarıdaki her şeyden bizi koruyan bir kalkan gibi burası..."

Düşünceler kıça benzer kanka, herkeste vardır. Ama herkes, kendi kıçından sorumludur.

Hüsnü'den gelen ani bir öğüt ile gülümsedim. Zihnimde düşündüğüm cümleyi, sesli bir şekilde telaffuz ettim.

"Düşünceler kıça benzer, herkeste vardır," diye tekrarladı annem benden sonra. Kahkaha atarak bana döndü.

"Uzun zamandır yapmıyorduk, iyi oldu."

Kahvemden bir yudum alıp dışarıyı izlemeye döndüm.

"Bir çıkmaza girdiğinde ne yaparsın anne?"

"Nasıl yani?"

Yağmur damlalarının balkon camlarına düşüşünü izlerken içerideki sıcak havadan dolayı cam, yavaş yavaş buğulanıyordu.

"Şöyle ki... Şimdiye kadar önünde yalnızca bir yol varken kendini birdenbire bir sürü yolun olduğu bir yerde buluyorsun. Devam etmen gerektiğini biliyorsun ama nereye gideceğini bilmiyorsun. Bu durumda ne yaparsın?"

Annem de kahvesinden bir yudum alıp cama döndü.

"İlk önce beni bu çıkmaza getiren şeyi bulurum. Sonra geçmişe bakarım mutlu muydum diye... Eğer cevabın evetse yol sayısı zaten bire düşer. Ama kafanı kurcalayan şey seni rahatsız etmeye devam ediyorsa geçmişine en çok benzeyen yola girmelisin. Hatta diğer yollara girip kaçmak yerine, belki de geriye dönmelisin."

Derin bir nefes aldım. Kahvemden bir yudum daha almaya hazırlanırken annem konuşmaya devam etti.

"Bazen hayatın yoğunluğuna kapılıp sevdiğimiz insanları ikinci plana atıyor, hatta onların varlığını unutuyoruz. Geride bırakıyor, ihmal ediyoruz onları. Bazen kendimizi daha iyi hissetmek için onlardan birkaç adım ileride ya da geride gitmemiz bile gerekebilir. Ama mühim olan onların varlığını hissetmek. Kimse bu dünyaya yalnız olmak için gelmedi ama değil mi?"

"Yani sen diyorsun ki..."

Annem, kahve fincanının ardındaki gözlerini bana odaklarken kaşlarını kaldırdı.

"Berçin, bunu seni unuttuğu ya da sevmediği için yapmadı. Onun için savaşmaya devam et."

Annem fincandan uzaklaşarak gülümsedi.

"Ben bir şey söylemedim. Sen ne yapman gerektiğini buldun bile," dedikten sonra öne doğru eğilip yanaklarımı sıktı.

Sanırım, tüm anneler aynıydı. Bir şeyi detaylı bir şekilde onlara anlatmasak bile onlar anlıyorlardı. Anne ve çocuk arasındaki bu bağ gerçekti... Kendimi geri çekip, ellerinden kurtulurken gözlüğümü düzelttim.

"Bir şey için savaşacaksan bunu kendini kırmadan yap ama," dedi annem önce. "Eminim, Berçin'in de bir açıklaması vardır her ne olduysa..."

Yeniden ellerimi dizlerimin etrafına dolayıp dışarıyı izlemeye koyuldum.

Berçin, "Burak beni öptü," demişti. Ona karşılık verdim demişti. Üstelik bunu bana söylemese ve ben bunu ileride öğrensem durum daha da kötü bir hâl alabilirdi. Bunu bana söyleme cesaretini göstermesi kötü değil, iyiydi ve sağlam bir ilişki ancak dürüstlük üzerine kurulabilirdi. Üstelik benden kaçmaya çalıştığı tüm o günler, Burak'ın onu öpmesinden rahatsız olduğu içindi.

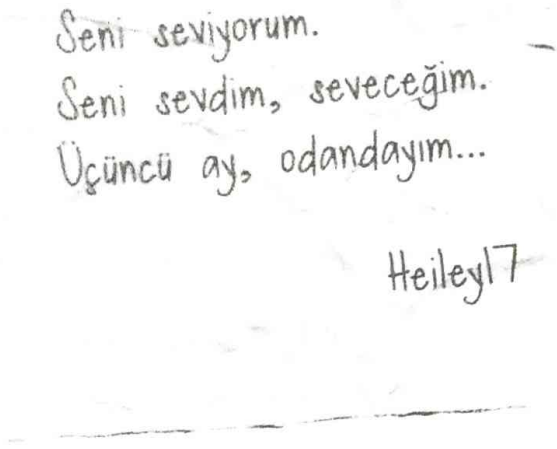
Ve bu belirsizlik, onu benden uzağa sürüklüyordu.

Ona duyduğum kızgınlık merhamete dönüşürken, annem fincanını alıp ayaklandı.

"Ben şu odayı halledeyim, benim âşık oğlum da burada oturup düşünsün," deyip saçlarımın arasına bir öpücük kondurdu. Oturduğum yerde, soğumaya yüz tutmuş kahvemi içerek birkaç saat daha geçirdim. Bu süre zarfında, annemin ağır eşyaları yukarıya taşımaları için tuttuğu adamlar gelmiş ve eşyaları yukarıya taşımışlardı. Annemin alt katta olacağını bildiğimden odanın içerisindeki ufak tefek şeyleri kendim yapma kararı aldım. Eşyaları düzenlerken vakit geçirebilirdim. Aksi takdirde zihnim yine Berçin'le son yaşadığımız anı tekrarlamaya devam edebilirdi. Bu da şu an aldığım kararı kötü yönde etkilerdi.

Odaya girdiğimde, annemin çoktan her şeyi düzenlediğini fark ettim. Tüm eşyalar özenle eski yerlerine yerleştirilmişti. Odanın eski hâlini aldığını görmek, eskisi gibi hissettiriyordu sanki.

Geceyi tamamlamayıp, erkenden uyuyabilmek için kitaplıktan rastgele bir kitap alarak okumaya karar verdim. Bu esnada kitapların önünde gördüğüm buruşturulmuş not kâğıdı, masanın üzerine düştü. Notu alıp açtım.

Gülümseyerek, kırışan not kâğıdını düzeltip raftan aldığım kitabın arasına koydum. Tedaviden sonra Türkiye'ye ilk döndüğümde hissettiğim şeyleri hissetmiştim yeniden. Bir heyecan dalgası vücuduma yayılırken kendimi yatağa bıraktım.

Ertesi günün sabahına gözlerimi açtığımda, dün geceden kalma heyecan hâlâ üzerimdeydi. Kahvaltı faslını hızlıca geçmiş ve okula gitmek için sabırsızlanarak binmiştim annemin arabasına. Şimdi şehir yine aracın camından hızlıca akıp giderken, uzun süre sonra ilk kez beni götürdüğü yerden memnundum yolun. Annemin kullandığı araç okulun önünde durduğunda, hızlıca araçtan inerek okul binasına doğru koşmaya başladım. Binaya girdiğim gibi kantine gittim. Hava soğuk olduğundan öğrencilerin çoğu kantin, koridor, kütüphane, ortak alan gibi yerlerde toplanmışlardı. Kantindeki sırayı görünce önümde duran öğrencilerin arkasından Gülsüm Anne'ye el salladım. Bana doğru *gel* işareti yaptığında, sıranın yanından ilerleyerek kantine girdim. Bu sırada Gülsüm Anne, alt sınıflardan bir kızla konuşuyordu.

"Kızım, neden sucuk istemiyorsun? Hazırlamışım hazır tostları, nasıl çıkarayım şimdi ben sucuğu ekmeğin arasından?"

Gülsüm Anne'nin sitem ettiği kız, ince bir ses tonuyla ona cevap verdi.

"Ben et yemiyorum ki..." Kız, sönen bir balon gibiydi. Sesi gittikçe içine kaçıyor gibi konuşuyordu.

"Benim çocukluğumda biz de et yemezdik. Fakirdik ama biz. Ondan... Rahmetli babam eve sucuk aldığında bir hafta koklardık sucuğu. Televizyonun yanına oda parfümü diye koyardık. Ah, şimdi nerede..."

Gülsüm Anne, tabağa koyduğu tostu kıza uzattı. Kız uzaklaşırken çalmaya başlayan telefonuna baktı.

"Bunca iş arasında bir de bu çıktı. Kerhane telefonu sanki, sürekli birileri arıyor," dedikten sonra çalan telefonunu meşgule attı.

"Gülsüm Anne, küfrederken burada olmamdan hiç çekinmedin, değil mi?"

"Hayır."

"Güzel," dedim gülmemek için kendimi sıkarak. "Ben iki tane sade kahve alacaktım ama sen çok meşgulsün..."

"Yapıver işte, orada her şey. Akın gibi olsana sen de. Bak soruyor mu o bana bir şey. Hem kahve de kahve. Senle o kıvırcık kız, ikiniz de kısır olacaksınız sonunda. Haberlerde görmüştüm. Çok içersen..." Gülsüm Anne elleriyle karın bölgesinin altında ufak bir daire çizdi. "Öldürüyormuş içeridekileri. "

"Tamam, tamam... Ben halledeceğim," dedikten sonra onu sıradaki öğrencilerin arasında bırakıp kahveleri hazırlamaya başladım. Cebimden çıkardığım parayı kahve makinesinin yanına bıraktıktan sonra elimde iki bardak sıcak

kahve ile kantinden sıvıştım. Ders zilinin çalmasına birkaç dakika kala sınıfın önünde durup kapının önünde dikilen öğrencilerin arasından içeriye gizlice baktım.

Oradaydı.

Orta sıranın en önünde oturuyordu. Kulaklığı kulağındaydı. Bir türlü alışamadığım siyah kıvırcık saçları yanaklarına düşmüş, yüzünü kapatmıştı. Derin bir nefes aldıktan sonra sınıfa girdim. Geldiğimi görmemişti. Ben içeriye girerken çalan zil ile birlikte, İngilizce öğretmeni de kapıdaki öğrencileri içeriye sokarak sınıfa girdi. Hiç kimseyi görmüyor ve duymuyordu. Gözlerini yere odaklamış, öylece duruyordu yalnızca.

Yanındaki boş sıraya otururken karton kahve bardaklarını, sıranın benim olan kısmına koydum. O an yanında biri olduğunun farkına vardı. Gözleri ilk önce masaya koyduğum karton bardaklara kaydı, daha sonra bana baktı. Şaşırmış gözüküyordu. Ne o ne ben bir şey söyledim. Öğretmenin geldiğini anladığında kulaklarındaki kulaklığı çıkarıp telefonuyla birlikte sıranın altına koydu. Herkes yerlerine geçerken o da önüne dönüyordu.

Sınıf sessizleşirken kalbimin atış hızı da artıyordu. Öğretmen konuşuyordu ama kalbimin çıkardığı ses, sanki diğer tüm sesleri engelliyordu. Beni izlediğini biliyordum o an.

O an sanki ikimiz vardık sınıfta.

Heyecandan terleyen avuç içlerimi pantolonumda temizleyerek sağ elimi sıranın üzerine koydum. Yan gözle ona baktım. Gözleriyle yavaş yavaş kahve bardağına giden elimi izliyordu. Masanın üzerindeki karton kahve bardaklarından tekini, parmak uçlarımla yavaşça ona doğru ittirmeye başladığımda gülümsediği gördüm. Bardak tam önünde durduğunda, elimi çekerek ona baktım.

Kahve bardağını kendine doğru çekip yarısı yün hırkası ile kapanmış ellerini bardağın etrafına doladı ve bana baktı.

Gülümsüyordu.

Aynı şekilde gülümseyip tahtaya döndüm. Ders dinliyormuş gibi yaparak, gözlerimi tahtadan ayırmadan yana doğru eğildim. Omzu omzuma değiyordu.

"Unutma..." dedim. "Kahve içmek için hiçbir zaman geç değildir."

O anki gülümsemesi, yeni bir hayalin başlangıcı gibiydi. Uzun süre sonra her şeyin yeniden yoluna girebileceğine dair inancım yenilenmişti.

Konuşmaya ihtiyacımız yoktu. Çünkü bazen kelimeler yetmiyordu söylemek istenenleri dile dökmeye.Zilin çalmasıyla ders biterken sonraki dersin spor olduğunu öğrenmesek ikimiz de niyetli değildik yerimizden kalkmaya. Saatlerce oturabilirdik öylece. Sanki biz değil, zihinlerimiz konuşuyor gibiydi. Ekin, Berçin'i oturduğu yerden kaldırıp, sürükleyerek kızların soyunma odasına götürürken ben de Akın gelene kadar bekledim.

"Hadi kanka," dedi. "Arda Hoca'nın dersini çok seviyorum, kaçırmayalım."

Sıradan kalkıp Akın'ı soyunma odasına kadar takip ettim. Soyunma odasındaki dolabımı açarak okulun verdiği eşofman takımını aldım. Diğer çocuklara baktığımda, birden onların arasında soyunmaktan utandım. Çünkü hepsi yeterince sağlıklı gözüküyordu. Tüm bu tedavi süresince verdiğim kilolar yüzünden vücudum eski hâlinden çok uzaklaşmıştı. Yaşadığım bu çelişkiyi fark eden Yağız, bundan faydalanmak için hemen atladı.

"Ne oldu Gözlük? İstersen seni kızların soyunma odasına alalım, orada değiştir üzerini."

Kafamı yana yatırarak birkaç dolap ilerimdeki Yağız'a baktım. Sanki çok komik bir şey söylemiş gibi etrafındakilerle gülüşüyordu.

"Gerçekten mi? Söyleyebileceğin en iyi şey bu mu?" dedim.

Akın araya girerek, "Boş ver kanka," dedi. "Yağız bebeğim de erkek soyunma odasına yeni yeni alışıyor."

"Ne diyorsun yine sen sümük?" dedi Yağız.

"Diyorum ki vücudunun da maşallahı var. En az üç, beş tane bebek emzirmişsindir o boynunun altından sarkan şeylerle."

Ortamın gerileceğini anladığımda, Akın ve Yağız arasındaki tartışmayı da fırsat bilerek eşofman takımımı giydim. Bu sırada Arda Hoca, içeriye peşinde Burak dâhil birkaç öğrenciyle birlikte girdi.

"Hızlıca değiştirin üzerinizi gençler," dedi onlara.

Burak'ın gözleri üzerimdeydi. Akın, tam neler olduğunu soracakken Arda Hoca konuştu.

"Kızlarla işimiz yok. Bir an önce takım için çalışmaya başlayacağız. Herkesi üç dakika içinde spor salonunda bekliyorum," dedikten sonra soyunma odasından ayrıldı. Burak'ı görmezden gelerek, diğerleri ile birlikte spor salonuna doğru yürümeye başladım. Salona geldiğimizde Arda Hoca, kızları tribünlere oturtmuştu. Berçin, Ekin ile birlikte tribünlerin en önündeki sandalyeye oturmuştu ve elinde hâlâ kahve bardağı vardı.

Biz sıraya geçerken Akın, Arda Hoca'ya takılmayı ihmal etmedi.

"Arda Hoca'm ya... Size karşı çok iyi duygular besliyorum."

"Ee?" dedi Arda Hoca.

"Besliyorum işte hocam. Büyürlerse beden eğitimi öğretmeni olacağım ben de. "

Arda Hoca gözlerini devirdi.

"Sen..." dedi elinde tuttuğu hentbol topunu Akın'a atarak. "Bunun ne olduğunu söyle bakalım."

"Minik bir futbol topu," dedi Akın.

"Aferin ileri zekâlı. Evet, bu minik bir futbol topu," dediğinde herkes gülmeye başladı. Dizilimi Yağız'a anlattım. Ben bir telefon edeceğim, geldiğimde hazır olun," dedikten sonra Arda Hoca, arkasını dönüp elinde telefonuyla salonun diğer ucuna doğru ilerlemeye başladı. O an, Burak'ın gözlerinin Berçin'in olduğu tarafa doğru kaydığını gördüm.

Yağız, herkesin sahada durması gerektiği yeri gösterirken gözlerimi Burak'tan ayırmadım. Yağız'ın işaret ettiği yere geçmeden önce tribünlere doğru koşup hızlıca Berçin'i yanağından öptüm. Bu kez şoke olmuştu.

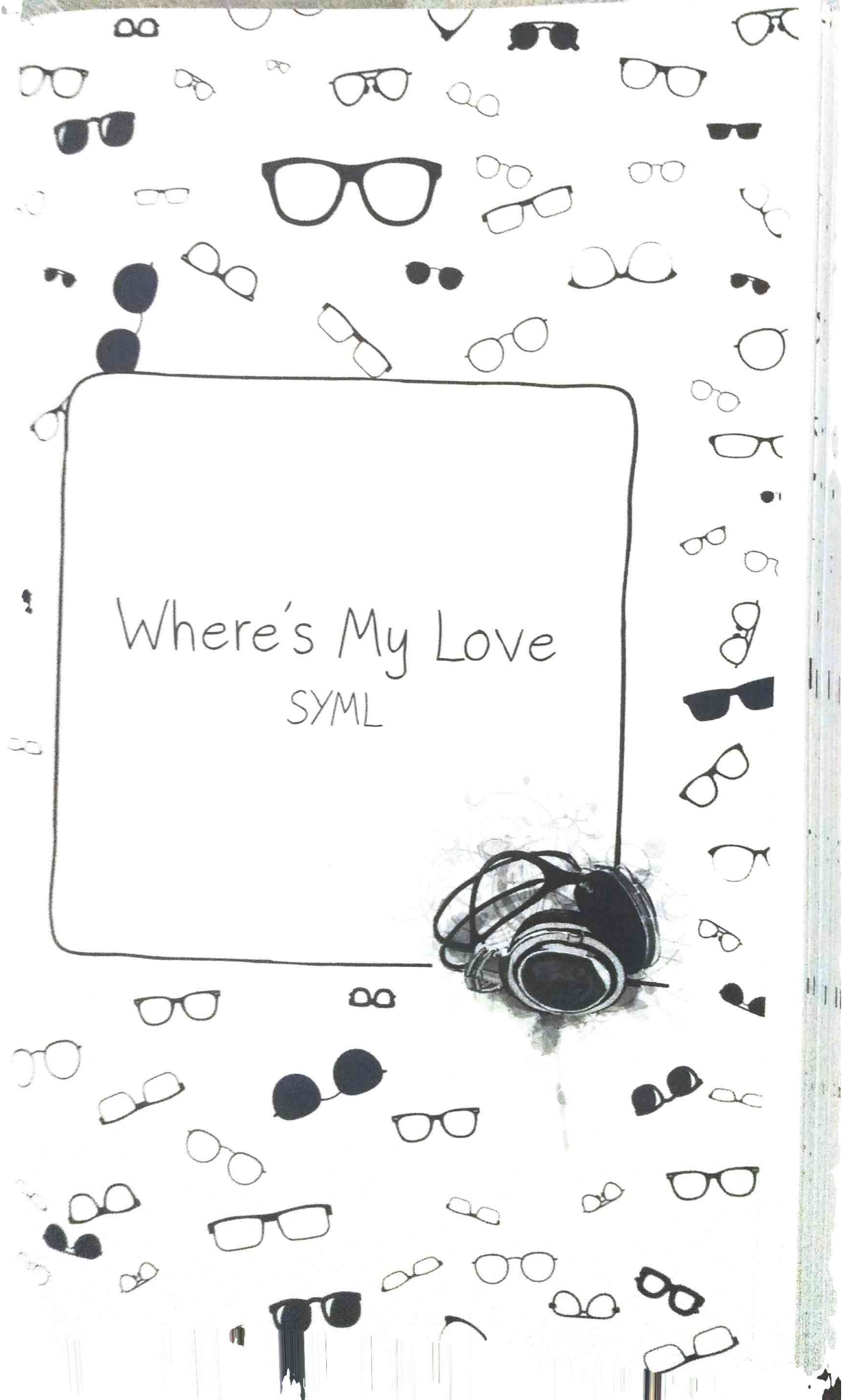
"Şans dile," dedim geri geri koşarken. Sahadaki yerimi alırken Yağız'ın Burak'ı tam karşıma koyduğunu fark ettim. Ona doğru bakıp gülümsedikten sonra göz kırptım.

"Hadi biraz oyun oynayalım."

Hiç değilse
hayallerinin peşinden gitmiş insanlar.
Onları büyük yapan da bu. Denediler.
Çoğu insan bunu yapamaz.

Jon Krakauer

Where's My Love
SYML

5

Kusursuz varlıklar değiliz. Hiçbir zaman olmadık. Çoğu zaman aldığımız kararlar sonucunda, yaşanan olaylardan aldığımız reaksiyonlara göre karar verdik sonraki adımı hangi yöne atacağımıza. Bir söz, bir eylem nasıl dünyayı değiştirebiliyorsa ufacık bir gülümseme bile dünyalar dolusu mutluluk verebiliyordu insana.

Sırtımı soyunma odasının dolaplarından birine yaslayarak yavaş yavaş yere çöktüm. Duşa girmem gerekiyordu. Ancak Berçin'in yüz ifadesini aklımdan çıkaramıyordum. Yüzündeki o utangaç gülümseme, birçok şeyin yerli yerine oturmasını sağlıyordu zihnimde. Yaşananlardan dolayı hissettiği suçluluk duygusuydu onu çaresizleştiren. Hissediyor, biliyordum kimi sevdiğini. Neresinden kırıldıysa, neresinden üzüldüyse orasından daha çok sevecektim. Burak ile benim aramdaki bir savaş değildi bu. Ya da iki liseli ergenin, bir kızı tavlamak için yarıştığı bir oyun. Bu, kırık bir kalbi onarmaya çalışan birinin yapması gerekenlerin bir araya geldiği anlardan ibaret bir şimdiki zaman sınırıydı hayatta.

Ellerimi, terden sırılsıklam olmuş saçlarımın arasında gezdirdim. Sırtıma değen dolabın demirinin soğukluğundan

şikâyet etmeden biraz daha oturmak istedim. Göğsüme doğru çektiğim ayaklarımı ileriye uzatıp yanımdaki çantadan kulaklığımı ve telefonumu çıkardım. Sevdiğim ve onun da sevebileceği bir müziği açıp, gözlerimi kapatırken başımı da dolaba yasladım. İçimde anlam veremediğim bir coşku vardı. Sebebini anlamadan gülümsüyor, sanki boğazıma bir şey takılıyormuş gibi yutkunuyordum. Bir şey geliyordu. Ve gelen her ne ise bunun sevinci ve mutluluğu bana çok erken ulaşmıştı. Şu an hissettiğim duygulara en yakın duyguları, Berçin'i kamptaki iskelede bulduğumda hissetmiştim. O an hissettiğim tüm duygular ve bunlar arasındaki değişim, paha biçilmez anılarla doldurmamı sağlamıştı geçmişi. Şimdilik tek temennim gelmekte olan bu sevinç dalgasını boğulmadan atlatmaktı.

Belki de her şey eski hâline dönecekti. Yaşananlar tekrar edecek ve yeniden en güzel şekilde yazılacaktı hikâyem... Kim bilir, belki de yeniden...

Gözlerimi açmadan çantamın ön gözüne koyduğum kürdanlardan birini almaya çalıştım. Bu esnada tam yüzümün ortasına birinin nefes verdiğini hissedip korkuyla gözlerimi açtım. Arda Hoca'nın yüzü, yüzüme çok yakındı. Boş gözlerle bana bakıyordu. Biraz geri çekildi ve ellerini dizlerine koyarak yeniden bana baktı.

"Bu ne?"

"Anlamadım, ne ne hocam?"

"Şu hâlin işte."

"Hocam ne var hâlimde?"

Ellerini dizlerinden çekmeden, ayaklarımdan başlayarak tüm bedenimi süzdü.

"Saçların terden ıslak, üstün çıplak, ayağında bol bir şort, kulağında kulaklık. Ya âşık oldun ya da âşık olduğun

kişiyi düşünüyorsun. Spor salonunun soyunma odasında yere oturmuşsun. Az önce seviştiğin için bu hâlde olmayacağına göre sebep bu yani."

"Sayılır hocam."

"Şimdi benden akıl isteyeceğin noktaya mı geldik?" dedi Arda Hoca birkaç adım gerisindeki oturağa oturarak.

Kendimi geriye doğru çekerek vücudumu dikleştirdim. *Neden olmasın*, diye düşündüm. Belki de bu durumu benim yaşlarımdayken yaşamış ve bana vereceği tavsiyeleri olan birinden bir şeyler dinleyebilirdim.

"Evet hocam," dedim heyecanla. Bir şey söylemesi için gözlerinin içine baktım. İlk önce eliyle çenesini ovuşturdu. Sonrasında gülerek derin bir nefes verdi.

"Geri zekâlı mısın oğlum! Amerikan gençlik filmi mi çekiyoruz burada! Kalk yerinden de duş mu alacaksın ne yapacaksan yap! Derse geç kalacaksın!"

Arda Hoca'nın ani çıkışı ile oturduğum yerden hızlıca kalkmaya çalıştım. Ellerimle doğrulmaya çalışırken, sendeleyip yeniden oturduğum yere düştüm.

"Çabuk, çabuk!"

"Kalkıyorum hocam."

Ayağa kalktığım gibi Arda Hoca'ya sırtımı dönüp dolabımı açtım. Dolabın içindeki havluyu alıp boynuma attıktan sonra şampuanı da alarak duşların olduğu tarafa doğru ilerlemeye başladım. Arda Hoca arkamda kalırken, söylenmelerine kulak asmamaya çalışarak duşların olduğu bölüme girdim. Soyunma odasının kapısının sert bir şekilde kapandığını duyduğumda rahatlayıp duşun kapısını kapattım. Duştan akan suyu istediğim sıcaklığa getirdiğimde, soyunup hızlıca sıcak suyun altına girdim. Duş kabinleri boş olduğundan, zemine düşen suyun sesi yankılanıyordu

bulunduğum ortamda. Tam saçlarımı köpürtmüşken duşların olduğu bölümde su sesinin haricinde başka bir sesin de yankılandığını duydum. Bu, açıp kapatılan bir dolabın sesiydi. Gözlerimi aniden duyduğum sese odaklanmak için açtığımda, saçlarımdaki şampuanın büyük bir kısmı gözlerime doldu. Biraz değil, sanki koca bir şişe şampuan vardı gözlerimin içinde.

"Hay anasını!"

Yüzümü suyun altında yıkamaya çalışarak gözlerimi ovuşturdum.

"Kim var orada?" diye bağırdığımda ses gelmedi. Hızlıca saçlarımı durulayıp askıdaki havluyu da belime sardım. Duş kabininden çıkarken, kendi kendime sürekli aynı şeyi tekrarladım.

"Lütfen kıyafetlerimi çalmasınlar, lütfen kıyafetlerimi çalmasınlar, lütfen kıyafetlerimi çalmasınlar..."

Dolapların olduğu bölüme doğru ilerleyip durdum.

"Harika. Kıyafetlerimi çalmışlar."

Dolabıma doğru ilerledim. Açık bırakılmış kapağın önünde durup dolabın içini inceledim. Okul kıyafetleri, eşofmanlar, hepsi gitmişti. Sıra hâlinde olan dolapların ortasındaki uzun tahta tabureye oturup ne yapacağımı düşündüm. Birkaç dakika sonra duşa giderken üzerimde olan şort geldi aklıma. Duş kabinlerinin olduğu tarafa ilerlediğimde, bu kez soyunma odasının kapısının kapandığını duydum. Bunu her kim yaptıysa uzaklaşmış olamazdı. Acele ederek duş aldığım kabinin önüne gittim.

"Harika, şortumu da aldılar."

Dolabıma geri dönüp sadaka niyetine bıraktıkları iç çamaşırımı giydim. Telefonumu alıp Akın'a mesaj attım.

Akın, acilen soyunma odasına gelmelisin.

Cevap hızlıca geldi.

Neden kanka? Ders başladı, neden gelmedin?

Çıplağım.

Nasıl çıplaksın?

Anadan doğma. Böyle memelerim falan açıkta.

Kanka çıplaksan beni neden yanına çağırıyorsun?

Sen de soyunursun, takılırız falan diye...

Kanka ben de seni çok seviyorum ama o şekilde değil...

Manyak mısın oğlum, biri kıyafetlerimi çalmış. Çık dersten, hemen bana giyecek bir şeyler bulup getir.

Bir süre bekledim. Ama Akın'dan cevap gelmedi. Bu esnada vücudumu kurulayıp, kıyafetlerimi çalan kişinin sadaka olarak bıraktığı iç çamaşırını giydim. Havluyu belime doladıktan sonra Akın'a yeniden mesaj attım.

Neredesin?

Cevap gecikmedi.

Kanka her şeyi denedim. Matematikçi hiçbir şekilde salmıyor dışarıya.

Cevap vermedim. Telefonumu çantama koyduktan sonra çantayı sırtıma attım. Spor salonundan okul binasına geçişin iki yolu vardı. Biri okul bahçesinden ilerlemek, diğeri ise kazan dairesine inip kısa bir süre yürüdükten sonra ana binaya geçmekti. Bu soğukta dışarıya çıkmak delilik olabilirdi. Soyunma odasından çıkıp salonun altındaki merdivenlere ilerledim. Diğer binaya geçen koridor boyunca ilerledikten sonra hizmetlinin odasına açıldığını tahmin ettiğim odanın kapısının önünde buldum kendimi. Öğrencilerin hepsi derste olduğu için beni bu şekilde kimse görmeyecekti. Müdürün odasına gidecek, durumu anlatacak ve bir çift eşofman isteyecektim. Kapıyı açtığımda doğru yerdeydim. Hizmetinin odasından hızlıca geçip okul koridoruna çıktım. Yavaş yavaş üşüdüğümü hissediyordum. Ellerimi göğsümde birleştirip bedenimi ısıtmaya çalışarak koridor boyunca ilerledim. Bu sırada kimya laboratuvarından çıkan dokuzuncu sınıf öğrencileri ile karşı karşıya geldim. Çocuklar beni görünce oldukları yerde kaldılar. Kızlar kendi aralarında gülüşüp konuşurken erkekler şoke olmuş gözlerle bana bakıyorlardı. Her iki elimle başparmaklarımı kaldırıp okey işareti yaptım.

"Evet..." dedim kelimeyi uzatarak. "Okul koridorlarında çıplak bir öğrenci dolaşıyor." Gülümsemeye çalışarak müdürün odasında doğru ilerlemeye devam ettim.

"Siz daha yenisiniz. Bana inanın, bu gördüğünüz en ilginç şey olmayacak."

Bu kez öğrencilerin hepsi gülmeye başladı ama umursamadım. Çünkü yaşadığım bu trajikomik durumdan, yalnızca kendimle alay ederek kurtulabilirdim.

"Şimdi yoluma devam edeceğim," dedim onlara bakarak. "Siz de devam edebilirsiniz. Gidiyorum ama siz tüm gün boyunca havlunun içinde iç çamaşırı olup olmadığını merak edeceksiniz."

Koridorun sonuna geldiğim gibi hızlıca köşeyi döndüm. Müdürün odası karşıdaydı ve yavaş yavaş içinde bulunduğum bu durum, canımı sıkmaya başlamıştı. Adımlarımı daha da hızlandırıp müdür odasının girişindeki sekreterin önünde durdum. Kadın, önündeki kâğıtlara gömülmüştü.

"Merhaba, Müdür Bey içeride mi?"

Kadın başını hafifçe kaldırarak burnunun ucuna indirdiği gözlüklerinin ardından bana baktı. Çıplak olduğumu gördüğünde, gözlerinin büyüdüğüne şahit oldum. Şaşırarak sordu. Ama soru, beklediğim soru değildi.

"Ne yapacaksın Müdür Bey'i?"

Ellerimi iki yana açıp kadına baktım.

"FBI'ı çağırıp kıyafetlerimi çalan kişiyi bulmasını isteyeceğim. Ne yapacak olabilirim? Kıyafetlerim bulunana kadar giyebileceğim bir eşofman isteyeceğim."

Kadın cevap vermeden, masanın köşesindeki telefonu kaldırıp bir tuşa bastı.

"Müdür Bey, burada çıplak bir öğrenci var. Sizi görmek istiyor," dedikten sonra devam etti. "Evet efendim, çıplak," dedi ve telefonu kapattı.

Kadın telefonu kapattıktan sonra, "Seni bekliyor," deyip önündeki işine döndü. Odaya girmeden önce belimde duran

havlunun sağlamlığını kontrol ettim. Daha kötü bir duruma düşmek istemezdim. Kapıyı açıp içeriye girdim. Şaşkınlık aynıydı. Bu şekilde oluşumun sebebini açıkladığımda, Müdür kendi masasındaki telefonu kullanarak birini çağırdı. Sessiz bir şekilde beklerken, Müdür ara ara bana bakıp derin bir nefes verdikten sonra bilgisayarına dönüyordu. Tam olarak bir hayal kırıklığıydım onun için o an. Hasta olacağıma inandığım dakikalarda kapı açıldı ve içeriye girmesini en son dileyeceğim kişilerden biri geldi.

Tuğçe.

Göz göze geldiğimizde yüzündeki ifade diğer herkesinkiyle aynıydı. Sormadı, gülmedi. Sadece birkaç saniyelik göz temasının ardından Müdür'e döndü.

"Hocam gerekli telefon görüşmelerini gerçekleştirdim. Yeterli katılımı sağlayabilirsek güzel bir indirim de alacağız. Duyuruyu da bugün yaparım. Benden yapmamı istediğiniz başka bir şey var mı?"

Müdür, gözlerini bilgisayarından ayırmadan cevap verdi. Gözlerim ikisinin arasında gidip gelirken, "Karşı dolaptaki anahtarı al kızım. Koridorun diğer ucundaki odada, rafların üzerindeki eşofman takımlarını göreceksin. Ege'yle gidin de ona uygun olanı bulun."

Adım söylendikten sonra ayağa kalktım. Hiçbir şey söylemeden Tuğçe'yi takip ederek odadan çıktım. Koridorda ilerlerken neden bu hâlde olduğumu sormasını bekliyordum ancak herhangi bir şey sormadı. Onda da değişen bir şeyler vardı. Mesela saçlarının kızıllığı artık eskisi kadar parlak gelmiyordu gözüme. Ya da en başında, tuvalette karşılaştığımız andaki parlaklığı yoktu. Herhangi biriydi sanki. Eskisi kadar makyaj yoktu suratında. Hatta hiç yoktu. Zaman geçip giderken insanların bir şekilde değişiyor olması ve bunu takip edememek can sıkıcı gelse de ondaki bu değişim iyi

olmuştu. Daha samimi gözüktüğünden belki de anlamadığım bir merhametle bakıyordum Tuğçe'ye yürürken.

"Ne olduğunu sormadın," dedim konuşmaya çalışarak.

Bana bakmadan yürümeye devam edip cevap verdi. Bir yandan telefonu ile ilgileniyordu.

"Sormamı isteyeceğini düşünmedim."

"Aslında sormanı istemedim. Yalnızca sormaman beni şaşırttı."

"En fazla bir eşek şakasının kurbanı olmuşsundur yeniden. Daha önemli şeyler oluyor dünyada," derken omzunun arkasından bana baktı.

"İyi misin Tuğçe? Sanki bir şeyler farklı."

"Bu farklılık yalnızca beni ilgilendirir Ege," dedi ve önünde durduğumuz kapıyı açtı.

Odaya girdiğimizde, duvarlar boyunca uzanan raflarda okulun renklerinden oluşan eşofman takımları diziliydi. Tuğçe rafların önünde durup önce bana baktı, sonra raflara.

"Zayıflamaman güzel. Yoksa havlu ile kalmaya devam edecektin. Küçük bedenlerden hiç kalmamış. Ama sanırım bu sana olur, " dedi ve aldığı eşofmanı bana verdi. "Burada üzerini değiştirebilirsin. Odayı kilitlemek için kapının önünde bekleyeceğim," dedikten sonra dışarıya çıktı. Belimdeki havludan hızlıca kurtulup eşofman takımını giymeye koyuldum. Birkaç dakika sonra hazırdım. Çantamın büyük gözüne attığım gözlüğü takıp eşofman üstünün şapkasını başıma geçirdim. Kapıyı açtığımda Tuğçe, yanında Selin ile birlikte beni bekliyordu. Elinde tuttuğu karton bardağı bana uzattı.

"Çay getirdi Selin. Üşümüşsündür," derken elindeki bardağı bana uzattı. "Al."

Uzattığı bardağı aldığım gibi yüzüme yaklaştırdım. Bardaktan çıkan sıcak buharın arkasından ona bakarak, "Teşekkür ederim," dedim.

Onaylamak için başını sallarken, yanımdan geçip kapıyı kilitledi.

"Sonra görüşürüz Ege," dedi ve Selin ile birlikte Müdür'ün odasına doğru ilerlemeye başladı. Onlar koridorda ilerlerken arkalarından seslendim.

"Tuğçe! Müdür ile konuştuğunuz konu neydi?"

Arkasını dönüp gülümsedi.

"Son derste öğrenirsin," dedi ve odaya girdi.

Cebimdeki telefonu çıkarıp saate baktım. Dersin bitmesine az bir süre kalmıştı. Ne yapacağıma karar vermeye çalışırken boş koridorda ilerlemeye başladım. Öncesinde kimya laboratuvarından çıkan öğrencilerden bir kısmı yine koridordaydı. Önlerinden geçerken hepsinin gözlerinin bende olduğunu gördüğümde gülümsedim.

"Evet..." dedim yeniden kelimeyi uzatarak. "Çıplak çocuk giyindi." Aynı şekilde okey işareti yapıp yoluma devam ederken kızlardan birkaçının kıkırdadığını ve arkamdan, "Çok sempatik çocuk ya..." dediklerini duydum.

Kendi sınıfımın kapısının önüne geldiğimde, kapının üzerindeki camdan içerinin karanlık olduğunu fark ettim. Kantine gitmek yerine sınıfa girmeye karar verdiğim anda kapıyı çoktan açmıştım. Kapı açıldıktan sonra meraklı yüzler bana doğru döndü. Tahtaya indirilen perdeye, tavandaki projektörden bir film yansıtılmıştı. Öğretmen, sessiz bir şekilde yerime geçmemi işaret ettiğinde bir şey söylemeden ön sıraya, yerime oturdum. Berçin'in gözlerinin birkaç saniyeliğine filmden ayrılıp bana döndüğünü gördüğümde kulağına doğru eğilip, fısıldayarak sordum.

"Ne oluyor?"

Ona doğru yaklaştırdığım başımı geri çekmeden cevap vermesini bekledim. Gözlerini ekrandan ayırmadan bana doğru eğildi. Yüzü, uzun süre sonra ilk kez yakındı yüzüme. Saçlarındaki papatya kokusunu çok rahat alabiliyordum. Öyle ki bu koku kampta, iskeledeki koku ile aynı kokuydu ve uzun zaman sonra beni heyecanlandıran en güzel şeydi.

"Blok ders yapacakmış matematikçi. Filmin ismi Pi."

Bu yakınlık beni heyecanlandırdığı ve bu heyecanı çok özlediğimi fark ettiğim için onu konuşturmaya çalıştım.

"Ne anlatıyor?"

"Ana karakterin ismi Max. Adam matematik meraklısı. Pi sayısına karşı takıntısı var."

"Kaçırdığım kısma kadar anlatabilir misin?"

Fısıldayarak konuşmaya çalıştı.

"Adam on yıldır sayının sırrını çözmeye çalışıyor. Doğanın ölçülebilir bir sistematiğine sahip olduğunu fark ediyor. Ve şu anki amacı, doğanın bu sırrını çözmek."

"Bir sayının ardında ne tür bir sır olabilir ki?"

Gülümsedi.

"Öyle bir sayı ki dünyadaki tüm ihtimaller bu sayının içinde saklı. Dünyada yaşayan her doğum günü, her telefon numarası ya da dünyanın güneşe olan uzaklığı gibi sayılarla ölçülebilecek her şey bu sayının içinde gizliymiş. Adama göre evrenin ve yaratılışın sırrı da bu sayıdaymış işte. Bir dakika..." dedi bana dönerek.

Dönüşü ile birlikte yüzü artık daha yakındı yüzüme.

"Sen beni konuşturmaya mı çalışıyorsun?"

O an onu öpmek istedim. Aramızdaki durumun büyük bir soru işaretinin gölgesinde kalması ve sınıfta öğretmenin olması, elbette bunu yapmamı engelledi. Ama

gözlerimi hiç çekmedim ondan. Hiç korkmadım. Nasıl baktığımı görsün de onu hâlâ ne kadar sevdiğimi bilsin istedim. Gözlerim gözleri ile konuşsun, anlatsın istedim. Sonunda pes eden o oldu. Gözlerini filme çevirdiğinde onu izlemeye devam ettim.

"Başımı omzuna koyacağım," diye fısıldadım bir süre sonra kulağına.

Cevap vermedi.

"Başımı omzuna koyuyorum," dedim yeniden fısıldayarak.

Yine cevap vermedi ama dudaklarında gizlemeye çalıştığı bir gülümseme vardı.

"Başım omzunu hedef aldı. Düşüyor..." dedim o harfini uzatarak. Bu düşüşü olabildiğince geç tutmaya çalışarak gizlemeye çalıştığı gülümsemenin yanaklarına doğru büyümesini keyifle izledim.

Film devam ederken ders hiç bitmesin istedim. Başımı hiç kaldırmamak istedim omzundan. O hep öyle dursun, ben de gözlerimin karanlığında onunla ilgili hayaller kurayım istedim saatlerce. Güzel şeylerin süresinin çok kısa olduğunu, çalan zil ve açılan ışıkla birlikte bir kez daha anladım. Sınıftakiler ayaklanırken Akın ve Ekin sıramızın önünde bittiler. Ekin filmin ne kadar sıkıcı olduğundan bahsederken hâlâ ışıklar kapalıykenki hâlimizle duruyorduk. Evrim de yanımıza geldiğinde her şey tamamlanmıştı. Geldiği gibi Akın'a takılmayı ihmal etmedi.

"Belki de Ekin gerçekten evrenin sırrını bildiği için böyledir," dedi gülerek.

Ekin, elini beline koyarak havalı bir şekilde saçlarını geriye attı.

"Böyledir derken?" dedi Akın.

Evrim ellerini açıp, Ekin'in yüzü etrafında bir yuvarlak çizerken "Böyledir..." dedi kelimeyi uzatarak.

"Hâlâ ne demek istediğini anlamadım." Akın düşünürken konuyu dağıtmak için başıma gelenleri anlattım. Tüm oklar Yağız'ı gösterirken, Akın bu işin peşine düşeceğini söyleyerek Evrim ve Ekin'i de yanına alıp gitti. Onlar gittikten sonra sınıfta kalan birkaç kişi dışında tamamen yalnız sayılırdık Berçin ile.

"Biz ayrıldık mı?" dedim tahtaya bakarak.

Berçin'in derin bir nefes aldığını duyduğumda istemeden gerildim.

"Bilmem... Ayrıldık mı?"

Cevap veremedim. Olaylardan sonra tüm yaşananları yerine oturtup belirli bir sıraya koymak imkânsızdı. Ama isteyeceğim son şey ayrılıktı.

O da bu sorunun cevabını benim gibi bilmediği ya da yaşadığım çelişkinin aynısını yaşadığı için kaçmaya çalıştı. Kantine gidip bir şeyler alacağını söyleyerek ayrıldı sınıftan. Ayrı değildik, olamazdık. Ama şu an birlikte de değildik. Tam ikisinin ortasında bir yere sıkışıp kalmıştık. Zil çaldığında öğrenciler sınıfa dönerken Akın, Yağız'ı ittirerek sınıfa girdi. Her ikisinin de üstü başı dağılmıştı.

Akın elinde tuttuğu kıyafetlerimi sıramın üzerine koydu.

"Al kanka, kıyafetlerin."

Merakla sordum.

"Ne oldu?"

"Yağız ile azıcık seviştik," dedi göz kırparak.

Gün onların atışmaları ile geçip giderken aklımdan çıkaramadığım sorunun cevabını aramakla oldukça meşguldüm.

Ayrıldık mı?

Aynı şekilde Berçin'in de aynı sorunun cevabını düşündüğüne emindim. Son derse kadar tek kelime çıkmamıştı ağzından. Her ders arasında pencerenin kenarına çekiliyor, yağmur yağdırmak üzere olan bulutlara bakarak bir şeyler düşünüyordu. Bunu yapmasına engel olmadan sürekli onu izledim. Kafasındaki soru işaretleri neredeyse, onları bulup yine kafasında öldürmesini izledim. Son derste her ikimizi de şoke edecek bir şey oldu. Tuğçe geldi ve duyurusunu yaptı. Bunun heyecan dalgası tüm sınıfta yayılırken, heyecanımı dizginlemeye çalışarak bekledim.

Çıkışta annem beni almaya geldiğinde, çiseleyen yağmurun altında hızlı adımlarla koşarak arabaya bindim.

"Hayırdır? Yüzünde kocaman bir gülümseme var benim oğluşumun," dedi annem arabayı çalıştırmadan önce.

"Evet," dedim arabanın ön camına düşen yağmur damlalarını izlerken.

"Ne oluyor?" diye sordu annem merakla.

"Gidiyorum," dedim gülerek.

"Nereye?"

"Her şeyin başladığı yere!"

Heyecanım ses tonuma da yansımıştı.

"O ne demek Ege? Daha açıklayıcı ol lütfen."

"Geçtiğimiz yılki kamp alanına gidiyoruz anne! Okul kısa bir gezi düzenlemiş son sınıflara, sınav stresini azaltmak için."

"Neden bu kadar heyecanlısın ki?"

Ona bakıp gülümsedim.

"Çünkü yeni bir mucize gerçekleşecek! Bir hikâye yeniden yazılacak, tam olması gerektiği yerde bitecek sanki tüm sorunlarım."

Kendime engel olamadan annemi yanağında öptüm.

"Ay Ege ya! Dur kaza yapacağız şimdi!"

Geri çekilerek emniyet kemerimi bağladım. Yağmur şiddetini arttırırken camdaki damlaların arasında kayboluyordum.

"Dönüyorum..." dedim kendi kendime. "En başa..."

All I've Ever Known

Bahamas

6

Hayatın işleyişi tam anlamıyla bir gizem. Onu ne zaman çözdüğümüze inansak, farklı bir perde aralanıyor ve hiç hazır olmadığımız oyunları oynarken buluyoruz kendimizi. Değişikliğe ihtiyacımız olduğunu bildiğimiz zamanlarda aniden gelişiyor her şey. Bazen bir şarkıyla günlerimizi geçirirken, bazen bir kitaptaki bir hikâye aylarca kölesi ediyor zihnimizi. Mutluluk ve hüzün, incecik bir ipin üzerinde yürüyen cambazın elindeki sopanın ucunda dengede kalmaya çalışıyor. Sopayı dengede tutan taraflar mevsimlere göre ağırlığını arttırsa da cambaz, devam etmekten hiç vazgeçmiyor.

Eski odama ve yatağıma uzaktan baktığımda, her şeyin eski yerinde olması sanki başıma gelen onca şeyin yaşanmadığını hissetmeme sebep oldu. Sanki yaz tatili hiç olmadı, kampa gitmedim, Heiley17'mi hiç tanımadım. O kaza hiç olmadı. Hep koştum. Her şey o kadar düzenli ve yerli yerindeydi ki yaşadığım her şeye inat biraz da olsa dağınıklık istedim. Yorganım dağılsın, okuduğum kitaplar, aralarındaki kahve lekeleri ile birlikte kitaplığın yanında, yerde yüksek dağcıklar oluştursun istedim. İçimdeki heyecan o

dağınıklığın arasına karışsın ve zihnimdeki düşünceler eskisi kadar net ve berrak olsun. Ünlü âşık Cedric'in dediği gibi, "Eğer benim yaşımdaysanız ve âşıksanız hayat çok zor olabiliyor."

Bir şeyler yapmak isteyerek harekete geçtim.

Odanın içi de zihnim gibi dağınık olmalıydı. İşe, kitaplıktaki kitapları indirmekle başladım. Tek tek, en sevdiklerimi çalışma masasının yanına yere dizmeye başladım. Elime aldığım kitaplardaki en sevdiğim replikleri okuyup o karakterlere büründüm. Bir an Veronika Ölmek İstiyor'un içinde, bir akıl hastanesinde piyano çalıyordum; başka bir an İhanet Noktası'nda kutuplarda bir yerde, bir buzulun üstünde bitkin bir şekilde yatıyor ve buza vurarak yardım dileniyordum aşağıdaki denizaltılardan. Bir an, terk edilmiş bir kulübede bulduğum bir kâğıtta yazan, "Biz efendileriz, biz köleleriz. Biz her yerdeyiz, hem de hiçbir yerde. Biz karar verenleriz, biz kızıl nehirlerin hâkimiyiz," cümlesiyle yepyeni bir maceraya hazırlanıyordum. Delifişek'ten Zeze oluyordum kitabı elime alıp bakarken. Denize açılıp engin dalgaların arasında, "Elveda Carmen!" diye bağırıyordum. Kitapları yere dizerken yeniden okumaya vakit ayırabilmeyi diledim. Bir şeyler değiştikçe insanın odak noktalarının da değişmesi kaçınılmaz oluyor. Yapmaktan keyif aldığımız birçok şeyi yapamıyor oluşumuz, içimizde eksikliğini hissettiğimiz ve içi dolmayan boşluklar oluşmasına sebep oluyor. Bunlar, özlediğimiz kitaplar. Dinlemeyi unutup adını hatırlayamadığımız şarkılar, bakmayı özlediğimiz gözler, duymayı dilediğimiz sözler oluyor çoğu zaman.

Bize iyi gelenden ne zaman uzaklaşsak yeni bir heyecan arıyor kalbimiz. İşte şimdi ipin üzerinde olan cambaz benim. Sopanın mutluluk tarafına heyecan ekleniyor ve dengemi kaybediyorum.

Düşeceğim.

Aşağıda o var...

Var mı?

Kamp alanına geri dönecek oluşumuzun heyecanı, yolunda gitmeyen birçok şeyi düzene sokabileceğime dair inancımı arttırıyordu. Sevdiğim kitapları, çalışma masasının yanına dizdikten sonra yerdeki kitaplardan oluşan dağa baktım. İyi hissediyordum ve devam etmeliydim. Vücudumda dolaşan karıncalanma hissiyle ilk önce çoraplarımı çıkardım, sonra da üzerimdeki tişörtü. İşe geri dönüp çalışma masasındaki düzeni değiştirdim, eşya dolabından birkaç parça kıyafet alıp odanın içine rastgele attım. Üzerimdeki eşofmandan hızlıca kurtulup, yatağın üzerine yayılarak yorganı dağıttıktan sonra sırtımı yatağa döndüm ve kendimi geriye bıraktım. Hemen uyumak istiyordum ancak vücudumda dolaşan enerji, buna engel oluyordu.

Üzerimde yalnızca siyah bir iç çamaşırı ile yatağın ortasına bağdaş kurup oturdum. Ellerimi boynumun arkasında birleştirip, vücudumu gerdikten sonra şeklimi hiç değiştirmeden kendimi yeniden yatağa bıraktım. Elimi yastıkların altında gezdirerek telefonumu aradım. Ama bıraktığım yerde değildi.

"Anne!"

Aşağı kata seslenip yanıt gelmesini bekledim. Çok geçmeden annem aşağıdan cevapladı.

"Evet!"

"Niye bağırıyorsun?"

"Bilmem! Sen neden bağırıyorsun?"

"Telefonumu bulamıyorum!"

"Nerede bıraktıysan oradadır!"

Bıraktığım yerde bulamıyorum!

"Niye hâlâ bağırıyoruz?"

"Bilmiyorum!"

"Dur, geliyorum!"

"Gel, tamam!"

Çok geçmeden annem odamın kapısında belirdi. Ellerini teslim olurmuş gibi her iki yana kaldırıp bana baktı.

"Soru sormak istemiyorum. Hadi dağınıklığı anlarım da çıplak olmanın sebebini nasıl açıklayacaksın Ege?"

Yatakta doğruldum ve yeniden bağdaş kurup oturdum.

"Çıplak değilim ki?"

"Buradan bakıldığında... Her neyse..."

Arkamdaki yastıklardan birini alıp odanın ortasına attım.

"Yok işte..."

Annem odanın içerisine yavaşça girip, yere attığım eşyaların arasından kendine bir yol çizerek yerdeki eşofmanımı eline aldı. Eşofmanın cebindeki telefonu çıkarıp bana gösterdi.

"Tabii ya..." dedim yataktan inmeden, telefona uzanmaya çalışarak.

Annem bir adım geri çekilerek telefonu almamı engelledi.

"Her şeyin hazır mı?"

Elim havada öylece kaldım.

"Evet, hazır."

"O zaman bir sorunumuz kalmadı. Ama artık uyuman gerek. Uzun bir yolculuk olacak."

"Yolculuğun uzunluğu umurumda değil ki."

"Ege..." dedi annem bana doğru gelip, yatağın ucuna oturarak. "İlk dönemi kaçırdın ama bu kamp, kaçırdığın kısımları telafi etmen için harika bir fırsat. Sınava az kaldı."

Dönemin yarısında geldiğim ve birçok şey kaçırdığım konusunda haklıydı. Ancak şu an yakalamak istediğim tek şey Berçin'di ve arkadaşlarımın ritmine ayak uydurmak istiyordum.

"Çocuğunu sınav stresine sokan bilinçsiz ebeveynlerden mi olacaksın?" dedim anneme bakmadan. Niyetim onu savuşturmaktı. Elbette haklı olduğunu biliyordum. Oğluna ve onun geleceğine dair endişeleri vardı. Annem cevap vermedi. Yatakta emekleyip yanına ulaştıktan sonra ona sarıldım.

"Merak etme. Benim için en iyisini istediğini biliyorum," dedim ve onu öpüp telefonu elinden kaptım.

"Ay Ege ya!" diye bağırarak ayağa kalktığında yüzünde o samimi gülümsemesi vardı. Anne gülümsemesi.

Şefkat dolu.

"Hem..." dedim. "George gelecek. Bu sayede baş başa kalacaksınız. Anlarsın ya..." dedim ona göz kırparak.

"Bana bak küçük bey!" diyerek yatağa doğru gelmeye başladığında kendimi korumak için dağınık yorganla vücudumu kapatmaya çalıştım. Ama kıçıma inen sert şaplaktan kaçmamın bir yolu yoktu.

"Ah!" diye bağırdım acıyla. "Senin Nermin Hanım! Kıçımla gerçekten bir sorunun var!" diyerek yorganla tüm vücudumu kapattım.

Annem yatağa doğru eğilip saçlarımın arasına bir öpücük kondurdu.

"Senin kıçını yerim!"

"Ne olur bir yerimi yeme!" diye bağırdım korkuyla. Söylediği şeyi yapacağından değil de anne şaplağının acısı başka hiçbir şeye benzemiyordu. Sanki tüm anneler vuracakları yeri, tam noktasına kadar belirli matematik işlemleri ile hesaplıyor ve oraya öyle vuruyorlardı...

"Haydi uyu artık, erken kalkacaksın."

O, odanın kapısına doğru ilerlerken yatağın içinde uyumak için doğru şekli bulmaya çalışıyordum. Annem kapıda durup, bana doğru bakarak yeniden gülümsedi.

"Her şey yolunda olduğu için çok mutluyum," dedi ışığı kapatmadan önce.

"Seni seviyorum anne, iyi geceler."

"İyi geceler tatlım."

Işık kapanıp oda karanlığa gömüldüğünde, odayı yalnızca pencerelerden içeriye sızan sokak lambası ve ayın ışığı aydınlatıyordu. Her şey tam olarak aynı sıra ile ilerliyordu. Sabah yine üzerimdeki siyah iç çamaşırı ile annem tarafından uyandırılacaktım. Sonra okula gidip bahçede bekleyen tur otobüslerine uzaktan bakıp heyecanlanacaktım. Yaşayacağım dejavu dalgasını boğulmadan atlatabilirsem bir önceki kamptaki gibi sonuçlanacaktı her şey. Mutlu sonla...

Vücudumdaki enerji dalgası henüz durulmamıştı. Yatağın içerisinde bir o yana bir bu yana dönerek uykunun beni bulmasını bekledim. Son çare olarak, karanlıkta telefonun ışığına bakıp gözlerimi yormayı deneyebilirdim. Ya da odanın içinde koşturabilirdim. Bir şekilde bu enerjinin vücudumdan çıkması gerekiyordu. Yastığın kenarına koyduğum telefonu alıp kilidini açtım. Ekrandaki Berçin ile olan fotoğrafımıza bakıp gülümsedim. Elimi onun yanaklarında ve gözlerinde gezdirdim gülümseyerek. Sonra mesaj uygulamasını açarak mesaj atmayı istedim. O da benim hissettiğim gibi hissediyor muydu? Ya da enerji dolu muydu benim gibi? Beklentileri yüksek miydi kamptan? Ne düşünüyordu?

Yarın için çok heyecanlıyım!

Parmağımla gönder tuşunun üzerinde bekledim. Mesajı silip yeni bir tane yazdım.

Beraber oturacağız otobüste, değil mi?

Hayır, bu da olmaz diyerek o mesajı da sildim.

Seni seviyorum...

Sil.

Kar yağmış mıdır sence ağaç evlerin üzerine?

Sil.

Berçin...

Tam göndereceğim anda profil resminin yanındaki çevrim *içi* yazısını gördüğümde, sanki gizli bir şey yapıyormuşum da yakalanmışım gibi bir hisse kapılıp telefonu yastığın altına sakladım.

O an aklıma bambaşka bir şey geldi. Yataktan hızlıca kalkıp düşündüğüm şeyi yaptıktan sonra uykuya hazırdım. Onunla iletişim kurabilmek, onunla sağlıklı bir şekilde iletişim kurmak için başka kanallara ihtiyacım vardı. Yatağa bu kez heyecanla değil, yorgun bir şekilde uzandım. Uyuyabilecektim.

Uyuyamadım...

Yaptığım şeyin işe yarayacağına inanmıştım. Olmadı. Uykunun kollarında, uykuya dalışımın hangi saatler arasında gerçekleştiğini bilmeden açtım gözlerimi sabaha. Vücudum hâlâ geceden kalma enerjinin etkisindeydi. Çalan alarmı susturduktan sonra dakikalarca yatağın keyfini çıkardım. Vücudumu gerdim, boş boş tavana baktım. Pencereden içeriye giren kış güneşinin ışığının, odanın içindeki gölgelerini izledim. Telefonumdan güzel bir sabah şarkısı açıp yaşadığım bu güzel anı elimden geldiği kadar uzun tutmaya çalıştım. Annemin alt katta uyandığına dair sesleri duyduğumda yataktan çıkmak için gereken tüm motivasyona sahiptim. Odanın kapısına gidip kapıyı araladıktan sonra alt kattaki anneme seslendim.

"Anne! Uyandım, duşa giriyorum."

Cevabın gelmesini beklemeden banyoya geçtim. Duşu açıp, suyun sıcaklığının ayarlanmasını beklerken aynadaki yansımama baktım. Yağız ve arkadaşlarının söylediği kadar kötü gözükmüyordum aslında. Zaten atletik bir vücut yapım vardı. Yalnızca tedavi süresince verdiğim kilolar, zayıf gözükmeme sebep oluyordu. Son haftalarda biraz toparlanmıştım ancak eskisi kadar sağlıklı görünebilmek için biraz daha uğraşmam gerekiyordu. Dağılan saçlarımı karıştırarak aynadaki yansımama gülümsedim.

"Her şey yolunda," dedim kendi kendime.

Duş kabininin içindeki buhar banyoya dağılırken aynadaki yansımam da şeffaf bir perdenin ardında kayboluyordu. Sıcak suyun altına girip saatlerce kalmak istemedim. Vücudumun iyi hissetmesi değildi ihtiyacım olan. Hızlı bir duş aldıktan sonra vücudumu kurulamadan yeniden aynanın karşısına geçtim. Islak elimle buharla kaplanmış aynanın yüzeyini silip yansıyan görüntüme baktım yeniden.

"Öyle olmasa bile her şey yoluna girecek," deyip kendimi teskin ettim.

Aldığım havluyu belime sararak odadan çıktım. Peşimde bıraktığım küçük su damlalarının izleri odanın ve banyonun zemininde küçük bir yol haritası bırakıyordu. Giyindikten sonra hazırdım. Alt kata inen merdivenleri ikişer ikişer atladım. Geceden hazırladığım valiz, çıkış kapısının yanında duruyordu. Mutfağa geçtiğimde annemi mutfak tezgâhına yaslanmış, elinde bir bardak çay içerken buldum.

"Çok sakin duruyorsun," dedim ona.

"Bence asıl sakin duran sensin," diye yanıtladı duvardaki saati işaret ederek.

Gözlerim saate kaydığında endişeyle bağırdım.

"Geç kaldık!"

"Sen kaldın vallahi, yapacak bir şey yok," dedi annem sakin bir tavırla.

"Ya neden söylemiyorsun anne! Hadisene, ne duruyorsun? Gidelim!"

Annem mutfak tezgâhından aldığı, içinde peynirli bir sandviç olan tabağı önüme koydu.

"Kahvaltı etmeden bir yere gitmek yok!"

Masaya koyduğu tabağa şaşkınlıkla bakıp ona döndüm.

"Sakin ol. Yalnızca saatte küçük bir oynama yaptım," dedi annem gürültülü bir kahkaha atarak. Neler olduğunu kavrayışım birkaç saniye sürdü.

"Siz, Nermin Hanım! Bu sıralar benimle çok uğraşıyorsunuz!" dedim sinirli bir tavırla.

Sandviçten kocaman bir ısırık aldım. "Ama ben gerçekten geç kalmak istemiyorum. Ben sandviçi arabada yerken ve valizimi arabaya taşırken lütfen beni takip ediniz," dedikten sonra büyük bir ısırık daha aldım. Dolu olan ağzımı büyükçe açıp, dişlerimi göstererek gülmeye çalıştım. Annem yüzünü buruşturarak, yanımdan geçip mutfaktan çıktı. Büyük valizi kucaklayıp arabaya götürdükten sonra ön koltuğa oturdum ve emniyet kemerini taktım.

Bu an gerçekten yaşanıyordu. Yol boyunca şehir, aracın camından akıp giderken yüzümdeki gülümseme hiç düşmedi. Annemin önerilerini ve söylediği birçok şeyi yolun sonuna geldiğimizde dinlemediğimi fark ettim. Ancak ona bunu belli edip onu üzmek istemediğim için, "Merak etme anne, iyi olacağım," dedim. Elimde valizimle okul bahçesinde öylece dikildim ve otobüslerin etrafında toplanıp sohbet eden öğrencilerin arasında bizimkileri aradım.

En son bu noktada aynı şekilde dururken yaptığım ayrımlar geldi aklıma. Popülerler, gotikler, yeni yetmeler... Oysa şimdi herkes birbirine benzer gözüküyordu. Elbette tarzları birbirine yakın olan insanlar beraber olacaklardı, bu kaçınılmazdı. Bahsettiğim ayrım, belirli bir sınıf farklılığı değildi aslında. Sonuç olarak hepimiz aynı otobüsün yolcusuyduk. Herkes aynıydı, eşitti.

Valizimi otobüse doğru sürükleyerek bagaja attım.

Tam otobüse bineceğim sırada Berçin, otobüsün köşesinden döndü. Göz göze geldiğimizde duraksadı.

"Günaydın," dedi.

Elindeki karton bardaktaki kahvelerin sonradan farkına vardım. Bardaklardan birini bana uzattı.

"Senin için."

Uzattığı bardağı alıp gülümsedim. Sıcak olduğunu düşündüğüm bardak, sıcak değildi. Ne kadar süredir bekliyordu beni elinde bardaklarla? Bunu fark ettiğimde kıvırcık saçlarını karıştırarak gülümsedi.

"Şey... Ben biraz daha erken gelirsin diye düşünmüştüm," dedi.

Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Sabah mahmurluğundaki yüzü, yorgun bakan gözleri, dudaklarına yayılmakta kararsız olan yarım gülümsemesi...

"Teşekkür ederim," dedim kekeleyerek.

Gülümsedi. Bunu yaparken şımarık bir çocuk gibi yükseldi omuzları. Bu hareketi ile içimde bir sarılma isteği doğdu.

"Gözlüğün nerede?"

Gözlüğümü takmadığımı o an fark ettim. Hızlıca sırt çantamın yan cebindeki gözlüğü alıp taktım. Berçin, gözümdeki gözlüğü alıp sildikten sonra yeniden taktı.

"Şimdi oldu," dedi gülümseyerek.

"Sen öyle diyorsan..."

Elimdeki soğumaya yüz tutmuş kahveden bir yudum alarak onu takip ettim. Otobüse girdiğimizde onun yanına oturmayı amaçlıyordum ancak Evrim, benden önce davrandı.

"Dur bakalım, orası benim yerim," diyerek Berçin'in yanına oturdu. Dolu otobüse öylece baktım. Tuğçe, Selin ile birlikte oturmuştu. Yağız, arkadaşları ile birlikte en arka sırayı kapmıştı ve gürültü yapmaya başlamışlardı bile.

Ekin ve Akın, arka tarafa yakın koltuklardan birine oturup çoktan uykuya dalmışlardı. Akın, başını geriye doğru yaslamış ve ağzı açık uyuyordu. Ekin, onun omzuna başını koymuştu. Uyurken gülümsüyordu. Ne çeşit bir rüya gördüğünü merak ederek oturacak yer aradım. Berçin ve Evrim'in arka koltuğundaki boş yeri ve koltuklardan birinde oturan kişiyi gördüğümde yüzümü buruşturdum.

Burak, koltukların koridor kısmında oturuyordu.

"Cam kenarında sen otur," dedi yüzüme bakmadan. Gözleri, okuduğu kitaptaydı. Kitabı elinden bırakmadan, ayağa kalkıp otobüsün koridorunda dikildi. Cam kenarındaki yerime geçerken, Berçin'in duyamayacağı şekilde sesimi alçaltarak konuştum.

"Kendi sınıfının otobüsünde oturamadın, değil mi?"

Yerine otururken cevap verdi.

"Yer yoktu."

Söylediğini tekrarladım.

"Yer yoktu."

Başımı kaldırıp otobüsün içinde gözlerimi dolaştırdım. Onun sınıfından birkaç kişi daha bizim otobüsteydi.

"Oturmak için başka bir yer bulabilirdin," dedim ona bakmadan.

"İlk önce ben geldim. Sonradan gelenler yerlerine oturdular," dedi devam ederek.

On saatlik yolculuk boyunca onunla oturacağımı kabul ederek kulaklığımı çıkardım. Berçin, Evrim'le sohbet ediyordu. Koltuk arkası masasını indirip bardağı üzerine koyduktan sonra kulaklıklarımı taktım. Yolun bir an önce bitmesini istiyordum. Bunun için uyumayı deneyebilirdim. Ama yapmayı istediğim bir şey vardı ve bunun için herkesin, en azından Berçin ve Evrim'in uyumasını beklemeliydim.

Vekil öğretmen, beden eğitimi öğretmeni ile birlikte otobüse bindiğinde kimsenin umursamadığı bir duyuru yaptı. Bu kısa ara, dört hafta sürecek bir eğitim kampı olacaktı. Dersler aynı şekilde devam edecek, gece etütlerinde öğrenciler daha da zorlanacaktı. Duyuruya göre okulun alt sınıflarından seçilen ve öğretmenlere göre üstün zekâlı öğrenciler de bizimle birlikte ders alacaklardı. Otobüs hareket ettiğinde sanki bir parçamı okulun bahçesinde bıraktığımı hissettim. Geri döndüğümüzde ve her şey istediğim gibi gittiğinde, bahçede bıraktığım parçamı geri alıp tam anlamıyla tamamlanacaktım. Saatler geçerken en sonundan otobüsün içindeki herkes uykuya teslim oldu. Burak'ı uyandırmamaya dikkat ederek, çantamın küçük gözüne geceden yazıp koyduğum notu çıkardım ve Berçin'in okuduğu kitabın arasına koydum. Oturduğum koltuğa geri çekilirken, uyurkenki hâlini inceledim. Huzurlu ve sessiz... Uyuyakaldıktan saatler sonra uyandığımda, otobüs şehir yolundan çıkıp kamp alanına giden ağaç yola giriyordu. Heyecanla ellerimi otobüsün camına yasladım.

Tanıdık gelen yol, ağaçlar... Toroslar'ın zirvesine yağan kar... Etraftaki renk çeşitliliği geçen seferkinden daha farklı ve güzeldi. Her şey aynıydı, aynı zamanda farklıydı. Büyülenerek manzarayı izlemeye devam ettim. Herkes yavaş

yavaş uyanırken, içimde dolaşan mutluluk dalgasının etkisiyle otobüsten inip koşmak istedim. Berçin uyandığında onun da camdan dışarıyı izlediğini fark ettim. Yüzünü göremiyordum ama yüzünün yansıması dışarıya baktığım cama yansıyordu.

Gülümsüyordu.

Camdaki yansımalarımızdaki gözlerimiz bir anlığına birbirine baktığında kitabına döndü. Ön koltuğun arasına eğilip ona yazdığım mektubu okumasını izledim. Mektubun sonlarına gelirken, orada olduğumu fark etsin diye okuduğu son paragrafı fısıldayarak ona okudum.

...Olduğumdan daha mutlu hissediyorum. Bunun kış güneşiyle ya da havadaki grilikle bir alakası var mı, bilmiyorum. Ama artık çok şey değişti. Kendimin, kendimizin belki de en iyi versiyonları olduk. Sanki yeniden doğmuş gibi hissediyorum... Bazı günlerde yine kendini kötü hissedeceksin belki. Ancak dışarıda uzun, sessiz yürüyüşlere çıkabileceksin yeniden. Ve hava erkenden kararsa bile yıldızları daha erken gördüğün için mutlu olacaksın. Sevdiğin, bildiğin bir yerde ağaçların arasında kaybolabileceksin. Ve senin mutlu olman, beni daha da mutlu edecek. Bunu hak ettik.

Ege

Mektubun son paragrafını okumayı bitirdiğimde, koltukların arasındaki boşluktan o da bana baktı. Yüzü, boşluğa çok yakındı. Elimi aradan uzatıp yanağına koydum.

"Hoş geldik," dedim gülümseyerek. Yanağı sıcacıktı. "Hazır mısın?"

Angela

Flower Face

7

parmaklarımızın arasından
kayıp giden elleri,
başka eller tutuyor şimdi.
sımsıkı.

Bir şeylere inandığında insan ve tüm varlığı ile onun için uğraştığında, gerçekten istediğine ulaşabiliyor. Küçük bir çocuğun gökyüzüne bakarken orada gördüğü Ay'a gidebiliyor şimdi insanlar. Ay'a, hatta daha ötesine... Her şey, önce istemekle ve hayal etmekle başlıyor. Olumlu düşündüğünde ve aynı pozitiflikle yaşadığında evren zaten veriyor istediğini insana. "Herkes çok mutsuz. Herkes birbirinden nefret ediyor. Kimsenin, kimseye tahammülü yok." Sen neysen dünyan da o... Neden başkalarının etrafındaki insanlar çok mutlu ya da iyiler? Neden başka insanların gittiği kafelerdeki garsonlar daha güler yüzlü, neden bir başkasının hayatındaki her şey daha yolunda? Çok basit... Ne verirsen onu alırsın insanlıktan.

Hatta bunun evrensel bir yasası var... Bumerang Yasası. Yaptığımız her şeyin bir gün bize döneceğini temel alan bu yasa, bazen bumerangın hemen geleceğini bazen de üzerinden biraz zaman geçmesi gerektiğini anlatır. Bumerang değişerek gelebilir. Şu yaşadığımız zaman dilimindeki gerçekliğimiz ya yaptıklarımızdan ya da yapamadıklarımızdandır. Bizim bu gerçekliği tam şu anda yaşıyor oluşumuzun sebebi, bizi bu noktaya kadar getiren

domino taşlarını en başında deviren kişi; yani bizizdir. Gündelik hayatımızdaki her şey, bize gelecekten ipuçları verir. Kendimi sevmeyi öğrenmeye başladığımda bir şeylerin değişeceğini de biliyordum. Asla geriye alınamayacak şeylerden biri olan zaman akıp giderken geleceğe doğru sert bir şekilde attığım sevgi dolu bumerangların zamanla bana döneceğine dair inancımı asla kaybetmedim. Ve bir noktadan sonra hem kendimi hem dünyamı değiştirme kararı aldım. İşe sevmekle başlayacaktım... Bir kaktüsü, Lacivert bir pazartesi gününü...

Sonrasında hoşgörü gelecekti...

Gelirse :)

Bir gün bir şekilde kaderimin değişeceğinin farkındaydım. Çünkü evren çok doymuş olmalıydı attığım yardım çığlıklarından. Kaderim onunla değişmişti. Gözleri artık tek evrenimdi. Ve bu yasaya göre eğer ona sürekli bakarsam o da bir gün geri dönecekti aynı hislerle.

Öfke doluysam alacağım şey öfkeydi.

Sevgi doluysam sevgi...

Nefret doluysam nefret...

İnatsa inat...

Aşksa aşk...

Heiley17 ise Heiley17.

İlle de o, ille de o. :)

Ne söyleyeceğimi ya da ne kadar saçmaladığımı bilmiyorum. Blog güncellemelerini sürekli geç yaptığımı biliyorum! Ancak! Yine buradayım! Kamp alanında! Bu yazıyı, ona Güneş ve Ay'ın hikâyesini anlattığım ağaç evin çatısından yazıyorum. Burada her şey hâlâ aynı... Tek fark, biraz daha soğuk ve yağmurlu.

Toros Dağları'nın tepelerinde karlar gözüküyor. Kışın buradan gökyüzünün daha güzel göründüğünü fark ettim. Yani şehre nazaran... Yıldızlar sanki daha yakın. Uzansam hepsini

tutabilecekmişim gibi. Yine söylüyorum... Bir şeyler yaklaşıyor. Bunu hissediyorum. Hazırlıklı olmalıyım... İşe kendimi değiştirerek başlayacağım. Osho'nun bir sözü ile veda edeceğim şimdi bloğuma.

Sen dünyasın. O yüzden sen değişirsen dünya değişir.

Sevgiyle,

Ege.

Derin bir nefes aldım. Gecenin karanlığında telefondan dağılan keskin beyaz ışığın gözlerimi ne kadar yorduğunu fark edip, parmaklarımı gözlüklerimin altından uzatarak gözlerimi ovaladım. Telefonumu cebime koyduktan sonra montumun altında kalan kapüşonumu kafama taktım. Tahmin ettiğimden daha soğuktu. Güney olmasına rağmen Toroslar'ın tepelerindeki karların soğuğunun tamamı, kamp alanındaydı sanki. Soğuk sorun değildi. Üşümek de öyle... Dudaklarımda anlam veremediğim bir gülümseme vardı kendiliğinden oluşan. Öyle sahte değil. Sebebini bilmesem de yaşanacak şeylerin bir önsezisiydi sanki. Ellerimi başımın ardında birleştirip sırtüstü ağaç evin çatısına uzandım yeniden. Gökyüzüne, yıldızlara baktım. Ve bir kez daha iyi mesajlar gönderdim evrenin boşluğuna. Her şeyin iyi olacağına dair inancım, kamp alanına geldiğimizden beri zirvedeydi ve bu, beni daha pozitif bir insan yapıyordu hayata karşı. Öyle ki Burak ile aynı odada kalmayı bile sorun etmemiştim. Oda düzenlemelerini yapan kişinin Tuğçe olduğunu biliyordum ama bilinçli olarak bizi Burak ile eşleştirmesini mümkün görmüyordum. Aramızda geçen onca şeyden bihaberdi çünkü.

Geriye dönüp baktığımda burada, kamp alanında yaşanan onca şey geldi gözlerimin önüne. Sanki her şey çok geçmişte anlatılan, unutulmak üzere olan bir masaldan ibaretti.

Herkes öyle davranıyordu. Sanki bir kovalamaca oynamamışım gibi Berçin'le. Sanki yemekhanede yemek artıkları dökülmemiş gibi başımdan aşağıya ya da sanki çılgınlar gibi vekil öğretmeninin arabasını kaçırıp çamura saplamamışız gibi. Sanki hiç söylenmemiş o şarkılar kamp alanının sahnesinde... Herkes odalarına çekilmiş, ağaç evlerinin pencerelerine değip geçen rüzgârın şarkısını dinliyor.

Oysa yeniden doğdum ben...

Derin bir nefes daha verip, bu kez gözlerimi kapayarak gece kuşlarını dinledim. Ormanın içlerinde yankılanan... Daha ilk günümüz olmasına rağmen Küçük Göl'ü görmek istedim. Yaşanan her şeyin tekrar etmesi için maceranın başladığı yeri yeniden görmek, sabah koşusuna boynunda havlu ile çıkan Berçin'e selam vermek, kayalıkların üzerinde Tuğçe'yle ve Berçin'le sarhoş olmak istedim. O an tüm bunları yapabilmek için çok kısıtlı bir zamanım olduğunu fark ettim. Yalnızca dört hafta... Bu dört haftalık süre, sanki Tanrı'nın beni ödüllendiriş şekliydi. Her şeyi düzeltmek için yarattığı bir fırsattı. Ve eğer bunu iyi değerlendiremezsem sanki hiçbir şey bir daha eskisi gibi olmayacaktı.

"Kendime not," dedim gözlerimi açmadan. "İlk işin daha iyi bir insan olmak."

Öyle de olacaktı. Sevgimle yenecektim insanları.

Ya da...

Uzandığım yerden doğrulup, ellerimi çatının zeminine yaslayarak oturdum. Çatının altındaki hareketliliği duyduğumda sesin geldiği yöne dikkat kesilip, yüzüstü çatıya uzanarak aşağıya baktım. Kamp alanının ışıklandırmaları sayesinde aşağıdaki her kimse, dikkatli bir şekilde bakmadığı sürece yukarıda olduğumu göremezdi. Burak'ın ağaç evin kapısının önünde olduğunu gördüğümde, beni duymaması için nefes alıp verişimi yavaşlattım. Kapının önünde

öylece duruyordu. Elindeki telefonun ekranında bir şeyler yapıp bekledi. Birkaç saniye sonra çalan telefonunu açıp birkaç saniye konuşmadı.

"Gözlük'e bakayım, uyumadıysa ona da haber vereceğim," dedi önce. "Orada buluşuruz," dedikten sonra telefonunu kapatıp ağaç evin içine girdi.

Beni arıyordu.

İçeriye girmesi ile çıkması aynı anda gerçekleşti çünkü içeride değildim. Yeniden cebinden çıkardığı telefonunu açıp birisini aradı.

"Ege yok," dedikten sonra ağaç evden birkaç metre uzaklaşıp önündeki ağacın yanında durdu. "Ben nereden bileyim nerede? Geliyorum ben."

Tam o anda cebimdeki telefona gelen mesajla yerimde zıpladım. Telaşla ve hızlıca elimle cebimdeki telefonun ses çıkarmasını engellemeye çalıştım. Ancak faydasızdı. Yeniden aşağıya döndüğümde Burak'la göz göze geldim. Şaşırmış bir şekilde bana bakıyordu.

"Ne yapıyorsun orada?" dedi ifadesini bozmadan.

"Kamp alanını koruyorum," dedim gülerek.

"Buranın şövalyesi benim." Sanki onu hiç duymamış gibi yaparak, uzandığım yerden doğrulup ayaklarımı ağaç evden aşağıya uzattım ve oturdum.

"Ne yapıyor olabilirim? Oturuyorum tabii ki," dedim. "Asıl sen ne yapıyorsun bu saatte?"

Burak telefonunun ekranına bakarak gülümsedi.

"İyi insanlar için uyku vakti. Sıra bizde," dedi. Telefonunun ekranından yüzüne yansıyan beyaz ışıktaki gülümsemesinden ürkerek derin bir nefes aldım. Çenesindeki kaslar gerilmişti.

"Ben uyuyayım o zaman," dedim ve ayaklarımı geri çekip ağaç evin çatısına doğru geriledim. Şimdi o beni göremiyordu, ben de onu göremiyordum. Birkaç dakika öylece bekledim.

"Gittin mi?" dedim aşağıya doğru seslenerek.

Aşağıdan Burak'ın gülümsemesine karışan, "Yoo..." sesini duyduğumda, yeniden çatının kenarına doğru ilerleyip ona baktım. Hâlâ aynı yerde bekliyordu.

"Neden?"

"Kendini şövalye sanan Rapunzel'imi kurtarmadım henüz," dedi gülerek. Yüzünde samimi bir gülümseme vardı bu kez. "Hadi in, işimiz var."

Bu kez *ne işimiz var,* gibi sorular sormadım. İlk önce kendimi değiştireceğime dair aldığım kararı kendime hatırlatarak onunla birlikte gitmeye karar verdim.

"Oradan inmek için yardıma ihtiyacın var mı prensesim?"

Ayaklarımı ağaç evden sarkıtarak inerken onun dediklerini tekrarladım.

"Oradan inmek için yardıma ihtiyacın var mı prensesim?" dedim gülerek.

Aramızdaki diyalog elbette ikimizi de güldürdü. Teorik olarak birbirimizin celladı da olsak bir noktada kimse ile iyi geçinmemizi engelleyecek bir şey yoktu. Ayağımı uzattığım boşlukta basmayı umduğum tahtayı bulamayınca, birdenbire kendimi düşerken buldum. Telaşla tutunacak bir yer ararken çokça *küçük düşeceğim* bir durumda buldum kendimi.

Burak'ın kollarının arasında.

Ellerim boynuna dolanmış bir şekilde hem de.

Şaşırarak ona baktım. O da aynı şekilde şaşırmıştı bu duruma düşmekten. Şu an yaşananı açıklayacak hiçbir bahanemiz yoktu ikimizin de. Burak'ın kucağında geçen birkaç

saniyenin sonrasında ikimiz de kahkaha atmaya başladık. Kahkahalarımın arasında, "E, artık ineyim ben," dedim. Gülmeme engel olamıyordum. Aynı şekilde o da öyle. Yere inip, nefes alıp verişimi düzenleyerek kahkahalarımı dizginledim.

"Ben..." dedi Burak gülerek. "Böyle planlamamıştım."

Saçlarını karıştırdı ama hâlâ gülüyordu. Kahkahasını saklamaya çalışıyordu.

"Ben de böyle planlamamıştım düşerken," dedim. "Ama olan oldu. Namusumsun artık," dedim yine gülerek.

Yine kahkaha attı. Her ikimiz de durulduğumuzda, "Gidelim," dedi.

Beni beklemeden ağaçların arasından ilerlemeye başladığında, hızlı adımlarla ona yetiştim. Yürüyüş yolundan çıktığımızda, ormanın içinde bir yerlere gideceğimizi anladım. Kamp alanının dışına, karanlığa... Hiçbir şey söylemedim. Ağaçların arasında onun açtığı yoldan ilerleyerek peşi sıra gittim. Yaklaşık on dakika yürüdükten sonra önünde durduğumuz çalılığın ardından gelen sesleri duydum.

Yağız ve arkadaşlarının sesiydi.

Bir an duraksadım. Burak'la birlikte gelmenin iyi bir fikir olup olmadığını düşündüğüm an, Burak çalıların arasından bir yol açıp bana baktı.

"Haydi."

Onun açtığı yoldan içeriye baktığımda nereye geldiğimizi anladım. Küçük Göl'ün orasıydı geldiğimiz yer. Çalılıkların arasındaki geçitten geçtiğimde, gecenin en başında olmak istediğim yerdeydim artık. Üstelik yalnız değildim. Yağız, arkadaşları, Burak, Akın... Kalabalık bir grup karşıladı beni. Herkes, ortadaki sönmek üzere olan ateşin etrafında toplanmıştı. Gökyüzündeki ayın ışığı suya yansıdığı

için ortalık yeterince aydınlıktı. Neler olduğunu anlamaya çalışırken, Akın bana doğru koşarak sarıldı.

"Kankam ya!" dedi gülerek. Elini omzuma atıp, beni ateşin yandığı tarafa doğru sürüklerken Burak da yanımızda ilerledi.

"Mesajımı almadın mı?" dedi Akın yerdeki ağacın üzerine otururken. Yanındaki yerimi alırken ağaç evin çatısında gelen mesajı hatırladım. Akın cevap beklerken Burak'la göz göze geldik.

Gülüyordu.

İşaret parmağı ile sus işareti yapıyordu bana bakarak. O anı yeniden hatırlayıp güldüm.

"Yok, görmedim mesajı. Sessizdi telefonum."

Akın oturduğu yerden kalkıp, kendi etrafında bir tur atarak Yağız'a seslendi.

"Nerede benim kardeşimin içkisi?"

Ne olduğunu o anda anladım. Herkesin bu kadar garip davranıyor olmasının sebebi, alkollü olmalarıydı. O an garip bir dejavu yaşadım. Tuğçe ve Berçin'le birlikte içtiğimiz o anın dejavusuydu bu. Yer aynıydı. Yalnızca mevsim ve insanlardı farklı olan.

"Al," dedi Yağız bana bir bira şişesi uzatarak. Uzattığı şişeyi alıp ellerimin arasında tuttum. "Prensesimiz şişesini açamıyor galiba," dedi ardından. Yağız, bana doğru gelerek bira şişesini elimden almaya çalıştı. Şişeyi geri çekerek onu engelledim.

"Bu gece yeterince prenses oldum," dedim gülerek. Karşımda, ateşin diğer tarafında oturan Burak'a bakmama gerek yoktu. Çıkardığı seslerden güldüğü belliydi. Alkol alan biri değildim ama bu gece ayak uyduracaktım onlara. Açtığım şişeden bir yudum alıp, başımı indirdiğimde Burak'la göz

göze geldik. Kendime engel olamayıp gülmeye kalktığımda, ağzımdaki birayı püskürtmemek için kendimi zor tuttum.

"Neler oluyor ya siz ikinizin arasında?" dedi Akın sitem ederek.

Nasıl açıklanabilirdi ki? Nasıl izah edilirdi yani bu durum? Burak tarafından kucaklandım ya da artık birbirimizin helaliyiz mi diyecektim? Komik olan da buydu zaten. Bizi sürekli güldüren de. Doğal bir andı yaşadığımız. İnsan doğası ve reflekslerin kontrolüydü bize o anı yaşatan. Ancak bir açıklaması yoktu işte. Başkasına söylenmezdi. Belki üçüncü bir kişi olsa aynı şekilde komik olmazdı aynı zamanda.

"Bu bir sır," dedi Burak. "Gözlük'le benim aramda."

"Bana bak sarı!" Akın ayağa kalkarak elinde tuttuğu bira şişesiyle beraber işaret parmağını ona doğru uzattı. "Eğer kankamı kankan yapmaya çalışıyorsan o iş yaş."

"Ne oluyor ya?" diyerek araya girdi Yağız. "Siz yokken ben vardım," dediğinde Akın oturduğu yerden kalktı.

"Bana baksana sen, hayırdır?"

"Baktım," dedi Yağız oturduğu yerden kalkarak.

"Baksana sen bana bir!" Akın ona doğru ilerledi.

Alkolün etkisiyle başlayabilecek kavganın tam ortasındaydım. Ve paylaşılmayan biriydim bir anda. Okuldaki tüm erkeklerin hoşlandığı o kız ben olmuştum. Hem gülüp hem de ne yapacağımı şaşırarak onları izlemeye devam ettim.

"Hayırdır oğlum sen?" dedi Akın, tam Yağız'ın önünde durarak.

"Asıl sen hayırdır?" Yağız da Akın'a doğru bir adım attığında aralarında mesafe yok denecek kadar azdı. Bu, Burak'la bizim yaşadığımız anın farklı bir versiyonuydu.

Tek bir farkla! Onlar bunu komik bulmuyorlardı. Ne olacağını merakla bekleyerek onlara baktım.

Öpüşecekler mi, dövüşecekler mi sence?

Hüsnü'nün sesini duyduğumda sessiz bir şekilde cevapladığımı düşünerek ona cevap verdim.

"Bence öpüşecekler," dedim.

Bir anda herkesin gözleri bana doğru döndü. Gülmekle gülmemek arasında gidip geliyordu herkes. Ta ki son noktayı Akın koyana kadar.

Elleriyle Yağız'ın yanaklarından tuttu. Bana baktı...

"Haklısın kanka..." dedikten sonra...

Bir an gerçekten onu öpeceğini sandım ve buna kendimi hazırladım. O birkaç saniye içinde vereceğim tepkiyi bile planlamıştım.

Akın, hızlıca Yağız'ı kendine doğru çekerek alnının ortasından öptü. Herkes gülmeye başladığında kendime engel olamadan ayağa kalktım. Her şeyden sonra kendimde fark ettiğim *Ege 0.2 güncellemesi* ile birlikte gelen yeni bir özelliğim vardı.

Öz güven.

Onlara doğru gidip aralarına girdim. Ellerimi her ikisinin de omzuna attım. Elimde tuttuğum bira şişesini uzatarak, "O zaman Akın ve Yağız'ın öpüşmemesine..." dedim.

"O zaman yakında mezun olacak olmamıza..." diyerek devam etti Yağız.

"O zaman bu geceye..." dedi Burak. Mete başını salladı. Herkes şişesini öne doğru uzatıp içmeden önce Akın'ın bir şey söylemesini bekledi.

"O zaman..." Düşündü. "Bir şey bulamadım oğlum, için işte," dedi.

Herkes gülerek birasından bir yudum aldı. Akın yerine otururken bana ve Yağız'a döndü.

"Bu arada isteseydim öperdim Yağız'ı," dedi gülerek.

Başımla onayladım. İsteseydi gerçekten yapardı. Gece boyunca kaynağının nereden geldiğini bilmediğim biraları içmeye devam ettik. Ta ki zil zurna sarhoş olana dek. Gençtik, güçlüydük. Bir yere kadar. Şarkılar söylendi, birbiri ile hiç de iyi geçinemeyen insanlar birbirine sarıldı sanki bu büyü, ertesi gün dağılmayacakmış gibi.

Büyüyorduk işte. Dertlerin, sıkıntıların da bizimle birlikte büyüyecek olması sorun değildi o an. O an, gerçekten iyiydik. Sanki yarın yokmuş gibi geliyordu. Bir noktadan sonra gecenin bitmesi gerekiyordu. Çünkü geçip giden zaman, aleyhine işliyordu gecenin. Ateş söndürüldü, etrafa dağılan şişeler toplanıp poşetlendi. Herkes ağaç evlerine dönmeye hazırdı. Oturduğumuz yere geriye dönüp baktığımda, sanki yaşanmamış gibiydi her şey.

Akın, elini Yağız'ın omzuna atarak kamp alanının yolunu tuttu. Onların şakalaşmalarını izleyerek peşlerinden gittik diğerleri ile. Kamp alanına yaklaştığımızda ve ağaçların ardında ışıklar belirdiğinde, elimizdeki poşetlerden kurtulup bir nefes aldık.

Nefes almak değildi aslında. Herkes, kusmakla kusmamak arasında gidip geliyordu. Akın elini önündeki ağaca yaslayıp eğilmişti. Yağız aynı ağacın dibine oturup elleriyle başını tutuyor, Mete de aynı şekilde... Burak ile ben de öylece dikiliyorduk. Midem bulanmıyor değildi ama kusacak kadar içmemiştim. Yalnızca biraz baş dönmesi, hayır fazlasıyla baş dönmesi vardı.

"Nerede ulan o Ekin!" diye bağırdı Akın.

"Oğlum sus!" diye bağırdı Yağız. "Vekil öğretmenle Arda Hoca uyanacak."

"Sevgilimi istiyorum!"

"Bağırmasana!"

"Sen neden bağırıyorsun!"

Akın'ı susturup Yağız'ı kaldırdım. Hızlıca onları ağaç evlerine bıraktıktan sonra rahatladık. Burak'la kaldığımız ağaç eve doğru ilerlemeye başladığımızda, birbirimizden destek alarak yürüyorduk. Destek almak denilmezdi aslında. Birbirimizin yanında olmasaydık muhtemelen bir ağacın dibine yığılırdık ikimiz de. Ağaç eve gelmemize çok az kala, Burak'ın durduğunu fark ettim.

"Oğlum, neden durdun? Hadi!" dedim onu doğrultmaya çalışarak. Ancak yaptığım hiçbir şey, onu harekete geçirmeye yaramadı Saniyeler sonra nerede olduğumuzu fark ettim. Berçin ve Ekin'in kaldığı ağaç evin önündeydik. Burak'ın gözlerini takip ederek baktığım noktada ise Berçin vardı.

Ağaç evinin verandasında, elinde kitabı ve bardağı ile birlikte oturuyordu. Kıvırcık saçlarına taktığı beresi vardı. Ya da ben öyle hayal ediyordum. Omuzlarını örten bir panço giymişti soğuktan korunmak için. Ayağında sarı botları, botlardan dizlerinin altına kadar uzanan uzun yün çorapları...

Burak da ben de donup kaldık.

Berçin de öyle.

Muhtemelen şu ana anlam veremiyordu. Kimse hareket etmiyor, kimse konuşmuyordu. Yalnızca birbirimize bakıyorduk, yalnızca. Bir süre sonra aynı şekilde durmaktan yorulan ayaklarımız bedenlerimizi taşıyamaz oldu. Burak'la olduğumuz yere yığıldık. Yan yana, sırtüstü yere uzanmıştık. İkimiz de gökyüzüne bakarak kahkaha atmaya başladık.

Elimi gökyüzüne kaldırdım.

"Benden sonra tekrar et," dedim Burak'a.

"Hazırım kanka," dedi.

"Kanka? Tamam kanka!" dedim kahkaha atarak.

"Sen dünyasın! Sen değişirsen dünya değişir!" diye bağırdım yıldızlara doğru.

"Sen, dünyasın! Sen değişirsen dünya değişir!"

Her şey yolundaydı.

Ta ki gözlerimi yeniden açtığımda Burak'ı ve bana tepeden bakan Arda Hoca'yı görene kadar.

"Sizin dünyanızı cehenneme çevireceğim!" dedi Arda Hoca gülerek. Arkasını dönüp giderken bağırdı.

"Sabah yedide yemekhanenin önünde olun."

Yeniden bize döndü.

"İkiniz de."

Take Care

Beach House

8

Arda Hoca bizi ayağa kaldırdıktan sonra Berçin'e, bize kaldığımız ağaç eve kadar eşlik etmesini söyledi. Berçin elindekileri bırakıp bize doğru koşarken, kapanmak üzere olan gözlerimin arasından Arda Hoca'nın uzaklaştığını güç bela görüyordum. Aslında bu kadar baş dönmesi beklemiyordum. Karanlığa alışan gözlerim birdenbire ışıkla karşılaşınca aniden başlamıştı bu. Belki de bilinçaltımın Berçin'in benimle ilgilenmesi için bana yaptırdığı roldü... Her ne yapıyorsam durumu bozmayacaktım.

"Ben ne yapacağım şimdi sizinle? " dedi Berçin bizi dik tutmaya çalışarak.

İncecik bedeni ile ikimizi de doğrultması zordu. O, ne yapacağına karar vermeye çalışırken Burak'la ayakta durmak için birbirimizden destek alıyorduk. Bunu yapmaya çalışırken, birbirimize sarılarak dengemizi sağlamaya uğraştık. Yanaklarımız birbirine değiyor, olduğumuz yerde bir halka çiziyorduk. Komik gözüktüğümüzü biliyordum ancak Berçin'in kahkaha atacağı kadar komik gözüktüğümüzü düşünmemiştim.

"Niye gülüyorsun?"

Bunu yaparken bağırmayı amaçlamamıştım. Bu hâldeyken vücudu dengede tutmak kadar ses tonunu ayarlamak da oldukça zordu.

"Şşş! Arda Hoca gelecek yine," dedi Berçin ikimizi de tutmaya çalışarak.

"Komik gözüküyorsunuz," dedi Burak'la aramıza girerken. "Şimdi gidiyoruz."

Burak elini Berçin'in omzuna attığında, kendime engel olamayarak elini ittirdim.

"Sakin ol bakalım şampiyon!" dedim ve Berçin'i öne doğru hafifçe itip aramızdan çıkmasını sağladım.

"Bu gece sarılacağın tek kişi benim," dedim.

Burak'ın elini, boynumun etrafından dolayarak omzuma atmasını sağladıktan sonra ağaç eve doğru yürümeye hazırdım. Berçin, birkaç adım önümüzde ilerlerken, Burak'a doğru eğilip fısıldadım.

"Numara mı yapıyorsun ulan?"

Soruma karşılık olarak güçlü bir şekilde homurdandı. Onun vücudunun ağırlığı benimkine eklendiğinde, hesaba katmadığım baş dönmesi yüzünden ilerlemekte güçlük çekiyordum. Berçin kendi etrafında dönerek bize baktı.

"Yardım istemediğine emin misin?"

"E-evet, gerek yok. Oğlum dik durmaya çalışsan biraz sen de?" diyerek Burak'ı doğrulttum.

"Nasıl istersen..."

"Gerçi sen Burak'ı kafası güzel görmeye alışıksındır," dedim istemeden. Daha önce insanın sarhoşken istemediği şeyleri söyleyebileceğini duymuştum. Ancak böyle bir şey yapacağım aklıma gelmemişti.

"Hani İngiltere'de hastanedeyken seni aradığımda..."

Sus Ege sus... Zihnimden geçenlerin dilimden dökülmesine engel olamıyordum.

"Yanında Akın'ın kuzeni ve Burak vardı. Ben o gece..."

Ege. Sus. Şimdi.

Önümüzde ilerleyen Berçin'in adımları yavaşladı. Birkaç saniye sonra durdu. Derin bir nefes alırken, omuzlarının yükselip yeniden alçalmasını izledim. Bana doğru dönmeden omzunun üzerinden bana baktı. O bizi gördüğünde gülümseyen ya da kahkaha atan Berçin yoktu. Bunun yerine sönmüş bir gülüş ve donmuş gözler vardı. Ses tonundaki değişimi duyduğumda içten içe küfrettim kendime.

"Yardım istemediğine emin misin?"

Nasıl bu kadar aptal olabilirdim? Bu konuşmaların ona ya da bana bir faydası dokunmayacaktı artık. Böyle bir söz vermemiştim kendime. Her şeyin daha iyiye gideceğine dair di aldığım kararlar.

Kırıldım.

Kırıldı.

Dağıldık.

Parçalara ayrıldık.

O an yeniden üzerine bastığım toprağın altına girmek istedim. Böyle bir insan değildim, olmamalıydım.

"Hayır, taşıyacağım," dedim ilerlemeye başlayarak. Ben yeniden yürümeye başladığımda o da aynı şekilde devam etti. Ancak, taşıyacak durumda değildim artık. Düşünmemem gereken şeylerin ağırlığı zihnime yüklendiğinde milyonlarca senaryo oluştu yine kafamda. Ne kadar kırıldığımı, ne kadar dağıldığımı hatırlıyordum yeniden. Yine o his geliyordu. Değersizlik hissi, aldatılmışlık hissi...

"Git..." dedim. Ancak bunu sesli bir şekilde söylediğimi, Berçin'in yeniden durmasıyla anladım.

"Hayır, gidemem. Sizi bu şekilde bırakmayacağım. Üstelik Arda Hoca'nın talimatı bu. Ağaç eve kadar beraberiz."

Bu "git" ona değildi. O kelime zihnime akın eden küçük şeytanlaraydı. Ve o şeytanlar, başımın daha çok dönmesine sebep oluyordu.

"Berçin..." dedim ona seslenerek. "Tam şu anda..." Dengemi kaybedip düşmemek için Burak'tan faydalandım. "Tam şu anda biraz yardıma hayır demem," dediğimde koşarak yanımıza gelip Burak'ın tek kolunu aldı ve omzuna attı. Vücudumdaki ağırlık azalırken gevşediğimi hissettim.

Hep o vardı. Hep o olmalıydı.

En başında, kimse yokken bile vardı. Daha Heiley17 olduğu zamanlarda, benim Heiley17'im olduğu zamanlarda bile dağıldığımda zihnimi toparlayan oydu.

"Yeter..." dedim sesli düşünerek. "Bunu artık sana yapmayacağım."

"Neyi Ege?"

"Bunu işte..." Başımı öne doğru eğerek ona baktım.

"Artık seni kırmayacağım. Artık seni kıracak bir şey yapmayacağım. Yaparsam lanet olsun bana!"

"Ege..."

"Yapmayacağım dedim."

"Ama zaten..."

"Sana *yapmayacağım* dedim!"

Sus Ege. Artık. Konuşma.

"Beni şu an kırıyorsun."

Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım. Bir an önce ağaç eve gitmeli, yatağa yatmalı ve yorganın altına gömmeliydim bedenimi.

"Özür dilerim."

Ben özür diledikten sonra tam anlamıyla bir sessizlik oluştu. Ve bu sessizlik, ağaç eve gidene kadar devam etti. Ağaç evin kapısında, Berçin Burak'ın ağırlığını yeniden üzerime bıraktığında aynı baş dönmesi yeniden kendini gösterdi. O, geri geri adım atarak çekilirken Burak'ın bedenini dikleştirdim.

"Gidiyor musun?" dedim.

Eliyle yüzüne düşen kıvırcık saçlarını arkaya attı.

"Evet, ne yapmamı istiyorsun?"

"Bilmem..."

Orada Burak, Berçin ve ben öylece birkaç dakika bekledik. Kimse ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilmiyordu. Birkaç adım daha geri çekilip ağaç evin küçük merdivenlerinden indi.

"Bilmiyorsan... Gidiyorum. "

Sanki bir şey yapmamı, bir şey söylememi istiyordu. Ancak benim ne yapmam ya da ne söylemem gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Sanki zihnim bir buzdolabında gibiydi.

Düşüncelerimi eyleme dökemeyecek kadar sarhoştum. Ya da bir şeyler yapıp söylemek için yeterli güce sahip değildim. Sonradan pişman olacağımı bilerek ona arkamı döndüm. Ağaç evin kapısını açıp Burak'ı hızlıca yatağına attım ve o anda yaptığım şeyden pişman oldum.

Koşarak ağaç evden çıktım ve karanlıkta ilerleyen Berçin'e seslendim.

"Hey!"

Berçin arkasına dönerek bana baktı.

"Biraz oturalım mı?" dedim çekinerek. Sesimi alçaltmaya gayret ederek sordum. "Eğer uykun yoksa tabii."

Gülümseyerek bana doğru ilerlemeye başladığında ağaç evin girişindeki küçük merdivenlere oturdum. Ağır adımlarla bana doğru gelerek yanıma oturdu.

"Sadece oturalım," dedim. Zihnimdeki kelimeleri hizaya sokup düzgün bir cümle kurmaya yetecek kadar zaman yaratmaya çalışıyordum. Ama içinde bulunduğum durum göz önüne alındığında bu çok zordu.

"Bana sarılır mısın?" dedim aniden. "Sadece sarılmaya ihtiyacım var."

Bir şey söylemedi. Bedenini bana doğru döndürüp ellerini boynumun etrafına doladı. Başını omzumun üzerine koyduğunda, benimle aynı anda derin bir nefes alıp iç geçirdi. Sarılmasına karşılık verirken o kıvılcımı, o özlem duyduğum sıcaklığı yeniden hissettim. Tüm vücudum alev alev yanıyor gibiydi. Kalbimin ritmi yeniden değişiyordu. Aslında normale dönüyordu. Onlu ve onsuz tarafı vardı kalbimin. Onlu tarafında mevsim yaz, onsuz tarafında mevsim kıştı. Ve ben, onunla olduğum tarafta çok daha iyi hissediyordum.

Öylece, hiç konuşmadan dakikalarca sarıldık. Omzum, onun nefes alışıyla ısınıyordu. Saçlarında aynı papatya kokusu vardı.

"Bir oyun oynayalım," dedim ona doladığım ellerimi geri çekerken.

"Ne oyunu oynayacağız?"

Ellerini geri çekerek bedenini doğrulttu.

"Sadece birbirimize bakalım. İki insan karşı karşıya oturup birbirine baktığında ve hiç konuşmadığında aralarındaki

enerji akışı dengelenirmiş ve birbirlerini konuşmadan anlayabilirlermiş. Haydi, deneyelim."

Gülümsedi. Öyle sönük bir gülümsemeyle değil. Onun o sevdiğim gülümsemesiyle...

"Niye güldün?"

"Bunu yapmamız pek mümkün gözükmüyor da ondan..."

"O nedenmiş?"

"Çünkü bir noktaya uzun süre bakamayacak kadar sarhoşsun."

"Harika, bu bir test o hâlde. Hazır mısın?"

"Evet."

Bedenimi dikleştirdim, burnumun ucuna doğru düşen gözlüğümü yukarı kaldırıp ona bakmaya başladım.

Sustu.

Sustum.

Ve aramızdaki sessizliğin ikimizi de ele geçirmesine izin verdik. Gözlerimi gözlerinden ayıramıyordum. O da aynı şeyi yaparken bir süre sonra kalbimin acıdığını hissettim. Öylece, aniden geldi bu acı. Bir kramp gibiydi. Bunu hissettiğimde kapalı tuttuğum dudaklarımın arasından derin bir soluk çıktı.

Bir kramp değildi bu. Onun kalbinin ağrısıydı. Kalbinin parçaları batıyordu kalbime. Ağrı kalbimden zihnime, oradan bedenime doğru yayılırken kısık bir ses tonuyla sordu.

"Buna devam etmek istediğine emin misin? Uyuman gerekiyor..."

"Şşt..." dedim onu susturarak. "Konuşmak yasak."

Birkaç saniye sonra aynı sessizlik yeniden ele geçirdi zihinlerimizi. O sessizlikte düşünmek istemediğim her şeyi

yeniden düşünüyordum. Kazayı, kazadan öncesini, itfaiye arabasının siren sesini, ondan sonraki karanlığı, yürüyemeyeceğimi öğrendiğim anı, bloğuma yazdığım "...sahi ben kim miyim, ben Gözlük" ile biten o yazıyı, İngiltere'ye gitmeyi kabul ettiğim anı, gidişimi, gitmeden önce Güneş ile planladığımız eldiven ve ona bıraktığım notları, Berçin'i Burak'la birlikte gördüğüm anı, dönüşümü, sahneyi, ona yazdığım şarkıyı...

Her şeyi.

Baktığım yer artık gözleri değildi. Berçin'in yüzünün ardındaki bir karanlığa odaklıydı gözlerim. Hem gözlerine bakıyormuş gibi hem de aslında o, orada yokmuş gibi... Derin bir nefes alıp, dalıp giden bakışlarımı yeniden gözlerine odakladığımda, sağ gözünden düşen bir damla gözyaşını gördüm. Dikkatlice elimi yanağına götürerek başparmağımla yanağından akan yaşı sildim.

Oluyordu. Yaptığımız şey işe yarıyordu.

Kendimi zorlayıp düşünmeyi bıraktım. Rahatladığımı hissediyordum ancak sonraki dakikalarda daha kötü hissetmeye başladım. Berçin'in zihninde düşündüğü ne varsa onun enerjisi sanki benim zihnime akıyordu. Ve ben bu enerjinin altında ezildiğimi hissediyordum. Sanki onun zihnindeki acının yanında benim acılarımın değeri yokmuş gibi. Sanki benim düşüncelerim bulut, onunkiler gökyüzünün ta kendisiymiş gibi...

Etrafımızdaki sessizlik kalkanı, onun düşüncelerinin karanlığı ile boyanırken onun gözlerine odakladığım gözlerim karanlığı görüyordu artık. Acıyı, hüznü görüyordu. Sanki sonsuz bir karanlıkta oturuyorduk o an. Ve karanlığı aydınlatan tek şey, onun gözleriydi. Bir şey saklıydı ardında. Bir korku, bir nefret, bir aşk... Avuç içini ve parmaklarını

yanağımda hissettiğimde ağladığımı fark ettim. Düşüncelerinin taşıdığı enerjinin ağırlığı zihnime fazla gelmişti ve gözyaşı olarak dökülmeye başlamıştı gözümden... Ellerimiz birbirimizin yanaklarında, yaşlı gözlerle birbirimize bakmaya devam ettik. Ettik ama artık acı istemiyordu zihnim. O yüzden düşünmeye başladım.

Bana blogdan yazdığı zamanları, kamp alanında onun da olduğunu öğrendiğim anı, kovalamacayı ve bunun getirdiği heyecanı. İlk defa yalnızca onun için söylediğim "Neredesin" isimli şarkıyı, Hayyam'ı, çatıda ona anlattığım hikâyeyi, Büyük Göl'deki iskelede beni bir zihinsel çöküşten kurtardığı anı, onu iskelede bulduğum anı, dudaklarının dudaklarıma ilk değişini, metroda çalmayan müzikte dans ettiğimiz o geceyi, birlikte evimin önündeki çimlerde oturduğumuzda şehrin şarkısını dinleyişimizi, onu tam öpecekken Ekin'in "Ay öpecek kızı Akın!" diye bağırdığında ikimizin de utanıp geri çekilmesini... Ve mutlu tüm anları...

"Gülümsüyorsun," dedim.

"Sen de öyle. Farkında değilsin."

"Dur," dedim gülerek. Ama gülümsememin genişleyip yanaklarıma yayılmasına engel olamıyordum.

"Elimde değil," dedi gülmeye devam ederek.

Sessiz bir kahkaha atarak yanağımdaki elini çektim.

"Ya dursana, bozuyorsun her şeyi!"

"Sen dur."

"Duramıyorum."

"Ben de."

Kahkaha atmaya başladık. Öylece, sebepsiz yere. Biz kahkaha atarken, etrafımızdaki sessizlik perdesi parçalanarak dağılıyordu. Karanlık çekiliyor, yerini kamp alanının

görüntüsü ve ışıkları alıyordu. Gülmeyi, onunla birlikte gülmeyi özlemiştim.

Deliydik biz. Karanlığa kafa tutmuş iki deli.

"Seni küçük gözlüklü sürtük!"

Sesin geldiği yere doğru döndüğümde Evrim'i gördüm. Gülüyor, elinde tuttuğu kitabı sallayarak bize doğru geliyordu.

"Ya sen? Sana ne demeli Berçin? Kitap okuyacağını söylemiştin bana!"

"Evrim..." dedi Berçin onu susturmaya çalışarak.

Evrim yanımıza gelip, Berçin'i elinden tutarak ayağa kaldırdı. Bunu yaparken elindeki kitabı yavaşça kafama vurdu.

"Ay... Bu da mı gelecekti başıma! Sokaktan topluyorum evladımı. Gel annem," dedi Berçin'i yanına çekerek. Elini uzatıp beni ayağa kaldırdı. Ayağa kalkmaya çalışırken, sendeleyip ona doğru düşmekten son anda kurtuldum.

"Iy... Ne kokuyorsun sen böyle ya?"

"Bira," dedi Berçin bana destek olmaya çalışarak.

"Öf! Sanki domuz kemirmişsin gibi!"

Gülerek saçlarımı karıştırdım. Evrim'i yeniden eskisi gibi görmenin mutluluğunu yaşıyordum o an.

"Yürü kızım evine!" dediği gibi Berçin'i kendi etrafında döndürüp yürütmeye başladı. Giderken, omzunun üstünden bana bakıp, "Sen de bir duş al!" dedi.

Onlar giderlerken kampın ilk gecesinden her şeyin daha iyiye gideceğine dair inancım tam anlamıyla yerine gelmişti. Ağaç evin kapısını açıp içeriye girdim. Sıcak bir duş ve diş fırçalama seansının ardından yatağımdaydım. Ben uyuyamayacağımı zannederken bir anda teslim oluverdim uykuya...

Uyandığımda henüz güneş yeni doğuyordu. Yalnızca bir iki saat uyumama rağmen dinç hissediyordum. Yorganın altındaki bedenimi gerip derin bir nefes aldım. Yataktan çıkıp küçük, tahta pencereden dışarıya baktığımda Toros Dağları'nın üzerinde biriken bulutları görebiliyordum. Dağılmış saçlarımı düzeltemeye çalıştım ve hava almak için dışarıya çıktım. Ağaç evin önünde vücudumu yeniden gererken diğer ağaç evlerin arasından elinde küçük bir tepsiyle bana doğru gelen Berçin'i gördüm.

Telaşa kapılıp, kötü gözükmediğimden emin olmak için saçlarımı iyice karıştırarak dağıttım. Bu sırada Berçin, elindeki tepsi ile önümde duruyordu.

"Dağınık daha güzeller," dedi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyiyim," dedim.

"İyi olmana sevindim. Kahve getirdim. Arda Hoca dün gece, sabah yedide yemekhanenin önünde olmanızı söylemişti. Uyandırmaya gelmiştim aslında."

"Teşekkür ederim," dediğimde, Berçin elindeki tepsiyi merdivenin üzerine bırakmak için eğildi. Doğrulup gitmeye hazırlanırken, elinden tutup ona baktım.

"Burası..."

"Her şeyin başladığı yer," dedi gülümseyerek.

"Ve her şeyin yeniden eskisi gibi olmasını istediğim yer," dedim ve ona doğru bir adım yaklaştım. Kendisini geri çekmedi. Öne doğru eğilip yüzünü ellerimin arasına aldım. Yüzümü yüzüne doğru yaklaştırdığım an...

Ağaç evin kapısı açıldı.

Burak, elinde tuttuğu telefonumla ağaç evden çıkarken Berçin bir adım geri çekildi ve sanki yanlış bir şey yapıyormuşuz gibi yere baktı.

"Şu telefonunu susturacak mısın, yoksa kırayım mı?"

Burak'ın yüzündeki sert ifadeyi gördüğümde, şahit olduğu bu anın onu ne kadar üzebileceğini fark ettim. Bana uzattığı telefonu aldım.

"Kahve getirdim size," dedi Berçin. "Ayılırsınız."

Elimde çalan telefonu umursamadan ikisine birden bakmaya çalıştım. Birbirlerine nasıl baktıklarını, birbirleriyle nasıl konuştuklarını anlamaya çalıştım.

Burak, Berçin'e teşekkür ederken gülümsüyordu. O yerdeki tepsideki kahvesini alırken kıskandığımı hissettim. Elbette iyi niyetle getirmişti ona kahveyi ama...

Burak, "Şu lanet telefonu açacak mısın artık?" dediğinde kendimi toparlayıp telefonun ekranına baktım.

Annem Arıyor...

"Arayan annem."

"Oğlum, açsana! Sabahın bu saatinde belki önemli bir şeydir."

Burak ve Berçin'in meraklı bakışları arasında telefonu açtığımda, ilk önce annemin bu saatte arayıp uyandırdığı için özür dilemesini dinledim.

"...George aman baban işte. Sürpriz yapıp erken geldi..."

Sonrasında ne söyleyeceğimi bilemediğim için telefonu annemin yüzüne kapattım.

"Ne oldu?" diye sordu Berçin merakla.

Donup kalmıştım. Boğazımı temizleyip yerdeki tepsiden aldığım kahveden bir yudum içtim.

"Şey..."

"Şey ne Ege? Kötü bir şey yok ya?" dedi Berçin. Endişeli gözüküyordu.

"Hayır, kötü bir şey yok. Sadece..."

Kahveden bir yudum daha aldım.

"Babam anneme evlenme teklifi etmiş."

A Different Age

Current Joys

9

Nasıl hissedeceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bu durum, tabii ki başkalarına komik gelecekti. *Babam anneme evlenme teklifi etti.* Evet, bu gerçekleşti. İşin aslı, böyle bir şeyin olacağını tahmin edebiliyor olmam gerekiyordu. Başıma gelenler ve tedavi için İngiltere'ye gidişim, onları birbirlerine daha çok yakınlaştırmıştı. İyileşme sürecim ve sonrasında içlerinde sakladıkları geçmiş ateşi, onların gömmeyi istedikleri bir yanlarını gün yüzüne çıkartmıştı. Şaşkınlığım devam ederken aynı şaşkınlıkla bana bakan Burak ve Berçin'e döndüm. Burak'ın merak edip sormak istedikleri olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Sakın bir şey sorma!" dedim yüzüme sert bir ifade yerleştirmeye çalışarak. Ama uykulu ve akşamdan kalma olduğumdan yüzümdeki sertlik ancak içi dolu bir su balonu kadardı. Kapattığım telefonu yeniden açıp, mesaj yazma bölümüne girerek anneme hızlıca mesaj attım.

Bana bak anne, kardeş falan istemem!

Saniyeler içinde annemden sesli bir mesaj geldi.

🎤 *Ay Ege ya! Saçmalama, ne kardeşi!*

Kahkahalar, gülüşmeler...

🎤 *Ay George stop Allah aşkına! Gıdıklamasana! Bizim tek meyvemiz sensin Ege...*

Berçin ve Burak'ın kıkırdadıklarını duyabiliyordum. Onları duymazdan gelerek hızlıca bir mesaj daha yazdım.

Tamam anne, armudum ben. Bye.

Annem, mesajla ona veda etmemi sevmiyordu. Bunun onu kızdırabileceğini bildiğim için mesajın sonuna *bye* yazmıştım. Ancak yıllar sonra mutlu olduğunu düşündüğüm annemden bu anı çalmanın bencillik olacağının da bilincindeydim. Mesaj yazma bölümünü yeniden açıp George'un, yani babamın numarasını bulup yazmaya başladım. Çok uzun süre hayatımda olmayan *baba* kelimesine alıştığımı ise o mesaja *baba* kelimesi ile başladığımda fark ettim.

Dad! You did the right thing! Congrats! But if you make my mom sad again... 🔫🔫🔫

Baba, doğru olanı yaptın! Mutluluklar! Ama annemi yeniden üzersen... 🔫🔫🔫

Mesajı onun için hem Türkçe hem İngilizce olarak yazdıktan sonra her iki cümlenin sonuna da üçer adet patlayan silah emojisi koydum.

Bu kısa mesaj hem ikisini de mutlu edecek hem güldürecekti. Hem de babama gerekli mesajı vermiş olacaktım. Ekrandaki *Gönderiliyor* yazısı gidene kadar bekledikten sonra

telefonu hızlıca cebime koydum. Şu an sevgi dolu bir aile kucaklaşmasından daha çok ihtiyacım olan şey, kahveydi. Berçin'in getirdiği kahve fincanını koyduğum yerden alıp bir yudum içtim. Kahveyi içerken bardaktan çıkan dumanların arasından yüzünü görebiliyordum. Gözleri bendeydi. Sanki her hareketimi inceliyor ve bunlardan çıkarımlar yapıyordu. Onun zihnini bir kez daha okuyabilmeyi istedim. Zihni, sanki yazlıkçıların akınına uğramış bir lunapark gibi olmalıydı. Karmakarışık, kalabalık...

Ağaç evin önündeki tahta çitlere dirseklerimi koyarak kahve bardağının etrafında avuçlarımı birleştirdim. Sağ yanıma Burak, sol yanıma ise Berçin geçip aynı şeyi yaptı.

Birbirlerini hem en çok seven hem de birbirlerinden en çok nefret eden üç kişi, yan yanaydık şimdi. Harcadığımız zamanların, geçmişin gölgesinin altında omuzlarımızı düşürmüş, olgunlaşmıştık. İstemeden hızlıca büyümüş, fark etmeden yaşlanmasını hızlandırmıştık içimizdeki çocuğun. Oysa daha ne çok anımız vardı yaşanmayı bekleyen... Oysa ne çok kavgalar, ayrılıklar vardı. Sanki hepsini çok kısa sürede tüketmiş ve zamanlarının gelmesini bekleyenlere dönüşmüştük. Kurtuluş günü geldiğinde O'na verecek hesaplarımız bile kabarmamıştı daha...

Onların da benzer şeyleri düşündüğünü biliyordum. Zihinlerinden geçenler çok da farklı olamazdı benimkilerden. Aynı jenerasyonun çocukları, aynı aşk, aynı kararsızlık ve çaresizlik. Tek fark, herkes kendi romanının ana karakteriydi; diğer romanlarda ise birer yan karakter...

Derin bir nefes verdim.

"Ne oldu?"

Soruyu Berçin'in soracağını düşünüyordum. Ancak soru Burak'tan gelmişti.

"Hiç..." dedim bir nefes daha vererek.

O da aynı kelimeyi kullanarak derin bir nefes verdiğinde, az önceki düşüncelerimle ortak düşünceleri paylaştığı konusunda emin oldum.

"Akşam, birbirinize çok yakındınız," dedi Berçin gülmeye çalışarak. Bizden yana bakmıyordu. Kimse birbirinden tarafa bakmıyordu. Herkesin bakışları, karşımızdaki devasa Toros Dağları'nın üzerine konuşlanmış kar kütlelerindeydi.

"Ölümüne kankayız çünkü," dedim yanımdaki Burak'a bir omuz atarak. Berçin kıkırdarken, Burak yine söylediğim cümleyi tekrarlayıp kahvesini tahta çitin üzerinde bırakarak ağaç evin girişine doğru yöneldi. Eve girip kapıyı kapattıktan saniyeler sonra yeniden yanımızdaydı. Elinde tuttuğu polar battaniyelerden ilkini Berçin'in omuzlarına atıp bana baktı.

"Sana da getirdim merak etme," dedi gülerek. Elindeki diğer bir battaniyeyi yüzümün ortasına attı. "Getirdim ama aynı nezaketi gösteremem." Gülümsüyordu. Berçin'in omuzlarına atılan battaniyeye sarılıp, küçük bir suşiye dönüşünü izlerken kıskanmadığımı fark ettim. Burak'ın bunu beni kıskandırmak için yapmadığını anladım o an. Başımdan sarkan battaniye ile omuzlarımı sararken onun da kendi battaniyesi ile aynısını yapışını izledim. Ve battaniyenin sıcaklığını hissettiğim saniyelerde havanın gerçekten çok soğuk olduğunu anladım.

"Teşekkürler."

"Rica ederim," dedi Burak gülümseyerek. Yeniden tahta çite dirseklerini koyduğunda öne doğru eğilip, Berçin'e bakarak sordu.

"Arda Hoca falan hatırlıyorum..." Birkaç saniye düşündükten sonra cümlesini tamamladı. "Bir şey yapmamızı söyledi. Nedir?"

Arda Hoca'nın ne söylediğini hatırlıyordum. Berçin'e cevap verme fırsatı tanımadan Burak'ın sorusunu yanıtladım.

"Sabah yedide yemekhanenin önünde olmamızı istedi."

"Aldık başımıza belayı desene."

"Evet, bir şey almadıysanız bile başınıza kesinlikle bir bela aldınız!"

Evrim, birdenbire ağaç evin verandasında belirip sırayla hepimizin başına birer şaplak attı.

"Berçin, evladım. Sen beni delirtecek misin? İki tane erkekle sabahın köründe ne işin var burada? Ben ne derim el âleme?"

"Evrim..." dedim gülerek.

"Sen sus! Hiç konuşma!"

"Sana sus dedim!" dediği gibi bir şaplak daha attı kafama.

"Tamam anne."

"Aferin!" dedi ve gülmeye başladı. Evrim'in yerine gelen neşesi, hâliyle hepimizi mutlu ediyordu. Atakan'ı hiçbirimiz unutmuş değildik. Onun için elimizden bir şey gelmeyişi, bir süre sonra bize çaresizlikle birlikte gelen hayatı yaşamaya devam etme arzusu ile birleştiğinde kısa sürede toparlanabilmiştik. Ancak hepimiz, ölümün somut varlığı ile çok erken yüzleşmiştik ve bu, bizim için bazı gerçeklerin kökünden değişmesine sebep olmuştu. Bu süreçte daha çok kırgın olan Evrim'e karşı herkesin tutumu biraz daha yumuşaktı. Burak'ın bile.

"Götünüz donacak bu soğukta annecim. Hiç işiniz yok mu? Gerçi akşamdan sonra üşümeniz imkânsız. Ama ben donuyorum şu an!"

"İstersen battaniyemi paylaşabilirim."

Evrim, onunla battaniyesini paylaşmak isteyen Burak'a dönüp sert sert baktı.

"Paylaşabilirim değil, verebilirim diyeceksin," dediği gibi Burak'ın üzerindeki battaniyeyi çekip kendine sardı.

"Şimdi bak, istersen battaniyemi paylaşabilirim."

Burak battaniyesiz kalınca, ne yapacağını şaşırıp öylece kahvesini yudumladı.

"İyisi mi, ben bir battaniye daha alayım içeriden."

Ağaç eve girmesi ile çıkması bir oldu.

"Başka battaniye yokmuş."

Evrim omuzuna attığı battaniyeyi aralayıp Burak'ın sığabileceği kadar alan açtı.

"Gel annene," dediğinde Berçin'le aynı anda kıkırdadık.

Burak ona bakıp, yüzünü ekşitirken aynı anda esen soğuk bir rüzgâr Burak'ın fikrinin hızlıca değişmesini sağladı. Ağır hareketlerle Evrim'in battaniyesinin altına girip artık soğuyan kahvesini eline aldı.

"Hop, kahveni de ben içiyorum!"

Evrim, onun kahvesini de elinden aldığında isyan etti.

"Hem kahveden hem battaniyeden olduk. Güne iyi başladık."

"Biraz daha gecikirseniz canınızdan da olacaksınız."

"Anlamadım," diyerek araya girdim.

"Arda Hoca, Akınları ve Yağızları toplamış, yemekhanenin önünden adınızı sayıklıyordu. Onu söylemeye geldim ben de."

Telaşla ona doğru döndüm.

"Kızım şimdi mi söylenir bu?"

Burak'la birlikte yemekhaneye doğru koşmaya başladığımızda geriye dönüp ağaç eve baktım. Berçin ve Evrim gülüyorlardı. Onun gülümsemesi, ölene kadar sıkılmadan izleyebileceğim bir manzaradan farksızdı.Gülümsemesine kapıldığım saniyelerde, ayağımın altına takılan taşı fark edemedim.

"Ah!"

Acıyla bağırırken gözlerim hâlâ Berçin'deydi. Yüzündeki neşenin, endişe ve korkuya dönüşmesini izledim. Hızlıca toparlanıp ayağa kalktığımı gördüğünde, yüzündeki ifade de dağıldı. Saçlarımın arasını karıştırıp ona gülümsemeye çalışırken hissettiğim acıyı fark etmemesi için elimle okey işareti yaptım. Ama sonrasında dizlerimle ilgilenmem gerektiğini biliyordum. Zoraki de olsa geri dönüp koşmaya başladığımda, yemekhanenin önündeki hentbol takımını gördüm. Ve yalnızca ben eksiktim.

"Ooo, uyuyan güzelimiz de teşrif etmişler," dedi Arda Hoca bana bakarak.

"Hocam afedersiniz, ben..."

"Geç ulan yerine, su kertenkelesi!" dediği gibi kıçıma hafif bir tekme attı. Takımdaki herkes gülmeye başladığında, Arda Hoca onlara doğru dönüp bağırdı.

"Ondan farkınız varmış gibi gülmeyin andaval herifler! Yediğiniz boku biliyorum, bu yüzden ilk antrenman olsa da ders başlayana kadar canınızı çıkartacağım!"

"Hocam ya..." dedi Akın bir adım öne çıkarak. Arda Hoca soran gözlerle ona baktı. "Acaba sizinle birebir, samimi bir görüşme yapabilir miyiz? Laflarınız, konuşma tarzınız, çok güzel. Sizden ders almak isterim."

"Sana vereceğim ders notlarını burup..."

"Tam da bu ruh işte aradığım. Özür dileyerek şimdi yerime geçiyorum."

Akın, geri adımlarla sıradaki yerine dönerken Yağız'ın güldüğünü gördü. Ve yine el kaldırdı.

"Yine ne var?"

"Acaba Yağız için söylemek istediğiniz bir şey var mı diye merak ettim. Aksi takdirde benim söyleyeceklerim sizin hoşunuza gitmeyecektir."

"Koşu yolundan, büyük şelaleye kadar Akın için sekiz tur; ağzı kıçında gülen Yağız için de sekiz tur koşacaksınız! Başla!"

Sitem dolu homurdanmaların arasında koşmaya başladığımda, hentbol takımına girmenin aslında o kadar da iyi bir fikir olmadığını düşünmeye başlamıştım. Yolun daha ilk yarısında herkes yorulmuş ve yavaşlamıştı bile. Akın ve Yağız koşarak atışıyor, sürekli birbirlerine çelme atmaya çalışıyorlardı. Şelaleye uğrayıp ilk turu tamamlamak için geri dönmeye başladığımızda, Akın'ın aklına gelen fikir üzerine hepimiz durduk.

"Zaten bizimle koşmuyor. Koşup koşmadığımızı nereden bilecek? Burada durup bekleyelim. Bir saate tamamladık deyip kamp alanına döneriz."

O daha cümlesini tamamlamadan herkes onunla hemfikir olmuş ve yerlerine oturmaya başlamışlardı. Bulduğum bir ağacın dibine oturmaya karar verdiğim anda Akın'dan acı dolu bir çığlık yükseldi.

"Ah!"

Aynı çığlıktan bir tane daha.

"Ah! Ne oluyor ulan?"

Çığlıklara, takımdan birkaç kişi daha eşlik etti. En sonunda kafama çarpan ve taş etkisi yaratan kozalakla oturduğum yerden kalktım.

"Katil sincaplar canımızı alacak!"

Akın'ın katil sincaplarla ilgili fantezisini umursamayıp ağaçlara bakmaya başladım. Ve yüksek ağaçlardan birinin dalında, Arda Hoca'yı gördüm.

"Hocam, ağaçta ne yapıyorsunuz?"

Akın, Arda Hoca'yı gördüğü gibi olduğu yerde sekmeye başladı.

"Evet arkadaşlar, ısınma hareketlerini yapmaya devam ediyoruz."

Bir iki kişi Akın'a katılırken ormanlık alanda Arda Hoca'nın kükreyen sesi yankılandı.

"Seni alçak herif! Ne alçağı, alçak bile değilsin sen. Çukursun çukur! Vitaminsiz herifler!" diye bağırarak kozalak atmaya devam etti.

"Şimdi ben ekstra bir iki tur daha eklemeye başlamadan önce siz koşmaya başlasanız iyi olur!"

Arda Hoca daha cümlesini bitirmeden önce hep birlikte koşmaya başladık. Bir saatin sonunda onun olduğu ağacın altından her geçişimizde, kafamıza kozalak yememek için daha da hızlandık. Sonumuz yemekhanenin kapısında, yerde yatarak nefes almaya çalışmak oldu. Akın ve Yağız birbirlerine farkında olmadan sarılmışlar, yan yana uzanıyorlardı.

"Sevişmeniz bittiyse yemeğinizi yiyip derslere geçin."

Arda Hoca yanımıza geldiğinde, birbirlerinin yanlarında olduklarını fark eden Yağız ve Akın hızlıca ayağa kalktılar.

"Hocam, düşündüğünüz gibi değil."

"Evet, gördüğüm gibi," diyen Arda Hoca aramızdan sekip, geçerek hızlıca yemekhaneye girdi. Uzun süredir böyle

bir fiziksel aktivite yapmadığımdan ve hâlâ vücudumda bulunan alkolden dolayı sağanak yağmurun altında kalmış gibi terlemiştim. Yemekhaneye Akın'la birlikte girdiğimizde Berçin, Evrim ve Ekin'in yanına doğru ilerledik. Onlara doğru yürürken Burak'ın kendine oturmak için yer baktığını fark ettim.

"Bizimle otursana," dedim çekinmeden.

Yalnız kalmanın, ait değilmiş gibi hissetmenin ne demek olduğunu bildiğimden, ona bunu yapmak istemedim. Bunun üzerine Burak önce tereddüt etti. Sonrasında Akın'ın sorgulayan bakışları altında ilerlemeye başladı. Akın'a bakarak sessizce sorun yok dedim.

"Pu-ding-im! Gü-nay-dın!" diyerek masaya oturan Akın, kız arkadaşını saçlarının arasına bir öpücük kondurdu.

"Iy..."

Yüzünü ekşiten Ekin, yana kayarak Berçin'in yanına kadar ilerledi. Akın, merakla sordu.

"Ne oldu?"

"Hiç puding gibi kokmuyorsun!"

"Öf, Ekin doğru söylüyor. Sarhoş sidiği gibi kokuyorsunuz! Az ileriye oturun."

Herkes donup kaldı ve Evrim'e baktı. Burak kendine hâkim olamadan sordu.

"Sarhoş sidiği kokusunun nasıl bir şey olduğunu nereden biliyorsun?"

"Sabah siz giderken, sizin ağaç evin lavabosunu kullanmak gibi bir gaflete düştüm, oradan biliyorum."

Evrim'in cevabı ile Burak ve ben, dumura uğrayıp birbirimize baktık. Aynı anda birbirimizi işaret edip aynı cümleyi kurduk.

"O yaptı!"

İkimiz de yaptığımızdan emin değildik. Ama bu, suçu birbirimize atmayacağımız anlamına gelmiyordu.

"Aslında ben yaptım."

Aynı anda herkes Akın'a döndü.

"Akşam uyuyamayınca sizin ağaç eve geldim. Sonra sizin uyuduğunu fark edip kendi kaldığım eve dönmeden önce lavabonuzu kullanmış olabilirim."

"Ay Akın!" Ekin, Berçin'i ittirerek biraz daha ondan uzaklaştı.

"Ne var aşkım? Sen de sıçıyorsun. Ben seni sıçarken hayal etmiyorum ama. Sen de etme!"

Masada başlayan bu dışkı dolu neşe, gün boyu sürdü. Dışkı konulu şakaların ise ardı arkası kesilmedi. Kamp alanı, düşündüğüm gibi herkesi olduğundan daha iyi bir ruh hâline sokmuştu. Gelecek kaygısı gütmeden birbirimize sahip olduğumuz bu anlar, hayatımızdaki en iyi zamanlar olarak hatırlanacaktı ileride.

Akın'ın sifonu defalarca çekmemize rağmen bir türlü gitmeyen dışkısı hariç...

Gün geceye dönerken hava ilk güne göre daha da soğumuştu. Gün boyu süren ders yoğunluğunu, akşam yemeğinden sonra yeni açılan ortak salonda dinlenerek geçirme niyetindeydik. Yemeğimi koyan kadına teşekkür ettikten sonra masama oturup bizimkilerin gelmesini bekledim. Önce Ekin ve Akın girdi içeri. Ardından Evrim. Hepsi masadaki yerini alırken kahvaltı muhabbeti akşam yemeğinde de gündemdeydi. Yağızların oturduğu masadaki gürültüye doğru dönüp merakla Akın'a sordum.

"Ne yapıyorlar şunlar?"

Akın, onların olduğu tarafa bakarak cevapladı.

"Bilmiyorum ki. Yine bir bokluk yapacakları kesin," dedi.

Evrim, Akın'ın omzuna vurup güldü.

"Onu en iyi sen yaparsın."

Hepimiz gülmeye başladığımızda, Yağız ve Mete'nin bağırışıyla sustuk.

Ondan geriye doğru sayıyorlardı.

Yemekhanenin girişinde ellerinde tuttuğu tabaklarla bekliyorlardı ve içeriye giren her kişiden sonra sayaç sıfıra doğru ilerliyordu.

Üç!

İçeriye iki kişi birden girdi.

Bir!

Bir kişi daha girdi.

Kapı açıldı.

Sıfır!

Berçin, daha ne olduğunu anlayamadan Yağız ve Mete'nin tabaklarındaki yemek artıkları başından aşağıya boca edilmişti. Öylece olduğu yerde kalmıştı. Gözlerindeki ifade korkunçtu. Ne olacağını biliyordum. Toplum içinde aşağılanmanın nasıl olduğunu aynı şekilde, yine aynı kişiler tarafından ben de öğrenmiştim. Herkes kahkaha atarken, düşünmeden ayağa kalktım. Öğrenciler gülmeye devam ederken, yemekhanedekilerin gözleri bana doğru döndü. Önümdeki içi yemek dolu tabildotu alıp başımdan aşağıya döktüm.

Herkes bir anda sustu. Berçin'e baktığımda gülümsüyordu. Saçlarımın arasından yanağıma düşen bir parça marulu alıp ağzıma attım ve otuz iki diş gülümsedim.

Onun gülümsemesi her şeye değerdi. Herkes yemeğine dönerken biz gülümsemeye devam ettik.

Bunu yaparak

Ona sarıldım,

Onu sevdim.

Onu kazandım.
O an biz tektik.
O an çok güçlüydük, yenilmezdik.
O an deliydik ve daha da delirdik.

Cruel World

Faye

10

Ay ışığı yeniden dalgalanıyor gökyüzündeki bulutların arasında. Başka bir ağıt için, bir üzüntü, bir keder için dans ediyor saklanarak. Işığı kayarak, dans edip içime doğuyor sonsuz güzelliğin. Ay, beni bu gece uykumdan ediyor. Sessiz bir karanlık var ormandaki ağaçların ardında. Gökyüzünün kanatları altından doğuyor gece. Kalbim, o tarafa doğru uzanıyor. Elimde, buz kesmiş dikenleri artık batmayan bir gül tutuyorum. Yaprakları solmuş, dökülmek üzere. Gözlerim karanlığa alışıyor. Biliyorum ki az sonra sonsuzmuş gibi gelecek bir manzaranın öldüğüne tanıklık edeceğim. Tıpkı elimde tuttuğum gül gibi, Ay'ın ihtişamı yok olacak. Büyümesi duracak gecenin ve teslimiyet yaşanacak güneşin doğumu için. Gözlerimi, ağaçların arasından sanki gökyüzünden düşmüş bir meleğin kanatları gibi gözüken sis perdesinden alamıyorum. Biliyorum ki o sis yutacak her şeyi. Ve farkındayım ki anlaşılmadan ölmeyeceğim. Kendimi sonu belli olan karanlığa teslim ediyorum uzun gövdeli bir çam ağacının altında. Sarhoş oluyorum güzelliği karşısında doğanın. Hayranlığım dudaklarımda kocaman bir gülümseme oluşmasına sebep oluyor. Ay ışığından kaçmaya çalışmıyorum. Hep bir fısıltı kulaklarımda... Ölüm ve yaşamın ciddiyetinden artık

korkmuyorum. Olgunlaşıp büyümekten korkmuyorum. Çünkü biliyorum ki her şeyin aniden sonu gelebilir. Bir sonraki adımı atamayabilir, bir sonraki nefesi alamayabilirim. Bir anda yeryüzüne basarken ayaklarım, bir anda bulutların arasında uçan bir meleğe dönüşebilirim. Artık her şey daha temiz ve net zihnimde. Çok uzak bir yerlerden, ağaçların arasında yankılanan bir baykuş sesini takip etmek için ayaklanıp karışıyorum geceye. Yeni şeyler keşfetme arzum artıyor yeniden. Manik bir evreye geçeceğimin bilincindeyim. Ancak bu geçişe sebep olan şeyin ne olduğunu bir türlü bulamıyorum. Tetikleyici hiçbir şey yaşamamış ve bu kadar kederli hissederken dalga dalga gelen bu his, sonra tsunamiye dönüşecekse ve boğulacaksam duygu denizinde, en azından bunu neyin tetiklediğini bilerek boğulayım. Belki de bahanelerle dolduruyorum zihnimi. Buna neyin sebep olduğunu bilip kabul edemediğimden, istemsiz bir şekilde arka plana itiyorum bu gerçeği. Belki de manik evreyi istemiyorum. Çünkü aslında mutluyum depresyonumla. Soğuğu seviyorum. Onun, üşüdüğümde tenimde bıraktığı kırmızılığı seviyorum. Rüzgârın daha sert esmesini, ağaçların onun eşliğinde şarkılar söylemesini çok seviyorum. Şimdi geceye ve karanlığa çekiliyorum kendimi bulabilmek için. Ne yapacağım, nereden başlayacağım, nerede yanlış yaptım, neden, ne zaman gibi tüm soruları geride, neşe dolu kamp alanında bırakarak yürüyorum ağaçların arasında. Hafiflemiş gibi hissediyorum. Tüm bu soru kalıplarını ardımda bıraktığım için değil, daha güzel günlerin hayalini kurabildiğim için. Karanlığa ve ağlayan baykuş seslerine, gövdeleri çiseleyen yağmurdan ıslanmış çam ağaçlarına dokunarak ilerliyorum. Baykuş seslerine eşlik ediyor ayağımın altında kırılan ağaç dalları. Ve uzun süre sonra hiç olmadığım kadar heyecanlıyım. İçimde parçalara ayrılan dünya, yeniden inşa ediliyor sanki. Fiziksel bir değişiklik değil bu. Yara bantlarıyla dolu ruhum, nefes almaya başlıyor. Bir söz hatırlıyorum şimdi çok uzak gelen geçmişten.

"Kayboluşa attığım kırgın adımlarım, yalnızlığın şeytaniliğine teslim ediyor kendini."

Sisin içerisine dalarken sanki denizin içindeymişim gibi geliyor. Ayak bileklerimde ıslaklık hissediyorum. Birkaç adım ilerledikten sonra durup karşımda uzanan beyaz dumanın ağaçlar ve gökyüzü ile nasıl ahenk içinde dalgalandığını izliyorum. Hiçbir ses yok. Sanki tüm doğa, bu inanılmaz olay karşısında dilini yutmuş gibi. Baykuşlar bile ötmüyorlar artık. Tüm bedenim neşeyle doluyor o anda. O an sis denizinde yüzen deniz kızıyım. Koşmaya başlıyorum nereye koştuğumu görmeden. Ayaklarımın nereye bastığı önemli değil. Ya da düşüp yaralanma tehlikesi. O an tek düşündüğüm, gökyüzünün yalnızca benim için yeryüzüne indiği. Durmadan koşuyorum sanki daha hızlı koşarsam uçabilecekmişim gibi... Uçuyorum da. Ayağıma takılan bir dal parçası ile düşüş başlıyor. Her şey ağır çekimde. Bedenimin sert zeminle buluşması sanki saatler sonra gerçekleşiyor. Sonsuz bir beyazlık... Ayak bileğime doğru akan sıcak sıvıyı hissediyorum. Nereden, ne kadar kanadığımın bir önemi yok çünkü deniz kızıyım ben! Özgürüm! Gözlerimi, sisin toprakla birleştiği tabakasında açtığımda yeniden başlıyor baykuş sesleri yankılanmaya. Onları bulmak isteyişimin heyecanı yine ele geçiriyor her yanımı. Dans ediyor, zıplıyor ve koşuyorum yine. Şimdi hem bir dansçı hem de bir atlet gibiyim. Önüme çıkan heykellerin üzerinden bir atlet gibi atlarken bir dansçı kadar zarif olmaya çalışıyorum. Yaptığım her hareket, her eylem dünyanın en estetik görüntüsünü sergiliyormuşum gibi hissettiriyor. Her yer sanat. Doğa, kuşlar, gökyüzü! Hepsi ben onlara bir anlam yükleyeyim diye oradalar. Bu gece. Yalnızca benim için. Sis, ayaklarımın altında ayyaş bir şairin sönmek üzere olan sigarasından çıkan dumanlar kadar azalırken bir tepeye tırmandığımın farkına varıyorum. Gökyüzündeyim! Hayır, bir metafor değil bu. Elimi uzatsam sanki dokunabilecekmişim gibi yıldızlara. Sanki sert bir şekilde nefes versem dağılacak

gibi bulutlar. Yorulmuyorum. Yorgunluk hissetmiyorum. Önüme çıkan koca bir kayalığın farkına vardığımda, buranın neresi olduğunu hatırlıyorum. ***Bir ayağın altında eziliyor küçük porselen bir oyuncak...*** *Kayalığa tırmanıp özgürce kollarımı açarak bağırmak istiyorum.*

Harekete geçtiğimde ve zirveye ulaştığımda, bütün bedenim heyecanla titriyor. Bağırma isteğim sönük bir çığlıktan farksız. Donup kalıyorum gördüklerim karşısında. Ve sonsuza kadar bu anda çakılıp kalmak ve sonsuza kadar gece olsun istiyorum. Ay nedense saklanmıyor şimdi. Tüm heybeti ile gökyüzünün en güzel noktasına konuşlanmış. Ve karşımda yine aynı sonsuz bir düzlük ve beyazlık. İki büyük tepenin arasındaki düzlüğe verilen "boyun" ismini coğrafya dersinden hatırlıyorum. Bu güzellik karşısında bildiğim tüm bilgiler birden akın ediyor zihnime. Konuşamıyorum. Tarif edecek bir cümle bulamıyor, üretemiyorum. Yalnızca daha sonra göremez ve şahit olamazsam böyle bir manzaraya diye buraya not düşüyorum.

Yaz kampında, Ege'nin henüz beni tanımadığı zamanlarda, ona küçük bir Minion hediye ettiğim ve onun oyuncağı ayağı ile ezip parçaladığı yerdeyim. Taşın üzerine tırmandım ve burayı buldum. Gökyüzünde devasa bir ay var. Bulutlar çok az çünkü hepsi yeryüzünde. Kayalıktan sonraki iki tepenin arasındaki düzlükte, sisten bir deniz var âdeta!

Baykuşları unuttum artık. Onları bulma işini sonraya bırakacağım. Dikkatli hareket etmeye çalışarak kayalıktan inmeye başlıyorum. Kayalık o kadar ıslak ki... Oysa yağmur yağdığını hatırlamıyorum. Ellerimin kayacağını ve bir anlığına yuvarlanacağımı düşünüyorum aşağıya. O korkuyla bir an olduğum yerde kalıp zihnimde bu sahneyi canlandırıyorum. İlk önce elim kayıyor ve çaresizce çığlık atıyorum. Korkuyla bir yere tutunmaya çalışırken ayaklarımın altındaki kaya kıpırdıyor ve düşüyorum. Bedenimin düşüşünü izlerken daha dikkatli olmam gerektiğini öğütlüyorum

kendime. Her olasılığı, her ihtimali değerlendirerek atıyorum sonraki adımlarımı aşağıya doğru.

Aşağıdayım.

Sis, burada daha yoğun. Bel hizama kadar geliyor.

Heyecanla alanın ortasına kadar koşup duruyorum ve etrafa bakıyorum. Kollarımı açıp kendi etrafımda döndükten sonra fark ediyorum. Gerçekten bir dansçıyım. Bel hizama kadar bedenimi kaplayan sis, devasa bir dans elbisesi. Eteğim, bir dağ kadar büyük! Nefessiz kalana kadar dönüp dans ediyorum etrafımda. Buna, bu ana şahit olan kimse yok. Yalnızca ay ve baykuşlar. Yalnızca ben ve Heiley17. Uzun süredir yerinde olmayan yüzümdeki devasa gülümsemeyle sisin içine uzanıyorum.

Ve sonsuzluğa kapıyorum gözlerimi.

"Annem ne yapıyorsun sen?"

Evrim, enseme sert bir şaplak attı ve Berçin'in elimdeki günlüğünü aldı.

"Ya ne vuruyorsun!"

Berçin'in yazdıklarını okurken sanki gittiği o yerde onunla birlikteymişim gibi hissetmiştim. Yaşadığı her ana, hissettiği her hisse tanıklık etmiştim...

"Aptal mısın Ege, ayıp değil mi kızın günlüğünü okuman?"

"Ben onu kitap sanmıştım."

"Götümün kitabı!" dedi Evrim bir şaplak daha atarak.

"Üzerinde, kocaman *bipoların* günlüğü yazıyor ve bu defteri daha öncesinde gördüğünü adım gibi biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Senin hakkında sandığında daha çok şey biliyorum."

"Nasıl ya?"

"Mesela az sonra bağıracaksın."

"Anlamadım?"

"Ah!"

Evrim, vurmaya devam ederken konuşmayı da sürdürüyordu. "Bu da!" Bir şaplak omzuma. "Sana!" Bir şaplak kafama. "Ders!" Omzuma bir şaplak daha. "Olsun!"

"Ya yeter!" dedim ellerimi havaya kaldırarak. "Tamam, özür dilerim!"

"Ne oluyor burada?"

Akın, yanında kız arkadaşı ile birlikte Berçinlerin kaldığı evin önünden geçiyordu.

"Bu aptal, Berçin'in günlüğünü okuyordu."

"Ben aptal değilim," dedi Ekin araya girerek.

"Aşkım, zaten sana demedim. Ege'ye dedim."

"Bana dedi," dedim Ekin'i anlamaya çalışarak.

"Kim, kime ne dedi?"

Ekin'in sorusu karşısında donup kaldık.

"Anladım! Evrim, Ege'ye kedi dedi."

"Ne kedisi, kedi mi var burada?" diyerek araya girdi Akın.

"Ya ne kedisi! Korkarım ben!"

Ekin'in korkuyla Akın'ın koluna sarılmasını ağzım açık izledim. Evrim derin bir nefes verdikten sonra Ekin'e döndü.

"Sen gece kalkıp aynaya baktığında gördüğün yansımandan da korkuyorsun."

"Ya... Sus. Ben değilim o. Ben olsam anlardım. Çok kötü bakıyor aynadaki kız."

"456 çarpı 185?"

"Seksen dört bin üç yüz altmış!"

"Ben seni anlamıyorum. Bu kadar zekisin ama..."

Evrim'in sorduğu matematik işlemini saniyeler içinde cevaplayan Ekin, beni bir kez daha dumura uğrattı. Günlük, ellerimin arasına sunulan içi altın dolu bir küp gibiydi.

Yaptığım şeyin yanlış olduğunu biliyordum elbette ama o anki cazibesine kapılmıştım. Sanki okursam Berçin'i daha iyi anlayabilir ve yaptıklarına bir anlam verebilirdim. Bunu yaptığım Berçin'in kulağına giderse diye olacaklardan korkup Evrim'e döndüm.

"Bana bak, Berçin'e kediden bahsetmek yok!" dedim çaktırmadan günlüğü işaret ederek. Evrim, ne söylemeye çalıştığımı anladıktan sonra defteri ağaç evin penceresindeki kitapların üzerine koydu.

"Ay Akın, galiba gerçekten kedileri var." Ekin, Evrim ve bana doğru yaklaşarak sırayla ikimize de sarıldı.

"Sizi seviyorum ama artık arkadaş olamayız." Evrim'i öpüp arkasını döndü.

"Kendine iyi bak tatlım," dedikten sonra Akın'ın koluna girdi.

"Ya kedi falan yok, ne saçmalıyorsunuz! Hem kedi nereden çıktı?" Evrim, sonrasında sorudan pişman olacağını bildiği için hemen konuyu dağıttı. "Siz nereye gidiyorsunuz?"

"Hava buz gibi," dedi Ekin. "Ortak salonda oturacağız. İsterseniz siz de gelebilirsiniz."

"Olur," diyerek ayaklandım. Evrim'le kalırsam başıma geleceklerden korkuyordum.

"Sen de gelmek ister misin Evrim?" dedi Akın ona bakarak.

"Aa, tabii ki gelmek isterim. Üstelik Ege ile işimiz henüz bitmedi."

Akın, kız arkadaşıyla birlikte önümüzde ilerlerken Evrim'e yavaş bir omuz attım.

"Gecemi cehenneme çevireceksin, değil mi?" dedim.

Bana bakıp gülümsedi.

"Senin için yeni bir cehennem yaratacağım."

"Ama Evrim..."

"Takılıyorum," dedi gülerek. "Ama yaptığın şey çok yanlıştı. Günlüğünü okumak yerine bilmek istediğin bir şey varsa bana danışabilir, benden fikir alabilirsin. Açık kitap gibiyimdir."

Ortak salonun kapısının önündeydik. Burak, birden ortaya çıkıp içeriye girebilmemiz için kapıyı açtı.

"Elf alfabesi ile falan yazılmışsın galiba, ben okuyamıyorum," dedi Burak içeri girmemizi işaret ederek.

"Senin okuyabileceğin sayfalara da kara büyü yaptım," dedi Evrim gülerek.

İçeriye girerken Burak'a baktım. O da gülümsüyordu. Yanlış mı görüyordum yoksa az önce flört mü etmişlerdi?

Bu sorunun cevabını daha sonra mutlaka bulmam gerektiğini düşünerek içeriye girdik. İçerisi dışarıya göre daha sıcaktı. Devasa salonun her yerinde öğrencilerin oturabilmesi için büyük koltuklar vardı. Bir köşede ders çalışmak isteyen öğrenciler için çalışma masaları ve küçük bir kütüphane bile hazırlanmıştı. Akın'ın işaret ettiği tarafa doğru ilerlerken kapıda duran Burak'a bizimle gelmesi için işaret ettim. Yaptığım hareket Evrim'in gözünden kaçmamıştı.

"Ne yani, şimdi en yakın arkadaş falan mı oldunuz?"

"Düşmanıma yakın olmaya çalışıyorum," dedim gülerek.

"İyi taktik," dedi.

"Şaka yapıyorum yahu. Kimse yalnız kalmamalı. Bunu birinci elden deneyimleyen biri ile konuşuyorsun."

"Bazen numara mı yapıyorsun yoksa gerçekten göründüğün kadar masum musun, çok merak ediyorum."

"Önden buyur," dedim koltukları işaret edip. Yanına otururken, "İnsanlar ne görmek istiyorlarsa onu görüyorlar. Ben yalnızca sevgi ve iyilik görmek istiyorum."

"Bunda yanlış bir şey yok. Ancak herkese güvenemezsin."

"Elbette yanlış bir şey yok. Sevgi kazanılır, güven ise öğrenilir."

"Değişmişsin Ege. Fikirlerin değişmiş."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Dünyaya diğer insanların bakmadığı bir pencereden bakabilmek her yiğidin harcı değil."

"Dünyama hoş geldin," dedim ona bakarak. Bunu içimden gelerek söylüyordum. "Yeniden." Yaşadıklarından, başına gelenlerden sonra Evrim için elimden gelen ne varsa yapmaya hazırdım. Cevap vermedi. Bunun yerine gülümsedi. Bu gülümseme, onun *hoş buldum* deme şekliydi. Burak, ortak alandaki kahve otomatından aldığı kahvelerle yanımıza geldiğinde Akın ayaklandı.

"Kardeşim benim! Kesene bereket."

"Aman kese falan deme şimdi. Ekin, çocuğu kanguru falan sanacak," dedi Evrim, Burak'a oturması için yer açarak.

Onun bu cümlesinden sonra hepimiz gülmeye başladık. Bir kış gününde, sıcacık bir ağaç evde tüm geçmişe, tüm kötü anlara rağmen mutluyduk. Düzelmiş ve iyileşmiştik. Yalnızca bir eksik vardı, o da Berçin'di.

Birdenbire gecenin ta en başında neden Evrim ve Berçin'in kaldığı ağaç eve gittiğim geldi aklıma.

"Sahi," dedim Evrim'e dönerek. "Berçin nerede?"

"Koşu yapacağını söyledi."

O bunu söyledikten sonra yine yaz geldi aklıma. Onu koşuya giderken gördüğüm ilk sabahlar...

"Ama saat sekizi geçti ve hâlâ dönmedi!"

"Berçin gece yarısından sonra da koşmaya gidiyor Ege."

Öyle olduğunu biliyordum ancak onu hep yanımda istiyor oluşuma da kimse bir şey diyemezdi. Yaşadığı her

anı yaşamayı ve hissettiği her şeyi hissetmeyi istiyordum. Onun gözleriyle dünyayı görmek istiyordum. Yazdıklarını okumak, büyülü bir hikâyeyi okumak gibiydi. Ayaklanıp Burak'ın getirdiği kahve bardağını aldım.

"Sen o kahveyi içmeyeceksin, o yüzden seninkini de alıyorum," dedim ve Evrim'in cevap vermesine fırsat vermeden kahveyi önünden aldım.

"Ya içecektim ben onu!"

"Ben sana yenisini alırım," dedi Burak.

"Bak, Burak yeni kahve alacakmış," dediğim gibi kapıya yöneldim. Niyetim, elimde iki bardak kahve ile onu beklemekti. Tıpkı, onun yaptığı gibi... Ancak sonra bir şey oldu. Tuğçe, dersliklerin olduğu binadan çıkıp Büyük Göl'e doğru koşmaya başladı. Gördüğüm şeyden emindim. Ağlıyordu. Onun gittiği yöne doğru yavaşça ilerlemeye başladım. Elimde tuttuğum kahveleri dökmemeye gayret ederek, ağaçların arasından geçip gölün olduğu alana çıktım. Tuğçe oradaydı. Tahta iskelenin en ucunda durmuştu. Arkası dönük olduğundan yüzünü net bir şekilde göremiyordum. Biraz daha yaklaşarak iskelenin üzerine çıktım. Tahta iskeleye bağlanmış olan kayığın üzerine elimdeki kahveleri bıraktım.

"Tuğçe!" dedim ona seslenerek. Ancak beni duymamıştı. Ses tonumu biraz daha yükselterek yeniden seslendim. "Tuğçe, iyi misin?"

Sesimi duyduğu gibi bir anda bana doğru döndü. Korkmuştu. Yüzündeki ifade korkunçtu. Ağlamaktan gözleri kan çanağına dönmüştü. Ona doğru biraz daha yaklaşıp yeniden sordum.

"İyi misin?"

Cevap vermedi.

"Ege..." dedi hıçkırıklara boğulup, ağlayarak. Sesi bir hırıltı gibi çıkmıştı.

Yanına ulaştığımda, boynuma sarılıp ağlamaya başladı.

"Lütfen... Bana yardım et."

One Last Time

Summer Salt

11

Sahip olduğumuz ve bize doğuştan verilen insani duygularımız, doğumumuzdan itibaren büyümeye başlıyor ve olgunluğa doğru ilerlediğimiz yol boyunca tıpkı bedenimiz gibi evriliyor. Zaman zaman bencil bir karaktere sahipken başka bir zaman tüm insanlığa karşı sevgi ve şefkatle doluyoruz. Bu evrilme durumu tamamen ikili iletişimlerle ve yaşananlarla doğru orantılı oluyor. Geçmişte eziyet gören, intikamla doluyor. Sevgi gören ve onu hisseden ise içinde taşan tüm o hisleri ile birlikte sarılıyor karşısındakine. Tüm bu korkunç kargaşanın arasında yaşamlarımızı sürdürmeye çalışıyoruz. Geçmişini bilmediğimiz kalpler tanıyoruz sürekli. Geçmişini bilmediğimiz cümleleri okuyor, geçmişini bilmediğimiz şarkıları dinliyoruz. Geçmişte kurulan cümlelerle teselli oluyoruz belki de. Belki de geçmişteki anılarımız sayesinde başka yaralara merhem oluyoruz. Tuğçe'nin bedeni, acıyla sarsılıyordu kollarımın arasında. Hıçkırıklara boğulmadan önceki son kelimelerinin ardında, gerçekliğinden şüphe etmediğim, yaşanmış bir olay ya da olaylar dizisinin henüz aydınlığa çıkmamış gölgesi saklanıyordu. Ona ne şekilde yardımcı olabileceğimi

anlayabilmem için önce gözyaşlarına saklanan yaşanmışlığı öğrenmem gerekiyordu. Konuşup anlatmasını engelleyen her ne ise, dudaklarını mühürleyen mühür kime aitse önce onu bulmalıydım. Ellerimle sırtını sıvazlayıp, "Sakin ol," diyerek yatıştırmaya çalıştım. Ancak vücudundaki titremeler bir anlığına bile kesilmedi. Bu an içerisinde yapacağım herhangi bir şeyin onu yatıştırmayacağını kısa bir süre sonra anladım. Önce içinde ne varsa boşaltmalıydı. Ona iyi gelmeyen ve zihninin kötü olduğuna inandığı tüm anları titreyerek kusacaktı vücudu. Hıçkırıklarının arasına karışacaktı kuramadığı tüm cümleler. İç çekişleri ile birlikte yeniden yaşayacaktı o anları saniyesi saniyesine. Zihnindeki acıyı vücudu kustuktan sonra hem bedeni hem zihni rahatlayıp gevşeyecekti. Bir işe yaramayacağını bilerek yeniden sakin olmasını istedim ondan. Bana sarılan kollarını açıp gözlerinden akan yaşları sildim. "Biraz oturalım," diyerek tahta iskelenin kenarını işaret ettim. Ancak zihninin içerisine nasıl bir kargaşa hâkimse söylediğimi anlamamış gibi gözlerimin içine bakmaya devam etti. Beni takip edeceğini düşünerek hafif nemli tahta iskelenin kenarına oturdum. Çok geçmeden, hareketlerimi taklit ederek yanıma oturdu. Dirseklerini bağdaş kurduğu ayaklarına koyarak başını öne doğru eğdi. Saçları yüzünü göremeyeceğim şekilde kapatırken ne yapmam, nasıl davranmam gerektiğini düşündüm. Acı çekene, hor görülene karşı sahip çıkma ve şefkat gösterme isteği ile doluydum. Bu, muhtemelen uzun bir süre boyunca onun hislerine benzer şeyler hissetmemden kaynaklanıyordu. Bir süre daha titremelerinin azalmasını bekledim. Onda bir değişiklik olduğu, Türkiye'ye döndüğüm süreden itibaren gözüme takılıyordu. Daha uysaldı. Tanıdığım kız gitmiş, yerini içine kapanmış biri almış gibiydi. Saçlarının rengi de kendisi gibi değişmişti. O artık bir ejderha

değildi. İçten içe yanmıştı. Artık o, küllerinden yeniden doğacak bir Anka kuşuydu. Ve onun bu yeniden doğuşunun gerçekleşmesi için elimden ne geliyorsa yapmaya hazırdım. Kendi gelişimimi takip edebiliyordum. Bu gelişim, olgunlaşma yönündeydi. Artık olaylara farklı pencereden bakabiliyor ve olayları değerlendirebiliyordum. Düşüncelerim daha farklı ve netti. İnsanın büyüdüğünün farkına varmasının kişiyi korkutacağını düşünürdüm hep. Öyle değilmiş. Büyürken sorumluluklar ne kadar artarsa artsın, kişi sağlıklı bir zihne sahip olduğu sürece bir konuyu çözüme kavuşturmak da o kadar kolay olabiliyormuş. Büyümüştüm ve bu, beni daha iyi bir insan yapmıştı. Derin bir nefes alıp, gözlüklerimi düzeltirken zihnimi boşalttım. Tuğçe'nin elini bileğinden tutup, diğer elimle başını yukarıya kaldırarak bana bakmasını sağladım. Titremeleri ve hıçkırıkları sessiz iç çekişlere dönüşmüştü artık. Bunun anlamı, acının bir şekilde hafiflediğiydi. Konuşmadı. Gözlerimin içine hiç bakmadı. Omzumun ötesinde bir noktaya kilitlenmişti bakışları. Gözlerinden akan yaşlar, siyah makyajına karıştığında yanaklarından aşağıya doğru inen ince çizgiler oluşturmuştu. Sonradan kendini gördüğünde yanaklarındaki izler ona bu anı ya da geçmişi anımsatmasın diye, cebimden çıkardığım ıslak gözlük temizleme bezinin paketini açtıktan sonra yüzünü sildim. Ama gözlerindeki makyaj her defasında daha da yayıldı yüzüne. Lekeler çıksın diye daha çok silmeye çalıştım. Ben daha silmeye çalıştıkça nereden geldiğini anlayamadığım siyah boya sürekli yayılıyordu yüzüne. Bulunduğumuz tahta iskelenin etrafındaki karanlığın da etkisiyle ten rengi neredeyse artık gözükmüyordu. Ben yüzünü silmeye çalışırken o ne yapacağımı anlamış ve bunu yapmama izin vermişti gözlerini kapatarak. Islak peçeteyi gözlerinden çekerken kapattığı gözleri de kendiliğinden açıldı. Tam

o anda, istemsiz bir şekilde kıkırdadım. Boya yüzüne öyle bir dağılmıştı ki yakın mesafeden bakmama rağmen yalnızca gözlerinin beyazını görebiliyordum.

"Niçin gülüyorsun?" dedi.

Gözlerini, omuzlarımın ardındaki karanlıktan çekip gözlerime odakladı. "Sen," dedim yanlış anlamayacağı bir şekilde konuşmayı ümit ederek. "Göz kalemin yüzüne dağıldığında komik gözüktü."

Sağ elimle yüzünün etrafında bir daire çizdim. "Karanlıkta gözlerini açmış bir zenci gibi işte." Tam kendi kendime *aptal mıyım, nasıl konuşuyorum* diye düşünmeye başlamışken yüzündeki hüznün bir anlığına dağıldığını fark ettim. Dudakları yukarıya doğru kıvrılırken siyaha boyanmış yüzünden dişleri inci taneleri gibi parladı. Nasıl gözüktüğünü hayal etmiş olmalıydı. Gülümsemesinin genişlemesi aniden dururken, "Sen," dedi ve bakışlarını göle doğru döndürdü. Başladığı cümleyi bitirmemişti. Yeniden dakikalar önceki hâline dönmesine izin veremezdim.

"Sen," dedin ama devamı gelmedi. Bana doğru dönmesini bekliyordum ancak dönmedi. Sağ elini iskeleden aşağıya uzatıp gölün soğuk suyuna daldırdı. Bir yandan yüzünü temizlemeye çalışıyordu. Diğer yandan kurduğu cümleyi tamamlamak ve düşünmek için vakit kazanmaya çalışmak için, "Bilmiyorum," dedi. Yüzü neredeyse temizlenmişti.

"Çok ilginç birisin Ege..."

Avuçlarına aldığı suyu yüzüne vurarak son bir kez yüzünü sıvazladı. Suyun soğukluğu umurunda bile değildi. Aynı şeyi yaptığımı düşündüğümde vücuduma bir titreme dalgası yayıldı.

"Söylemeye çalıştığım şey, net olduğun. Sana göre tek bir dünya var ve onu görüyorsun yalnızca. Nasıl davranman

gerektiğine inanıyorsan o şekilde davranıyorsun. Yanlış bir şey söylediğimi sanma."

Derin bir nefes alıp konuşmaya devam etti.

"Olması gereken de bu aslında. Düşünmeden söyleyebilmeli insan her şeyi..."

Konuşmasını bölüp onu durdurdum.

"O hâlde söyle bana. Neden bu hâldesin?"

Durdu, gülümsedi ve yüzündeki ifade yine kötü bir hâl aldı.

"İşte, senin gibi değilim ben. Konuşamıyor, anlatamıyorum."

Yine geriliyordu. Ayakkabılarının bağcıklarıyla uğraşarak gerginliğini azaltmaya çalışıyordu.

"Bir şey olmuş olmalı Tuğçe. Ben, seni ilk kez böyle görüyorum."

"Bir şey oldu. Uzun zamandır bir şeyler oluyormuş ama ben bunu geç fark etmişim. Masum bakmışım her şeye."

Gittikçe meraklanmaya başlıyordum.

"Anlatman gerekiyor. Belki de sorun, senin düşündüğün kadar büyük bir sorun değil. Belki benim yardım edebileceğim bir durumdur bu, ne dersin?"

Yine gülümsedi.

"Kurtarıcı Ege," derken gülümsemesini düşürmedi. "Çözemeyeceğin bir şey yokmuş gibi geliyor, değil mi?"

Düşünmeden cevap verdim.

"Eğer ortada bir sorun varsa daima çözüm de vardır."

"Ya gerçekten çözüm yoksa?"

"O hâlde ortada sorunda yok demektir," dedikten sonra bakışlarının hizasına girmeye çalışarak kafamı öne doğru uzattım. Ancak çözülecek gibi değildi. Taktik değiştirmeye karar verdim. Kendimi geri çekecektim. "Elbette anlatmak

istemiyorsan problem değil. Ama inan, anlatmak iyi gelecektir."

Derin bir nefes verdi. İçinde tuttuğu her ne ise yüreğine oturmuştu ve nefes alışını bile zorlaştırıyordu. Artık yapabileceğim bir şey kalmamıştı. Daha iyi hissettiğine emin olduktan sonra yanından ayrılacaktım. Sessizce oturmaya devam ettim. Ne o konuştu, ne ben konuştum. Gece kuşlarının ormandan gelen seslerinin dışında hiçbir ses yoktu etrafımızda. Ara ara Tuğçe derin derin nefes alıp veriyordu. Her derin nefes alışında yüzüne bakmamdan rahatsız olacak ki cebinden çıkardığı telefonla müzik açıp aramıza aşılamaz başka bir engel daha koydu. Gece kuşlarının seslerinin yerini güzel ve sakin bir müzik alırken, pes edip nemli iskelenin üzerine uzandım. Tuğçe hâlâ hareketsiz bir şekilde oturuyordu. Gökyüzü, şehirdeki kadar çok ışık olmadığı için daha netti. Ellerimi başımın ardında birleştirip ciğerlerimi hava ile doldurdum. Keyifli bir nefesti aldığım. Yıldızlar, şehirden gözüktüğünün aksine küçük noktalar hâlinde değil, siyah bir zemine dağılmış inci taneleri gibiydi gökyüzünde. Bir anlığına zihnim tam anlamıyla uzaklaştı Tuğçe'den. Bir anlığına gökyüzünün karşısında yapayalnızdım. Beni yaşamaya zorlayan gökyüzü, ilk kez korkutucu gelmişti gözüme. Bir sonsuzluğun içinde, toz zerresinden farksızdım o an için. Kendimi küçük, küçücük hissettim. Sanki bir anlamım yokmuş gibiydi. Yaptığım şeyler ve yapmayı istediklerim... Bir önemim olmalıydı. Bir şeyler yapmalı ve iz bırakmalıydım. Büyük düşünmeyecektim ama en azından kendi içimde bu izi bıraktığıma inanmalıydım ki yaşamaya devam ettiğim şu anlardan keyif alabileyim. Nefes alıyorum diye değil, hayal ettiğim şeyler için yaşamalıydım.

"Ne yapıyorsunuz?"

Birdenbire düşüncelerimin arasından gerçekliğe çekildim. Evrim başımda dikilmiş, bana bakıyordu.

"Hayırdır yani?"

Yattığım yerden bakıldığında boyu normalden daha uzun gözüküyordu. Doğrulduğumda Tuğçe'nin de benim yaptığım gibi iskeleye uzandığını fark ettim. Benimle beraber o da doğruldu. Ben, Evrim'e doğru dönerken Tuğçe, ona sırtını döndü. Yüzünü gizlemeye çalışıyordu. Ağladığını Evrim görsün istemiyordu. Genel olarak okulda bir imajı vardı. Otoritesi ve belki de yıllardır kurmak için uğraşıp kurduğu bir krallığı vardı. Ve Evrim'in onu bu şekilde görecek olması onu daha da kötü hissettirecekti.

"Selam," dedim sanki yanlış bir şey yapıyormuşum da yakalanmışım gibi. Hâlbuki yanlış bir durum yoktu. Tuğçe ile kısa bir geçmişimiz vardı yalnızca. Ancak bu, ne zaman bir araya gelirsek gelelim üçüncü bir kişi tarafından görüldüğümüzde bir şekilde karşımıza çıkıyordu.

"Bırak şimdi selamı," dedi Evrim. Ayağıyla, ayakkabımın tabanına vurarak kalkmamı işaret etti. Yüzünde sinirli bir ifade vardı. Doğrulup ayağa kalkarken bir anlığına bile gözlerini üzerimden ayırmadı. Kalkıp karşısına dikildiğimde kolumdan tuttuğu gibi sürüklemeye başladı.

"Ne yapıyorsun ya?" derken tahta iskeleden sürüklenmiş, çoktan Tuğçe'yi geride bırakmıştık.

Evrim omuzlarımdan tutup beni hızlıca kendine çevirdi.

"Annem ne yapıyorsun sen ya?"

Anlamayan gözlerle ona baktım.

"Hayır, anlamıyorum yani. Ne olsun istiyorsun, ne istiyorsun? Kararsız bir ergen depresyonu falan mı yaşıyorsun yoksa? Eğer öyleyse bileyim, yardımcı olmaya falan çalışayım."

"Evrim, ne diyorsun?"

"Ege, aptal mısın?"

"Ya ben değil de sizi o şekilde, hem de yan yana yatmış bir şekilde gören kişi Berçin olsaydı? Nasıl açıklayacaktın bu durumu ona?"

Haklı olabilirdi. Berçin'in beni Tuğçe ile görmesi, ikimiz açısından da iyi olmazdı. Üstelik yeniden bir araya gelme planımı daha inşa etmeye bile başlamamışken bunu temelden sarsacak bir deprem etkisi yaratabilirdi bu. Ben Evrim'e hak vererek başımı sallarken o beni ittirdi.

"Ne yapmak istediğine karar ver Ege. Yoksa bu şekilde davranarak Berçin'e zarar vermene izin veremem. Anlıyor musun beni?"

Anlıyordum, ancak sinirleniyordum da. İnsanların bana ne yapmam, nasıl hareket etmem gerektiğini söylemelerinden bıkmıştım. Ve bu bıkkınlık, taşmak üzere olan bir bardağa dökülen son su damlaları etkisiyle içimde büyümeye devam ediyordu. Evrim'e konuşmadan bakarken bir şeyler söylememi ister gibi bakıyordu bana. Aklım, bir yandan geride bıraktığım Tuğçe'ye giderken Berçin'i bulmam gerektiği düşüncesi de zihnimi epey meşgul ediyordu. Bulmalı ve konuşmalıydım onunla. Geçmişi ve nasıl hissettiğimizi hatırlatmam ve onun anlaması gerekiyordu. Birbirimize ihtiyacımız olduğunu anlaması ve yalnızca bir aradayken gerçekten tamammışız gibi hissettiğimizi söylemeliydim. Bunları düşünürken geride bıraktığım Tuğçe vardı. Gerçekten kötü durumda ve yardıma ihtiyacı olan Tuğçe... Bir sır perdesi vardı onun da ardında. Ve o sır perdesini ben aralamazsam kimse aralayamayacakmışım gibi geliyordu. Gözlerim, bir anlığına geriye, tahta iskelenin ve Tuğçe'nin olduğu yöne doğru kaydı ve Evrim'in gözünden yaşadığım bu kararsızlık anı kaçmadı.

Sinirli bir nefes verdi.

"Aklın aynı zamanda onda değil mi? Ben bir şey söylemeyeceğim ya," dedi geriye dönerken.

"En iyisi herkes kendi bokunda boğulsun."

Sıkıldığımı hissediyordum. Bu sanırım, insanın büyüdüğünü hissederken gelen ekstra bir özellikti. Bir şeylerden kolayca sıkılmak, devam edememek, devam etmeyi istememek. O an bir şeylerin değişeceğine olan inancım tamdı ama bu değişimin nasıl bir şey ile geleceğini kestiremiyordum. Değişikliği yalnızca ben hissedeceksem eğer yapayalnız kalacaktım. Ya herkesi benimle birlikte bu değişime ikna etmenin bir yolunu bulacaktım ya da bana doğru koşar adımlarla gelen yalnızlık ve terk edilmişliğe kapılarını açacaktım zihnimin. Bir elin omzuma dokunduğunu hissettim. Omzumda hissettiğim ince parmaklara yan gözle baktığımda, elin sahibinin Tuğçe olduğunu gördüm. Elini omzumdan çekip yanımda dikildi. Ne kadar süredir orada olduğunu bilmiyordum ama Evrim ile aramızdaki diyaloğun bir kısmını mutlaka duymuş olmalıydı. Ya da en azından onun sinirli bir şekilde ağaçların arasından çıkıp gittiğini görmüştü. Bir şey söylemedim.

"Seni iyi birisin," dedi.

"Öyle olduğumu söylüyorlar ancak iyi olmak için çabalamıyorum. Ben buyum," diye yanıtladım.

"Kendin için doğru olduğuna inandığın şeyi yapmaktan vazgeçme."

"Hep öyle yaptım."

"Devam et işte."

"Deneyeceğim."

"Deneme, savaş."

Yan gözle Tuğçe'ye baktım.

"Daha iyi misin?"

"Hayır, değilim ama olacağım. Olmanın bir yolunu bulurum," dediğinde ona doğru döndüm. Kendinden emin ifadesiyle karşımda duruyordu.

"Bir yol varmış gibi davranmaktan sıkıldım. Belki kendi yolumu çizerim," dedikten sonra elini omzuma atıp sakince sıktı.

"Teşekkür ederim."

"Ne için?" dediğimde birkaç adım uzaklaşmıştı bile benden.

Geriye döndüğünde dudakları azıcık yukarıya kıvrılmıştı. Gülümsemeye çalışıyordu.

"Kendin olduğun için."

"Nereye gidiyorsun?"

"İyi olmaya," dedi ve arkasını dönüp ağaçların arasında kayboldu.

Yine her zamanki gibi öylece kalakaldım.

Berçin'i aramak ya da Tuğçe'nin peşinden gitmek yerine, bir süre kendimle baş başa kalmayı istedim o an. Nitekim, ağaç evlerin olduğu alana doğru yürüyüp onların arkasındaki ağaçların arasında kaybolmaktı ancak olmadı. Ağaç evler, derslikler ve yemekhanenin olduğu bölümün tam ortasındaki boşlukta buldum kendimi bir anda. Şehirden bizim olduğumuz bölgeye gelen yolda bir çift otobüs ışığı gördüğümde olduğum yerde durdum.

Gecenin karanlığında rüzgâr sert bir şekilde esti bir anda. On metre ötemde Tuğçe ayakta dikilmiş, iki elinin yumruklarını sıkmıştı. Onun bakışlarını takip ederek baktığı yeri bulduğumda, vekil öğretmen ile karşılaştım. Farklı ve ciddi gözüküyordu. Geç bir saat olmasına rağmen takım elbisesini üzerinden çıkarmamıştı. Sert rüzgâr ağaç dallarının

arasından geçip, kravatını uçururken ağaçların arasından çıkan Yağız ve arkadaşlarına baktım. Mete, yanında başka biri ile Yağız'ın bir adım ardında dikilmiş, bekliyordu. Sol tarafımda bana daha yakın bir mesafeden Evrim, Ekin ve Akın çıktı. Ekin, Akın'ın koluna girmiş, şapkasının kapüşonunu sıkıca bağlamıştı. Herkesin gözü birbirindeydi. Soğuk olan hava, daha da soğuyordu bakışlarla. Üşüdüğümü hissederek, omuz silkip kapüşonumu başıma taktım. Bir çember oluşturuyorduk ancak çemberin parçaları eksikti. Birkaç saniye sonra Berçin çıktı ağaçların arasından. Burak onu takip ederek, yanına gelip dikildi. Herkesin bakışları birbirinin üzerinde gidip geliyordu. Kaosun çemberi tamamlanmıştı.

Kim, ne hissediyordu?

Ne düşünüyordu?

Ne planlıyordu?

Bu çember, bir sonu mu engelleyecekti yoksa tüm bağların kopmasına mı sebep olacaktı?

Aklımdan geçen kötü düşüncelerle birlikte önce Berçin'e baktım. Yüzünde donuk bir ifade vardı. Bakışlarım Burak'a kaydığında, tahmin ettiğim gibi Berçin'e bakmıyordu. Gözleri Tuğçe'nin üzerindeydi. Tuğçe, ağlamamak için kendini sıkıyor gibi gözüküyordu. Soğuktan mı yoksa kendini sıktığı için mi anlamıyordum. Titriyordu. Evrim'in gözleri üzerimdeydi. Ekin ve Akın'sa gelen otobüse bakıyorlardı.

Bir şeyler olmak üzereydi. Ya olacaktı ya da bu soğukluk donduracaktı hepimizi.

Otobüsün tekerlekleri meydanın çakıl zeminini ezerek gürültülü bir şekilde durdu ve birileri otobüsten inmeye başladı. Az önce uzağımda olan Tuğçe, birdenbire yanımda belirdi.

Sessiz bir şekilde kendi kendine fısıldadı.

"Bir bu eksikti."

Gold
Chet Faker

12

Herkesin geçmişinde yaşadığı kötü anlar ve bu anlara sebep olan insanlar vardır. Herkes geçmişindeki andan intikam almak ve kendini iyi hissetmek ister. O andan ya da o anı yaşatandan intikam almaktır amacı insanın. Eğer böyle bir dürtüsü varsa insanın ve hâkim olamıyorsa kendine, sonucu iyi olmayan eylemlere girişebilir. İnsanın kendini dizginlemeyi bilmesi gerekir. Kendine sınırlar koymak, insanı diğerlerinden geride bırakmaz; aksine onu hatalardan korur. Alttan almayı bilmek, hiçbir şey bilmeyip fevri hareket etmekten her zaman daha iyidir.Hava soğuktu. Rüzgârın karşısına dikilen bedenlerimiz üşüyor, düşüncelerimiz de parmak uçlarımız gibi hissizleşiyordu. Otobüsten inenlerden ziyade, az önce fantastik filmleri bile kıskandıracak derecede fantastik görünen andaydı aklım. Gözlerimle herkesi yeniden süzdüm. Herkes hâlâ olduğu yerde duruyordu, Tuğçe hariç. O yanıma gelmişti. Herkesin gözü birbirinin üzerinde geziyordu. Sanki herkes birbirine bir intikam borçluydu. Kimse kendini dizginlemese katledilecekti arkadaşlıklar. Anlayamadığım bir şeyler vardı. Neden? Ya da bilmediğim, benden saklanan başka bir şeyler

mi vardı? Gözlerimi, son halka hâlinde birbirine bakan arkadaşlarımın, öğretmenimin ve sevdiğim kızın üzerinde gezdirdim. Tüm geçmişim ve geleceğim karşımdaydı sanki. Ve bir yüzleşme anı yaşayacak gibi hissediyordum. Düşüncelerim, vekil öğretmenin harekete geçmesiyle dağıldı. Ancak tepki vermek yerine izlemeyi ve analiz etmeyi seçtim. Onun haricinde kimse kıpırdamıyordu. Jölelediği saçlarını sağ eliyle sıvazlayarak daha fazla yapıştırdı kafasına. İnenlerin arasından yetkili olduğunu düşündüğüm kişiye doğru hareket ederek az önce saçlarını sıvazladığı jöleli elini, adama doğru uzattı. Bunu kasten mi yapmıştı yoksa bilinçsizce mi, o an anlayamadım.

"Merhaba," diyerek uzattığı elini sıktı adam.

Yetkili olduğunu düşündüğüm kişi, soran gözlerle ona bakmaya devam etti. Vekil öğretmen konuşmayınca adam söze girdi.

"Bir yanlışlık olmalı, bize bu tarihlerde kamp alanının müsait olmadığı söylendi."

Adamın yüzündeki şaşkın ifadenin yerini ciddi bir ifade aldı. Yüzü gerginleşti ve kaşları çatıldı. Vekil öğretmen de aynı ciddi tavrı takınarak birkaç saniye ona baktı.

"Bir yanlışlık olamaz. Okulumuz için çok öncesinden rezervasyon yapılmıştı."

Adam, vekil öğretmene cevap vereceği sırada adamın arkasında, elinde valizle bekleyen öğrencilerden biri çıkıp konuşmalarını böldü.

"Affedersiniz ama biz burada soğuktan donacak mıyız?"

Ben de dâhil, alandaki herkesin gözü konuşan kıza döndü. Kimse onu cevaplamadan önce hızlıca kızı süzdüm. İnce bir hırka giymişti. Hırkanın içinde, krem rengi boğazlı kazağı vardı. Onun altında ise kısa, siyah bir etek.

Siyah uzun çoraplar ve siyah, bilekte *Converse* ayakkabılar. Saçları özenle taranmıştı ve dalgalıydı. Sarılı siyahlı saçları, usta bir kuaförün elinden geçmiş gibiydi. Onun arkasındakilere baktığımda, aralarında otorite sahibi olanın o olduğunu anladım. Tuğçe gibiydi. Ya da eski Tuğçe. Bu benzerliği fark eden yalnızca ben değildim. Tuğçe tehdidin farkına varmış ve hemen öne atlamıştı. Dakikalar önceki savunmasız kızdan eser yoktu.

"Tatlım, sen de güneye tatile gider gibi gelmeseydin," dedi kıza ciddi bir sesle. Ancak kız da benim gibi Tuğçe'nin sesindeki tehditkâr tonu fark etmişti. Kız düşünmeden, başını asil bir şekilde kaldırarak Tuğçe'ye cevap verdi.

"Toros Dağları'ndayız. Haritalara bakarsan zaten güneye geldiğimizi anlardın canım benim," dedi. Kızın arkasındaki çocuklardan arkadaşlarına destek veren homurtular yükselirken, Tuğçe'nin verdiği cevap kızı alıp yerden yere vurdu.

"Güzelim, güney derken ülke sınırları dışındaki güneyden bahsettim. Ancak senin bütçen bu kadar ile sınırlıysa..."

Kız da arkadaşları da sustu. Tam düşünüp cevap vermeye hazırlanırken, her iki öğretmen de araya girip onları susturdu. Onlardan gelen talimatla, peşlerinden ilerleyerek kamp alanı yöneticilerinin olduğu binaya doğru ilerledik. Sebepsiz yere, meydanda toplana herkes ve yeni gelenler de dâhil hepimiz, kendimizi bir anda lobide bulduk. İçeriyi, büyük kayalarla örülmüş şöminede yanan odunların ateşi ısıtmıştı. Vekil öğretmen, kendisinin bir üst güncellemesi gibi gözüken adamla birlikte çok nadir gördüğümüz kamp alanının müdürünün ofisine giderken lobideki herkes sessizce birbirine bakmaya devam etti. Tuğçe, bölgesini korumaya çalışan bir hayvan gibi iki grubun ortasında gidip gelirken, az önce atıştığı kız gözleriyle onun gidip gelişini izliyordu. Onlar dışında herkes, birinin bir şey

söylemesini bekliyordu. Derken, Yağız kendini öne atıp karşımızdaki gruba bakarak sordu.

"Siz kimsiniz ve burada ne işiniz var?"

Yağız konuşurken yakın arkadaşı Mete'nin lobide olmadığını fark ettim.

Karşımızdaki altı kişiden heybetli olan çocuk öne çıkarak Yağız'ın tam önünde durdu.

"Sana ne?" dedi göğsünü kabartarak. Birbirlerine yakınlıkları bir adım kadardı. Yağız da rakibini bulmuştu.

"Kamp alanı benden sorulur," dedi Yağız saçma bir şekilde.

Çocuk, asker tıraşı edilmiş başını iki eliyle birlikte sıvazlarken Yağız ile alay edecekmiş gibi bir gülümseme yerleştirdi yüzüne.

"Belli ki burada otoriteyi değiştirme zamanı gelmiş," diyerek başını salladı. O, bir adım geri çekilirken Akın söze atladı.

"Onun otoritesini bir tek ben sarsabilirim," dedi Yağız'ın yanına gelerek.

Çocuğun gözleri, Akın ile Yağız arasında birkaç kez gidip geldi.

"Ah," dedi bir adım daha geri atarak. "Erkek arkadaşı onu koruyor. Çok şirinsiniz..."

Ekin, her kelimesinde bir adım atarak çocuğa doğru harekete geçti. Ancak diğerleri gibi sakin değildi.

"Sen!"

Bir adım.

"Benim!"

Bir adım.

"Sevgilime!"

"Ne!

Bir adım daha.

"Diyorsun!"

Çocuk, Ekin'den gelen saldırıdan korunmak için elleriyle kendine siper almaya çalışırken herkes Ekin'in ani çıkışı karşısında şoke olmuştu. Herkes gülecek gibiydi ama aynı zamanda ürkmüştü. Bizim taraftaki herkes onun bu hâline alışık olduğundan sakindi. Akın, kız arkadaşını belinden tuttuğu gibi kaldırıp kendi etrafında döndürdü.

"Benim güzel prensesim," dedi Ekin'in mavi saçlarını okşayarak. "Sakin ol."

Tuğçe'nin atıştığı kız öne çıkıp, Ekin'i ima ederek, "Nereye geldiğimiz belli değil. Tımarhane mi yoksa hızlandırılmış kamp mı, belli değil," dedi.

Onun bu cümlesinden itibaren, ortamda bir şeylerin karışacağı belliydi. Herkes bir ağızdan konuşmaya başladığında sessizce izlemeye devam ettim. İçerinin sıcaklığından dolayı buğulanan gözlük camlarımı temizledikten sonra yalnızca inceledim.

Altı kişilerdi.

Ya bizimle yaşıttı ya da bizden küçüktü gelenler. Aralarında Tuğçe'nin bir türevi vardı. Aynı zamanda bir de Yağız'ın güncelleme gelmiş hâli gibi bir çocuk. Diğerlerinin üzerinde bir otoriteleri oldukları belliydi. Tartışmalarını zihnimin içerisinde çalan bir savaş sahnesi müziği ile izlerken tıpkı bana benzeyen çocuğu gördüm. Benim yaptığım gibi sessizce kenarda bekliyor ve olanları izliyordu. Çocukla göz göze geldiğimizde gözlerimi kaçırmadım. Aksine bakmaya devam ettim. Bu göz teması çok kısa sürerken çocuğun gözlerinin, bir adım önünde duran kıza kaydığı gözümden kaçmadı. Ve o an fark ettim ki gelen altı öğrenci, bizim bir farklı versiyonlarımızdı gerçekten.

Tuğçe'ye benzeyen bir rakibi vardı. Yağız ile dalaşan çocuğun onun gibi egosu ile hareket ettiğine neredeyse emindim. Göz göze geldiğim çocuk bendi. Benim gibiydi. Henüz kendi hikâyesinin başındaydı. Muhtemelen hayran hayran baktığı kızdan çok hoşlanıyordu ve bunu ona hiç söyleyememişti. Kız, Berçin gibiydi. Yalnızca biraz daha kısaydı ondan.

Aynı kamp yerinde benzer bir hikâyeydi yaşanacak olan belki de.

Yalnızca hikâyenin ana karakterleri farklı insanlardı.

Berçin aklıma geldiği an, hemen etrafa bakındım. Bizimle birlikte lobiye girmişti ancak şu an burada değildi. İsterik olarak gözlerim, hâlâ tartışmakta olan kalabalığın arasında Burak'ı aradı. O hâlâ kalabalığın arasındaydı. Berçin'i aramak için kapıya yöneldiğim sırada, vekil öğretmen ile birlikte odadan çıkan adam herkesi susturdu.

"Ege, nereye gidiyorsun? Bir dakika bekle!" dedi vekil öğretmen beni durdurarak.

"Bir dakika, herkes bir sakin olabilir mi!" diye bağırdığında lobideki herkes sessizliğe gömüldü. Tuttuğum kapı kolunu bırakarak, isteksiz bir şekilde kendi etrafımda dönerek onlara baktım. Şu an başka bir yerde olmalıydım. Onun yanında...

"Arkadaşlar," diyerek lafa girdi vekil öğretmen. Herkesin onu dinlediğinden emin olmak için yeni gelenler de dâhil herkesin gözünün içine tek tek baktı.

"Yeni gelen arkadaşlarınız, Özel İstanbul Lisesi öğrencileri. Uluslararası bir bilim olimpiyatına katılmak için bir haftalık bir kampa gelmişler. Ancak kamp alanı yetkilisinin hatası yüzünden aynı tarihlere rezervasyon yaptırmışız. Bu demek oluyor ki derslikleri ve yatakhaneleri paylaşacağız. Murat Bey," diyerek yanındaki adamı gösterdi. "Arkadaşlarınızın vekil öğretmeni olarak burada. En iyi çözümü

bulabilmek adına, yarın sabah kısa bir toplantı yapacağız. Sonrasında herkes günlük rutinine dönebilir."

Herkes duruma itiraz etmeye başladığı anda, neden durdurulduğumu anlamaya çalışıyordum.

"Herkes, yanına alacağı bir arkadaşına kamp alanı tanıtmaktan sorumlu. Bu gece sizden yalnızca bunu rica ediyorum. Yarın her şey yoluna girecek."

Vekil öğretmenler, gelen şikâyetleri umursamadan herkesi birbiriyle eşleştirdi.

"Unutmadan... Ortak alan olarak kullandığımız binanın yanındaki küçük binayı yeni ortak alanımız olarak kullanacağız. Arkadaşlarınıza iyi bir ev sahipliği yapıp misafirperverliğinizi gösterin lütfen."

Herkes eşleştiği kişi ile birlikte resepsiyondan çıkarken yanıma, kendime benzettiğim çocuk geldi. Çekingen bir şekilde, "Sanırım bana alanı gezdirmen gerekiyor."

"Evet, mecburen," dedim ona bakmadan.

"Buna mecbur değilsin, biliyorsun değil mi?"

Çıkış kapısını açarak geçmesini işaret ettim. Kızgın hissediyordum ama kızgınlığım çocuğa değildi. Berçin'e ulaşmam kozmik bir şekilde engelleniyordu. Onu bulamıyor, onunla konuşamıyordum. Çocuk kapıdan çıktıktan sonra ben de ardından çıkıp iki vekil öğretmeni içeride bıraktım.

"Erdem ben," dedi çocuk yanımda yürürken.

"Ege ben de, memnun oldum."

"Ben de öyle."

Çocuğa baktım. O ise bana değil, yemekhaneye doğru ilerleyen Evrim ve yanındaki kıza bakıyordu. Evrim'in yanındaki kız, Erdem'in gizlice izlediği kızdı. Aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

"Konuşmak için geç kalma onunla."

"Anlamadım?" Başını bana çevirerek soran gözlerle baktı.

"Diyorum ki, ona her ne söylemek istiyorsan geç kalma."

Çocuk, utanır gibi bakışlarını yere eğdi.

"Şu tarafta ağaç evlere giden yol var," diyerek alanı gezdirmeye başladım çocuğa. Ancak her ikimizin de aklı bambaşka yerdeydi. Belki bir gün onun da hikâyesini dinlerdim. Göl kenarı, derslikler, yemekhane ve ortak alanı gösterdikten sonra kısa süreli turun sonuna geliyorduk. Yeni gelenlerin nerede kalacakları belli değildi. Bu yüzden, planlanan ortak alanların ilkine doğru ilerleyip Erdem ile ayrıldık. Sürekli kullandığımız ortak alan binasının yanındaki binanın kapısına geldiğimde diğer binaya girmek üzere olan Erdem, başını sallayarak teşekkür etti. Teşekkürüne hiçbir şey söylemeden karşılık verip, kapıyı açarak içeri girdim. Bu küçük binaya daha önce girmemiştik. Ancak içerisi hızlı bir şekilde kamp alanı yetkilileri tarafından toparlanmış gözüküyordu. Burası, asıl kullandığımız ortak alana nazaran biraz daha küçüktü ama diğerine göre daha sıcak bir havası vardı. Duvarlardan birindeki devasa şömine yakılmış, etrafına da üç tane büyük koltuk konmuştu. Genel olarak devasa büyüklükteki köşkün oturma odası gibi gözüküyordu. Binaya daha önce giriş yapmamamızın sebebi, muhtemelen kamp alanı sahibinin kendi için kullandığı bir yer olmasıydı. Duvarlardaki içi doldurulmuş geyik başlarına bakarak sıcak şöminenin önündeki koltuklardan birine oturdum. Bu sırada birkaç çalışan, içeriyi öğrencilerin oturup vakit geçirebilecekleri bir hâle getirmeye çalışıyordu. O an, uzun süredir müzik bile dinleyemediğimi fark ettim. Uzun bir süredir kendim ile konuşmuyordum.

Çok uzun bir süredir Hüsnü yanım yoktu.

Neden?

Nedenini bilmediğim onca şey varken ve ben soru işaretleri tarafından kuşatılmışken düzensizleşen hayatım birden sinirlerimi bozdu. Oysa bir ara her şey yolunda gidiyordu. Her şey olması gerektiği gibiydi.

Kamp alanı çalışanlarından yaşlıca bir adamın şömineye attığı ıslak odunlara bakarak, şömine ateşine dalıp gittim. Odunlar alev alırken etrafını saran ateşin dans edişini izlemek, zihnimi tamamen boşalttı. Soğuk havadan sıcak havaya hızlı geçişim, gözlerimin kapanmasına sebep oluyordu. Uykuya kendimi teslim etmek istemiyordum. Vücudumu dikleştirerek iyice gerildim. Sırtımı koltuğa yeniden yasladığım anda, istemeden gözlerimi kapadım. Uyumamam gerektiğini kendime tembihlerken uyuyakaldım.

"Ben böyle bir tuzağa nasıl düşerim, anlamıyorum!"

Binanın kapısı hızlıca çarptı. Gürültüyle uyanırken hızlıca sesin geldiği yöne doğru döndüm.

Yağız, sırılsıklam bir şekilde yanıma doğru geliyordu. Şöminenin başına geçip, kendini ısıtmaya çalışarak ellerini ateşe doğru uzattı.

"Ama ben ona göstereceğim! Ne olursa olsun şurada kalacakları süre boyunca hepsinin cehennemi olacağım!"

Ne olduğunu sormak istemiyordum ama kendime engel olamayarak koltukta doğruldum.

"Yağız, ne oldu?"

Benim orada olduğumu içeriye girerken muhtemelen fark etmemişti. Bana doğru dönerken, üzerindeki ıslanmış yün kazağını çıkarıp şöminenin önüne, yere koydu.

"Ne mi oldu? Görmüyor musun hâlimi?"

"Görüyorum da..."

"Şu şerefsiz çocuk var ya, adı Kaan mı ne haltsa," dedi ve yeniden şömineye döndü.

"Eee?"

"Tahta iskelenin oradaydık. İt herif, yoktan yere suya itti beni. Bir de 'Ayağını denk al,' dedi."

Gülmek istiyordum ama gülmedim. Yağız'ı, geçtiğimiz yıllarda benim olduğum konumda görmek eğlenceliydi ama zorbalığa tanıklık etmiş biri olarak gülmedim. Söz konusu Yağız bile olsa üstelik...

Dur ya... Bir istisna yapabilirdim belki...

Kendime engel olmayı bırakıp, başımı öne eğerek sessizce güldüm. Yağız kendini kurutmaya çalışırken kapı yeniden açıldı. Bu kez içeriye Akın girdi.

"Kanka, sen de mi buradasın?" dedi.

"Evet, buradayım da bu hâlin ne senin?" dedim üzerini işaret ederek.

Üstü çamur içindeydi. Sadece üzerindeki kıyafetler değil; yüzü, elleri, her yeri.

"Yok bir şey ya. Azıcık çamurda güreştik şu yeni gelen çocuklardan biriyle," dedi şöminenin başına doğru ilerleyip, Yağız'ın yanına çökerek.

"Sana ne oldu ulan?"

"Şerefsiz Kaan suya itti beni," diye yanıtladı Yağız Akın'ın sorusunu.

"Dur, dur... Bir şeyler bulacağız."

O sırada Evrim, yanında Ekin ile birlikte içeriye girdi. Her ikisinin de yüzü kıpkırmızıydı. Ekin sinirden ağlayacak gibiydi. Evrim onu sessizce sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Size ne oldu?" diye sordum. "Durun tahmin edeyim, yeni gelenler bir şey yaptılar."

Kızların ikisi de cevap vermeyip yanımdaki koltuğa oturdular. Ekin, Evrim'in yanına uzanıp başını onun bacağının üzerine koydu. Akın, kız arkadaşının yanına gitmeden önce

üzerindeki çamura bulanmış montunu çıkarıp yere attı. Bu sırada kapı, yeniden sert bir şekilde açılıp kapandı. Burak içeriye girmişti. Ancak, o diğerlerinden farklıydı. Ne ıslak, ne çamurlu ne de kızgındı.

"Sana bir şey yapmadılar mı?" diye sordum. Evrimlerin oturduğu koltuğun karşısındaki koltuğa oturup bana baktı. Gülümsüyordu.

"Denediler."

Bu sırada Tuğçe çığlık atıp, kapıyı açarak içeriye girdi. Saçlarının arasında ağaç yaprakları ve küçük dal parçaları vardı. Bu gece için yeterince olaya şahit olduğumdan, oturduğum yerden kalkıp ona ne olduğunu sormadan, devasa tahta pencerelerin önüne ilerledim. Cam, içerideki ani sıcaklık artışından dolayı buğulanmıştı. Elimle camı silerek dışarıyı izleyebileceğim bir boşluk yarattım kendime. Koltuklarda oturanlar kendi aralarında konuşurlarken dışarıda rüzgârdan sallanan ağaçlara odaklandım. Kamp alanının ışıklandırmasının olduğu yerler karanlığı sarı ışıklarıyla aydınlatıyordu. Alanın farklı köşelerinden çıkan yeni gelen öğrenciler, ortada buluşup konuşmaya başladılar. Kendi aralarında bir problemleri yokmuş, hepsi arkadaşmış gibi gözüküyorlardı. Eğleniyorlardı. Muhtemelen bizimkilere yaptıklarından dolayıydı bu neşeleri. Yanımızdaki binadaki ortak alanlarına doğru ilerlemeye başladıklarında, ağaç evlerin olduğu kısımdan Berçin'in bizim olduğumuz tarafa doğru geldiğini gördüm.

Çok güzel gözüküyordu. Onu daha net görebilmek için camdanki buğuyu yeniden sildim. Elinde iki bardak tutuyordu.

Lütfen düşündüğüm şey olsun... Lütfen düşündüğüm şey olsun...

Sert esen rüzgârda bardaklardaki kahveyi dökmemeye çabalayarak yürümeye çalışıyordu. Başına taktığı berenin

dışında kalan saçları, rüzgârın etkisiyle ara ara yüzüne geliyordu. Bizim olduğumuz binanın önüne geldiğinde kapıyı açamayacağını düşündüm ve hemen koşup kapıyı açtım.

Kocaman gülümseyerek, "Hoş geldin," dedim.

Cevap vermeden kahve bardaklarından birini bana doğru uzattı. Hızlıca bardağı elinden alıp ona baktım. Ama onun dikkati, şöminenin etrafına toplanmış arkadaşlarımızdaydı.

"Neler oluyor?" dedi.

"Boş ver," diye yanıtladım. Camın olduğu kısmı işaret ederek, "Şu tarafta içelim mi kahvelerimizi?" diye teklifte bulundum.

Cevap vermeden tahta pencerenin önüne ilerleyip durdu. Onun yaptığını yapıp yanında dikildim. Yine heyecanlanmış ve ne yapacağımı bilmez bir hâldeydim. Az önce dışarıyı rahat görebilmek için temizlediğim cam, yeniden buğuyla kaplanmıştı. Dışarıyı göremiyorduk ama dışarıya bakıyorduk. Konuşmuyordu, konuşmuyordum. Neydi bu? Neyin nesiydi? Nedendi? Çareyi, kaçarak oyun oynamakta buldum. Yaptığımız en iyi şeyi yapacaktık. Konuşmadan iletişim kuracaktık.

Önümdeki buğulu cama bir çöp adam çizdim. Yüzü için iki nokta koyup dudak kısmına ters bir parantez yaptım. Çizdiğim adama bakarken yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. Yaptığımı yapıp o da üzgün bir çöp adam çizdi. Ama kendisini çizdiğini anlayabilmem için kıvırcık saçlar ekledi çizimine. Onun çiziminin de yüzü asıktı. Gülümsemiyordu. Çizdiği çöp kadının ellerini benimkilere doğru uzattı. Kahvemden bir yudum alıp çöp adamıma uzanan ellere doğru uzanan eller çizdim. Çizdiklerim basit, düz çizgilerdi ama ardında yatan anlam hiç basit değildi. Ona bakmadım ama benim gibi gülümsediğine emindim. Çizimimi bitirdikten sonra cama baktım. Artık çöp adamımız ve kadınımız bir

ve teklerdi. Çizime bir şey eklemek için elini kaldırdığı anda yükselen elini tuttum. Parmaklarını parmaklarıma geçirirken başını omzuma koydu Berçin.

"Çok üşümüş ellerin," dedim

"Aslında üşümediler."

"Üşümüş gibi yapıyorlar o zaman..." dedim. "Sırf ellerini tutup ısıtabileyim diye hem de."

"Öldürelim onları!"

"Canlarını okuyalım!"

Berçin ile aynı anda arkamızı döndük. Koltuklara doğru ilerlerken ellerimiz kendiliğinden ayrıldı. Gecenin en başında bir şeyler olacağını hissediyordum. Bir şeyler olacaktı ve mutsuz olacaktım. Berçin'in yanına oturmadan önce camdaki çizimlerimize baktım. Islak su damlaları çizimimizi dağıtarak, aşağıya doğru akarken camda sarılan bedenlerimiz ayrılıyordu. Dağılıyor ve yok oluyordu yavaş yavaş. Gördüğüm bu manzara, içimde bir şeylerin kırılmasına sebep oldu. Ve o koltuğa otururken korktuğumu hissettim. Bir şeyler yolunda gidiyor gibi gözüküyordu ama ya aslında yolunda gitmiyorsa? Gitmeyecekse...

İçimdeki bu korku dalgasını engellemek için ortaya konuşup kafamı dağıtmaya çalıştım.

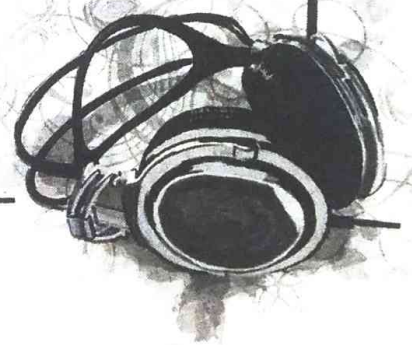
"Neler oluyor?"

Yağız öne doğru eğildi. Üzerine polar bir battaniye atmıştı. Yüzündeki gülümseme ürkütücüydü.

"İntikam için harika bir planım var, dinleyin," dedi ve anlatmaya başladı.

Eyes On Fire

Blue Foundation

13

Gece yarısını biraz geçe, zifirî karanlığın orta yerinden *kül rengi bir kuş* yükseliyor göğe. Ormanın derinliklerinde bir yerde, bir geyik ürkek ürkek bakıyor karanlığın içine. Orada bir şey olduğunu hissediyor. Karanlığı görmüyor yalnızca. Duyuyor da... Tam gözlerinin içine bakıyor karanlığın. Kül rengi kuş, gökyüzüne meydan okuyarak çırpıyor kanatlarını. Her kanat çırpışında biraz daha ivme kazanıp hızlanıyor. Tam gökyüzünün karşısına kadar yükseldiğinde, ayın önüne geçiyor. Siyah bir silüete dönüşüyor kuşun varlığı. Kuş, saniyeler boyunca ay ışığının karşısında kıpırdamadan duruyor; keyfini çıkarıyor gecenin. Sonrasında, ani bir hareketle dalışa geçiyor yeryüzüne doğru. Uçmuyor, dans ediyor âdeta. Ağaçların arasında muhteşem çevik hareketlerle dans ediyor. Keyif alıyor bunu yapmaktan. Tam bir ağacın gövdesine çarpacağı sırada, ani manevrası ile kurtarıyor kendini çarpışma anından. Ölüme de meydan okuyor, kadere de. Kendi kaderini, kendi kanatlarının altına saklayıp yeniden yükseliyor göğe. Uçuyor, uçuyor... Kendi türünden kuşların arasına dalıp onlarla senkronize bir şekilde dans etmeye başlıyor

bu kez. Gökyüzü daha da güzelleşiyor. Ayın ışığı artıyor, griye çalan bulutların arasında görsel bir şölen gerçekleşiyor âdeta gökyüzünde. Rüzgâr, şarkı söylüyor kuşlar için. Bir uğultu dolanıyor Akdeniz'in Toroslarında. Tüm doğa eşlik ediyor kuşların ayinine, eğlencesine. Kül rengi kuş, heyecanla ayrılıyor sürüden. Yeniden dalışa geçerken yeryüzüne doğru, uzaklardaki sarı ışıklar ilgisini çekiyor. Karanlığın içindeki bu yansımalar dikkatini çektiğinden, yönünü onlara doğru çeviriyor. Karanlığın içindeki cılız sarı ışıklar, heyecanlandırıyor onun yüreğini. Nasıl yeni bir şeyi keşfetme arzusu insanı heyecanlandırıyorsa onun da göğüs kafesinin içindeki küçük yüreği heyecanla atıyor. Işıklara yaklaşırken çırpmıyor artık kanatlarını. İncelemek ve keşfetmek istiyor çünkü. Kendini rüzgâra bırakırken önce tur atıyor etrafında ışıkların. Onun için aslında var olmayan bir alanın üstünde uçuyor. Kamp alanı, tüm cazibesi ile yeryüzünde onu bekliyor keşfetmesi için. Aşağıdan duyduğu seslere dikkat kesiliyor süzülürken. Gençlerin kahkahaları bambaşka bir heyecan yaratıyor onun için. Aniden daha yakından bakmak istiyor. Aşağıya doğru dalışa geçiyor ancak çok heyecanlı. Küçücük bedenindeki tüm tüyleri diken diken oluyor. Adrenalin, kül rengi kuşun bedenine dağılırken yenik düştüğü heyecan onun için korkunç bir *ana* dönüşüyor. Dengesini sağlayamadığı bedeni, binalardan birinin camına sert bir şekilde çarpıyor. Parmak kadar boynuna bir ağrı saplanıyor. Daha sonra kanatlarında hissediyor aynı acıyı. Bedeni yavaşça camın önüne düşüyor. Yeni yağan karın kapattığı beton zemine çakıldığında, kıpırdatmaya çalışıyor bedenini. Ama yapamıyor. Daha önce hissetmediği soğuk havayı hissediyor tüm bedeninde. Boynunu kıpırdatmaya çalışıyor, yapamıyor. Görüş açısında yalnızca tahta bir kapının alt kısmı var. Her şey sona mı eriyor kül

rengi kuş için? Ölüyor mu? Heyecanı ve keşfetme arzusu onun sonu mu oluyor? Birden önüne düştüğü camın yanındaki kapı gıcırdayarak açılıyor. Bir çift ayakkabı görüyor kuş önce. Onun küçücük bedeni, birden daha da titremeye başlıyor. Yukarıdan baktığında küçücük gözüken insan bedeni, ölüm korkusundan daha korkutucu geliyor o an. Kısık bir tonda bir ses duyuyor. Neşeli bir fısıltı bu duyduğu.

"Kar yağmaya başlamış! Yeniden!"

Sonra aynı kısık ses, birden şefkatli bir hâl alıp yeniden konuşuyor.

"Sana ne oldu böyle?" Kül rengi kuş, yakalandığını ve öleceğini düşünüyor. Kendini tutan sıcak ellerin arasında çırpınıyor ürkekçe.

"Sakin ol lütfen..." diyor ses ona. "Sana zarar vermeyeceğim."

Biraz debelenmenin ardından, kuş da vazgeçiyor kurtulmaya çalışmaktan. Çünkü hem bedeninde bir acı hem de zihninde bir korku var. Bir çift avucun içinde, ne olacağını bekliyor yalnızca. Başka bir ses duyuluyor arkadan bu kez. Daha tok bir ses.

"Berçin? Epey soğumuş dışarısı, bence içeriye gelmelisin."

Genç kız, kendi etrafında dönerken elinde tuttuğu kül rengi kuşu karşısındakine doğru uzatıyor. Çocuk, gözündeki gözlükleri düzelterek kuşu daha net görebilmek için başını öne doğru eğiliyor.

"Ölmemiş, değil mi?"

"Hayır Ege, ölmedi. Neden öyle dedin ki?"

Ege cümle kurmadan önce düşünüyor. Berçin'in ne kadar kırılgan olduğunu bildiğinden, özenle kuruyor cümlesini.

"Korktum sadece onun için."

Aslında korktuğu Berçin'i kırmakken, belki de kanadı kırılan kuş gerçekten aklına gelmiyor o an.

"Haydi, içeriye o hâlde."

Genç kız, avuçlarında tuttuğu kuşun da biraz ısınması gerektiğini düşünüyor o an. Ege'nin açtığı tahta kapıdan, büyük şöminenin önünde oturan kalabalığa bakıyor. Sonra yan tarafına dönüp ağaçların ardındaki karanlığa bakıyor. Oradan da gökyüzüne... En son kamp alanının sarı ışıklarına takılıyor gözleri. İnce ince yağan kar tanelerini izliyor kısa bir anlığına. Asıl olmak istediği yer dışarısı iken, en çok sevdiği kişinin kar yağmaya başladığını bile fark etmemesine üzülüyor.

"Fark etmedin," diyor çocuğa bakmaya utanarak.

"Neyi?"

"Kar yağıyor."

Berçin içeriye girdikten sonra Ege kapıyı kapatırken kız heyecanla bir şey söylemesini bekliyor onun.

"Sabaha tutarsa kar topu oynamaya çıkarız," diyor Ege ona doğru bir adım atarak. Genç kızın, kül rengi kuşu tuttuğu ellerine bakarak gülümsüyor. "Kıpkırmızı olmuş ellerin." Ellerini onun ellerinin altına koyarak ilk önce kuşa, sonra ona bakıyor. "Yarın kar topunu bir şartla oynarız. Umarım yarım eldivenlerini getirmişsindir," diyor.

Yarım eldivenler...

Berçin'in aklına hemen kısa bir süre öncesi geliyor. Tek eline taktığı eldivenle Ege'yi sahnede gördüğü an canlanıyor yeniden gözlerinin önünde. O an yaşadığı heyecanı ve utanç anını hatırlıyor.

"Getirdim... Elbette..." diyor kendinden emin olamadan. Boğazında atılan bir düğüm sıkılıyor sanki. Kurduğu cümledeki her bir harf daha kısık sesle çıkıyor ağzından. Emin

de olamıyor o an Berçin eldivenleri yanında getirip getirmediğine. Sonra bir çaresini bulurum diye kaçıyor o anki sorumluluğundan. Tıpkı gibi arkadaşları ve kendisi arasındaki her şeyin bir pamuk ipliğine bağlı olduğunu hissediyor. Gözleri, avuçlarının içindeki kül rengi kuşa dalıp gitmişken, *kimsenin hata yapma lüksü yok artık,* diye düşünüyor içinden. O, düşüncelerinin arasında can çekişirken avuçlarındaki kuş, sıcağın da etkisiyle yavaş yavaş gelip kendine huzursuzca kıpırdanıyor.

"Haydi o hâlde," diyor Ege. "İyileştirmemiz gereken bir nevahımız var."

Berçin'in ayakları olduğu yere çivileniyor âdeta. Vücudundaki kan dolaşımı birkaç saniyeliğine duruyor.

"Nevah mı?" diyor ürkekçe. "Neden öyle dedin ki?"

Öyle korkuyor ki o an... Saklanacak bir yer arayan küçük bir çocuğun heyecanı sarıyor bedenini. Gözleri, telaş ve korku dolu bakışlarla etrafta dolanıyor. Bir yere kaçacağından değil ya, bakıyor işte. Zihnini oyalıyor belki de. *Ege, ona anlattığımdan fazlasını biliyor,* diye çığlık atıyor zihni.

"Nevah, kül rengi bir kuş türüdür," diye cevap veriyor Ege onun sorusuna yanıt olarak. "Bir keresinde annem bulmaca çözerken görmüştüm. Başka bir anlamı mı var ki?"

En zor olanı da insanın geçmişine karşı açtığı savaşı kaybetmesidir. Bir türlü unutulmayan geçmiş ve yapılan hatalar akla geldiğinde dikenli bir yolda yürüyormuş hissi verir insana. Acıtıyordur ama yürümek zorundasındır. İlerlemek ve unutmuş gibi yapmak zorundasındır... Berçin'in "nevah" kelimesini ilk duyuşu değildi bu. Daha öncesinde yaşadığı bir kırılma anında çıkmıştı karşısına bu kelime. Darmadağın olacağını ve parçalanan kalbini bir araya getiremeyeceğini düşündüğü bir sırada çıkmıştı karşısına ilk olarak. Burak'ın nevahı, Haven'di. Sığınak anlamına geliyordu esasen. Bir yandan Ege'ye vereceği

cevabı hazırlarken Berçin, diğer yandan Burak'ın bu kelimeyi nasıl açıkladığını hatırlamaya çalışıyordu.

"Hayır," dedi. "Başka bir anlamı yok."

Ege'nin yüzündeki belirsizlik o geceye dair daha fazla detay biliyor olabileceğini düşündürdü Berçin'e.

"O hâlde nevah için iyileşme vakti," diyerek aldı kuşu Berçin'in elinden Ege. Bu transfer, kuşu daha da ürküttü. Ama bir şekilde Ege, onu sakinleştirmeyi başardı. Kuşa doğru eğilip, fısıldarken devasa şömineye doğru ilerliyorlardı.

"Cidden mi Ege?" dedi Berçin. "Gerçekten hayvancağızı bu şarkı ile mi sakinleştirdin?"

Ege şöminenin önüne otururken, kuşa doğru eğdiği başını kaldırıp ona baktı. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Gözlüklerinin camlarına yansıyan şömine ateşi, olduğundan daha samimi gözükmesini sağlıyordu gülüşünün.

"Nereden duyuyorsun ki söylediğim şarkıyı? Fısıldıyordum ben."

"Bomba, bomba... Bir güzel bekler burda... Kuşun iyileşeceği varsa da iyileşmek istemez," diye karşılık verdi Berçin, Ege'nin karşısına otururken. O da gülümsüyordu. Her ikisinin de dikkati kuşun üzerindeyken arkalarındaki koltuklarda oturan gençler, bir intikam planı yapmışlar ve uygulama aşamalarını üzerine konuşuyorlardı. Kül rengi kuş, artık onu tutan ellere güvenmişti. Sıcaklığa alışmış ve yavaş yavaş kendine geliyordu. Hareket etmeye çalışıp kıpırdandığında Berçin bunu yapmasına engel oldu.

"Şimdi değil..." dedi küçücük sırtını eliyle sıvazlayarak. "Biraz daha dinlenmelisin."

"Herkese, her şeye karşı şefkatlisin."

Ege'nin konuşması, Berçin'in kuşun üzerindeki dikkatinin kendisine dönmesini sağladı. Başını hafif yukarıya

kaldırarak yüzüne düşen kıvırcık saçlarının arasından soran gözlerle ona baktı.

"Ne bileyim ya..." dedi Ege. "Sen birden böyle bakınca korktum."

"Neden koktun?"

"Bir gün gözlerinin içine baktığımda seni görememekten."

"O ne demek Ege?"

"Bilmiyorum," diyerek kestirip attı Ege. Aslında bu şekilde bir konuşma olmaması gerekiyordu onun planına göre. Ancak Ege'nin kendisini geri çekmesinin sebebi, Berçin'in gözlerinde gerçekten faklı bir şey görmesiydi. Ege, onun yanından kalkarken Berçin onu durdurmak istercesine sordu.

"Nereye gidiyorsun?"

Ege ona bakmadan cevapladı.

"Biraz... Yürümek istiyorum."

"Ben de geleyim."

"Sen nevahı iyileştir," diye cevapladıktan sonra arkasına bakmadan, kapıya doğru ilerleyip ortak alandan çıktı Ege. Tüm bunlar yaşanırken, ikili arasında oluşan bu diyaloğu çok yakınlarında, koltuklarda oturmuş biri dikkatli bir şekilde izliyordu.

Berçin, ilk önce gitmeye niyetlendi arkasından Ege'nin. Ancak sonrasında hızlıca vazgeçti bu kararından. Bunun sebebi Ege değildi. Nasıl hissedebileceğini tahmin edebiliyordu yalnızca onun da. Zaman istiyorsa alacağı şey zaman olacaktı Ege'nin. Kül rengi kuşu ellerinin arasına alarak tüylerini okşadı.

"Ne dersin nevah, bir gün eskisi gibi olur mu her şey?" diyerek kuşla konuşurken nevah sanki sorduğu soruya cevap vermek istermiş gibi kıpırdandı sıcak avuç içlerinde. Zaman geçti. Hızlıydı. Şöminenin ısınan taşlarının üzerinde

oturmaya devam etti Berçin. Ortak alandaki arkadaşları yavaş yavaş dağılırken yerinden kıpırdamadı. Hiçbiri fark etmemişti avuçlarındaki kuşu. İçeride yalnız kaldığında şömineye atılan son odunların ateşi de bitmek üzereydi. Arka tarafta kapatılan ışıklar, Berçin'in dikkatini toparlamasını sağladı. Bu, kamp yetkilileri tarafından artık uyumaya gitmesi için verilen sinyaldi. Tam koltukların üzerindeki ışıklar da söndüğünde, arka odalardan birinde olduğunu düşündüğü ışığı kapatan kişinin duyabileceği şekilde, "Tamam, tamam. Gidiyorum," diyerek ayaklandı. Kül rengi kuşu üşümesin diye yün kazağı ile onu korumaya çalışarak, ayaklanıp çıkışa doğru yürüdü. Tahta kapıyı tek eliyle sakince açıp kapattı.

Tüm kamp alanı yeniden bembeyaz gözüküyordu. Birkaç saat içerisinde kar yağışı şiddetlenmişti. Öyle küçük küçük tanecikler hâlinde değildi yağan kar. Kamp alanını aydınlatan lambalara bakıp yansıyan ışıktan yağışı izledi.

"Görüyor musun nevah?" dedi heyecanla.

Kuş, kazağın içinde kıpırdandı. Berçin o an anladı kuşun aslında kendisi gibi soğuğu sevdiğini. Kazağını siper ettiği kuşu çıkarıp avuçlarını ileriye doğru uzattı. Kuş, kendine gelmeye çalışarak doğruldu sıcak avuç içlerinde. Ayağa kalkıp teşekkür eder gibi Berçin'e baktı. Ona bakarken ilk kar taneleri tüylerinin üzerine düşmeye başlamıştı. Silkelenip uçmaya hazırlanırken Berçin heyecanla nefesini tuttu. Kuş ilk kanat çırpışında birkaç metre yükseldi. Neşeyle Berçin'in etrafında birkaç tur attıktan sonra karanlığın içinde kayboldu.

"Hoşça kal nevah..." dedi Berçin fısıldayarak.

Bir süre karanlık gökyüzüne baktı kuşu görmeyi umut ederek. Sonra vazgeçip kaldığı ağaç eve doğru ilerlemeye başladı. Kulübeye gelmeden önce olduğu yerde durup

pantolonunun cebindeki telefonunu çıkardı. Kar taneleri telefonunun ekranını ıslatırken, telefon rehberine girip aradığı ismi buldu ve mesaj yazmaya başladı.

Alıcı; Burak

Senden istediğim şeyi halledebildin mi?

Iron Sky

Paolo Nutini

14

giderken
ardına bakmadığın yollarda;
ne çok kalp kırığı kaldı.

Korkuyorum. Korkuyorum çünkü ayak uydurabileceğimi düşündüğüm değişim sürecini bir türlü takip edemiyorum. Olaylar öyle hızlı gelişiyor ki adapte olamıyorum. İnsanları tanımak, onları anlamaya çalışmaktan daha zormuş. Yetişkinlerin neden yalnızlaştığını düşünürdüm hep. Neden çok arkadaşları olmadığını mesela... Neden sürekli dışarıya çıkıp eğlenmediklerini, gezip dolaşmadıklarını... Hırslarına yenik düştüklerini düşünürdüm. Yükselme ve daha çok para kazanma arzusunun, onlar için sevmek ve sevilmekten daha önemli olduğu kanaatindeydim hep. Ama anladım ki yalnızlaşmak onların kendi tercihleriymiş. Bir gün biri gidecekse paylaştığı şeyleri de kendiyle birlikte götüreceğinden eksik hissediyormuş geride kalan. Yarım bırakılmak, en büyük korkularından biriymiş yetişkinlerin. Bir filmi yarıda bırakmak, sonunu asla bilmemek gibi... Yüzlerce olasılığı düşünerek kafayı yemektense yalnızlığı tercih ediyorlarmış çoğu zaman. Her geride kalışta biraz daha eksiliyormuş benlikleri. Bu, sonrası için daha az güvenmeye ve daha çok korkuya sebep oluyormuş. Ve daha çok gündeliğe dönüyormuş istekler. Yeni kıyafetler almak,

yeni bir araba hatta bir ev almak... Kişinin kendini mutlu etmeye çalışma yöntemleriymiş. Kendime ileride, tanıdığım yetişkinler gibi olmayacağımı tembihleyerek yürümeye başladım. Her adımımda biraz daha azaldı bunu yapmaya dair inancım. Değişime kucak açtığımı düşünmüştüm. Ancak bir şeylerin değiştiğini kendime itiraf edemiyordum. Berçin değişmişti. Ben değişmiştim. Arkadaşlarım? Belki. Bunu kendime itiraf edemediğim süre boyunca geçen her saniyenin beni daha çok yalnızlaştıracağını da biliyordum. Oysa elini tutup küçük çocuklar gibi koşturmak istiyordum Berçin ile birlikte karların üzerinde. Arkadaşlarımla deliler gibi eğlenmek istiyordum mesela... Ancak sonraki günlere dair olan kaygılarım, hayattan keyif alan yanımı karanlığa iteliyordu zorla. Düşüncelerin arasında çırpınıp durmaktan, yapmayı istediğim hiçbir şeyi yapamıyordum. Bir şeylerin yolunda gitmediğini defalarca kendime söyleyip tekrarlasam da sorunun merkezi olma ihtimalimi hiç düşünmediğimi fark ettim ortak alandan çıkarken. Berçin'i yaralı kuş ile geride bırakırken, koşup kaçmak istiyordum yalnızca. Onun bakışlarındaki değişikliği fark ettiğimde, artık bir şeyleri netleştirmem gerektiğini biliyordum yalnızca. Belki de sorun bendim. Olmam gereken kişi değil, olmayı istediğim kişi oluyordum. Neşeli, sakar, belki biraz pesimist olmam gerekirken; hayattan zevk almayan, yürüyen bir depresyona dönüşmüştüm. Her ne kadar kendime böyle olmaması gerektiğini tembihlesem de üst üste gelen şeyler kaldırabileceğimden fazla yük olarak kalmıştı omuzlarımda. Anne ve babamın yeniden bir araya gelmesi, Berçin ile yaşadıklarım, kısa süreli olsa da her şeyin değişimine sebep olan sakatlanma süreci... Ağaçların arasındaki karanlığa doğru yürüdüğümü fark etmeden kendimi onların arasında buldum ve yanımda olduğunu hissettiğim, durumu daha kötü

yapacağına emin olduğum depresyonumun elinden tutup koşmaya başladım. Durmadan, nefes almadan... Nereye gittiğimi zar zor görebiliyordum. Önüme çıkan ağaçların arasından müthiş bir çeviklikle koşarken, kayaların üzerinden de aynı çeviklikle atlıyordum. Her nefes alışımda daha çok unuttuğumu fark ettim. Ağaçlara çarpmamak ve kayalardan düşmemenin düşüncesi, zihnimin karanlık kısmından çıkıp gelen düşüncelerin önüne geçiyordu. Berçin'in neden sürekli koşuya gittiğini de bu sayede anlamış oldum. Her şeyim geride kalıyormuş gibi hissetmiştim. Sanki yavaşlasam ya da dursam aniden, tüm sorumluluklar ve diğer her şey, tutacak gibiydi ayaklarımdan. Yeniden boğulmaya başlayacaktım. Bu sebeple durmadım. Koştum, koştum. Ne zaman ki göğüs kafesimde atan kalbim durmam gerektiğini emretti zihnime, o zaman durdum. Güçlükle nefes alarak, ellerimi dizlerime koyup nefes alışımı düzenlemeye çalıştım. Yeni bir yol bulmuştum kendime. Bir kaçış, bir saklanış belki de. Ellerimi dizlerimden çektiğimde, nerede olduğumu fark ettim. Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ellerimi iki yana açarak, kendi etrafımda dönüp kahkaha attım. Zirvedeydim. Kamp alanı, buradan bakıldığında küçük sarı ışıklardan ibaretti. Her şey o kadar küçük gözüküyordu ki... Kaçtığım her şey, elimi uzattığımda iki parmağımın arasına alabileceğim kadar küçücüktü. Sorunlarım, gökyüzünden dökülen kar tanelerinin sıcak zemine değdiği andaki gibi eriyip gidiyordu zihnimde.

Rahat hissetmeme engel olan tüm düşünceler artık çok uzaktaydı. Hava ne kadar soğuk olursa olsun üşümüyordu bedenim. Enerji değildi vücudumu sıcacık tutan. Böyle hissetmenin sebebi, birdenbire zihnimden çıkıp giden düşüncelerden kalan rahatlama hissiydi. Olduğum yerde kıpırdamadan durdum. Nefes almayı bıraktığım an, ormanın sesi

doldu kulaklarıma. Bedenimde dolaşan ürperti hissi, saçlarımın bile diken diken olmasına neden oldu.

Günlüğüne yazdıkları geldi aklıma Berçin'in. Onun gibi hissediyordum.

O oluyordum.

Oydum.

Onun gibi olmayı hiç düşünmediğimi fark ettim o an. Hâlbuki o olsaydım, her şey daha anlaşılır gelecekti. Bir soru işareti bile kalmayacaktı belki de. Ama o olmayı denemek, o olmayı istemek, o olmayı hayal etmek bile imkânsız geliyordu. Tanıdığım hiç kimse gibi çalışmıyordu zihni. Tanıdığım hiç kimse gibi düşünmüyor, hiç kimse gibi hissetmiyordu. Herkes gökyüzünden yağan kar tanelerini seviyorsa o, kar yağdıktan sonra yumuşayan havayı seviyordu. Herkes kardan adam yapmayı hayal edip, yaptıktan sonra mutlu olurken o; yapılan kardan adam eriyeceği için üzülüyordu. Öyleydi işte. Gökyüzünün asıl görüntüsünü gizleyen bulutlara âşık olmak yerine, bulutların ardını merak ediyordu ve orayı görmek istiyordu. Geleceğe dair plan kuran biri olmak yerine, anlık olarak ne hissediyorsa ona göre hareket ediyordu. Küçük küçük planları vardı yalnızca sonraki günler için. Güzel bir yürüyüş yapmak, güzel bir kahve dükkânı keşfetmek, yeni bir kitabın içinde kaybolmak gibi küçücük şeyler mutlu ediyordu onu. İyiliği, insanların gözlerinde arıyordu ama aynadaki yansımasının gözlerine bakmaktan da çok korkuyordu. Kendi hayatının ipleri kendi elindeydi. Hiçbir sistemin, hiçbir oluşumun bir parçası olmak istemiyor; kendi gerçekliğinde kendi düşünceleri ile yaşıyordu.

Onu anladığımı hissediyordum.

Belki de anlamamıştım. Belki de öğrenmiştim yalnızca. Sınavına çalışan bir öğrenci gibi ders çalışarak... Hem her an imtihan olabilecekmiş gibi, hem de hiç olmayacakmışım

gibi o sınavı. Yalnızca bilmeliydim. Biliyordum ama yalnızca onun öğrenmeme izin verdiği kadar.

Biz neydik, nereye gidiyorduk? Ağaçlarla dolu bir yol muydu yürüdüğümüz yoksa çakıl mıydı?

Sevgili değildik. Ama birbirimize karşı koyamıyorduk. Sevgili değildik ama ayrılmamıştık da aynı zamanda. Öyle sonsuz bir döngüde kapana kısılmış, bekliyorduk yalnızca. Kalplerimiz mi kopamıyordu zihnimizden yoksa yeniden bir araya gelecek cesaretimiz mi yoktu?

"Saçmalama ya," dedim sesli düşünerek. "Ne kopması?"

İyi de yaşadıklarımız neyin nesiydi? El ele tutuşuyorduk, romantik filmlerin senaristlerini kıskandıracak mucize anlar yaşıyorduk... Enerjimin çekildiğini hissederken derin bir nefes aldım. Birbirimizi gördüğümüzde, yan yana geldiğimizde hâlâ heyecanlanıyorduk. Net olmadığımı fark ettim. Kızgın bile olabilirdim ona o anda. Ancak saniyeler içinde kızgın olmadığıma kanaat getirdim. Yalnızca bir, iki gün önce onu yeniden kazanmak için savaşmaya karar veren de ben değil miydim? Nereden geliyordu bu düşünceler? Hüsnü ismini verdiğim yanım olgunlaşıp zihnime ne iyi gelecekse onu mu yaptırmaya çalışıyordu bana?

Bir çıkış yolu bulamıyordum. Cebimden telefonumu çıkarıp ekrana baktım. Telefonun ekranındaki parlaklık bulunduğum bölgedeki karanlığı delip geçerken, gözlerimi kısarak rehber bölümünü açtım. Ve her zamanki gibi kurtuluş yolumu gösterecek olan kişiyi aradım.

Annemi.

Telefon birkaç kez çaldı, çaldı... Cevap gelmedi. Ona ihtiyacım olduğu her an orada olurdu hâlbuki. Ancak hayatına yeniden dâhil olan öz babam, onun hayatındaki rolümü çalmıştı. Aptallık etmemem gerektiğini tavsiye ettim kendime. Bu mutluluğu yeniden yaşamalıydı. Onun hayatının

odak noktasının değişmesi beni kıskandırıyor olsa da bunun için herhangi bir şey söylememe kararı da aldım. Telefon kendiliğinden kapanırken, arama düğmesine yeniden basıp ısrarla aramaya devam ettim. Telefonumun ahizesinden gelen ses, her seferinde bir öncekinden daha sinir bozucuydu. Sonra aklıma başka bir ihtimal geldi. Beraber olabilirler miydi?

Hızlıca çağrıyı bitirip rehber kısmından onun adını buldum.

George.

Arama tuşuna basıp bekledim. Telefon daha ilk saniyesinde açıldı.

"Baba?"

"Ay Ege ya!"

"Anne?"

Beraberlerdi.

"Evet tatlım, benim," dedi annem nefes nefese.

Nefes nefese?

Sakinliğimi korumaya çalışarak derin bir nefes verdim.

"Seni aradım ama açmadın?"

Soruma cevap gelmedi.

"Neden?" diye üsteledim.

"Canım, telefonumu sessize almışım ben. George'un telefonu sesli neyse ki..."

Kısa bir duraksama anı...

"Neyse, nasılsın? Nasıl gidiyor?"

Anında cevap verdim.

"Sizinki iyi gidiyor belli ki."

"Ay Ege, o ne demek ya?" diyerek sitem etti annem.

"Neden George ile berabersin?"

"Tatlım, iyi misin? Konuştuklarımızı hatırlamıyor musun?"

Hatırlıyordum ancak bir araya gelmenin bu kadar hızlı olacağını düşünmemiştim. Ve sanırım bu gerçek ile yüz yüze geldiğimde sinirlenmiştim. Annemin hayatındaki tek erkek bendim. O benim kraliçem, ben onun prensiydim. Bir krala ihtiyacımız yoktu ki...

"Neyse," dedim sorusuna cevap vermemek için. "Başka bir zaman konuşuruz."

Telefonu kapatmayıp sessiz kaldım.

"Senin canın mı sıkkın bakayım?" diye sordu annem. Anlamıştı, anlardı.

"Evet, evet. Senin canın sıkkın. Hemen anlatıyorsun," diyerek devam etti. Kurduğu cümledeki son kelimenin harflerini bilerek uzatmıştı.

"Başka bir zaman konuşabiliriz, anne." Şu konuşmaların üzerine nereden başlayacağımı bilemedim. Sanki annem gerçekten karşımdaymış gibi karanlığa doğru baktım. Kar yağışı şiddetini arttırıyordu. Bir fırtına mıydı gelen?

"Hayır, beyefendi. Şimdi konuşacağız. Dökül bakalım."

O an annemden o kadar uzak olmak istemediğimi de anlamış oldum. Ne kadar büyürsem büyüyeyim, o her zaman hayatımın en ortasında olacaktı.

"Anne," dedim konuşmaya başlamadan önce. "George, aman yani babam hayatımıza tam anlamı ile dâhil olduğunda sen ve ben, balkonda oturmaya devam edecek miyiz konuşmak için?"

Bu aslında bir soru değildi. Bu, değişmesini istemediğim ilk şeydi hayatımızda. Sıcak yaz gecelerinde, ardına kadar açılmış pencerelerden sarkan perdelerin önünde annem yine dizlerini kendine doğru çekmiş, karşımda kahvesiyle

oturmaya devam etmeliydi. Ya da soğuk kış günlerinde, balkonun buhar olan camlarından dışarısı görünmezken aynı neşe ve istekle oturmalıydık birlikte. O, sıcak kahve fincanı ile ellerini ısıtmaya çalışırken, düşen çenemi görmezden gelip sanki dünyanın en önemli konusu üzerine konuşuyormuşum gibi dinlemeliydi beni. Hayatımın bu noktasından itibaren onu başka biri ile paylaşmak...

"Ege Akın!" dedi annem sesini yükselterek. "Bana bak, sen babanı mı kıskanıyorsun yoksa?"

"Yok, olur mu öyle şey," diyerek kestirip atmaya çalıştım.

"Tatlım," diyerek devam etti annem beni duymazdan gelerek. "Sen benim prensim, şövalyemsin. Babana bir kez kral olma hakkı vermiştim zaten. Onu seviyorum ama şunu bilmelisin ki kral da kraliçe de benim artık bu evde. O da bunu biliyor."

"Yaverin olacak yani George."

"Ay Ege ya!" dedikten sonra gürültülü bir kahkaha patlattı annem. "Evet, George yaverimiz olacak," derken gülmeye devam ediyordu. Yakınlarından bir yerden babamın sesini duydum.

"Yaver? O ne yaver? Ne demek?"

Babamın konuşma dili günden güne değişiyor, düzeliyordu. Yalnızca kurduğu cümlelerin ögelerinin yerlerinde problemi vardı.

"Can you tell..."

Annem onun sözünü kesti.

"Kral gibi bir şey ama değil."

"Anlamadım?"

"Boş ver canım."

Bu kez gülen bendim.

"Neyse, neyse..." diyerek geçiştirmeye çalıştım. "Ben kapatmalıyım anne."

"Ama Ege, konuşamadık."

"Sorun değil, gitmeliyim!" diyerek telefonu aniden kapadım. Birlikte vakit geçirmek, yıllar sonra her ikisi için de iyi olmalıydı. En azından yıllarca yalnızca oğlu için didinen annemin elinden bunu almamalıydım. Oldukça üşümüştüm. Koşarken vücudumdan dolaşan kanın hızı yavaşlamış, kan olağan hâline geri dönmüştü. Telefonu tutan ellerim soğuktan kıpkırmızı olmuştu. Kazağımın kapüşonunu başıma geçirip iplerini de çenemin altından bağladım. Geldiğim yöne doğru önümü görmeye çalışarak dikkatli adımlarla yürümeye başladım. Oysa buraya gelirken her şey ne kadar da net gözüküyordu gözüme. Şimdiyse düşmemek için dikkat ediyor, bastığım her adımı hesaplıyordum. Görüntüler, buraya geldiğim andaki gibi net değildi. Kar, neredeyse tipi hâline gelmişti ve iki metre sonrasını göremez hâldeydim. O an, karanlığında beni korkuttuğunu fark ettim. En yakın insandan, kilometrelerce uzaktaydım. Dağdan aşağıya doğru inip, onlara doğru gittiğimi düşünürken yalnızca karanlığa doğru ilerlediğimi fark ettim. Bu kez adrenalin, korkunun etkisi ile dağılıyordu vücuduma. Adımlarım hızlanmıştı yeniden. Dikkatlice etrafıma bakarken, karanlığın içerisinden aniden bir şeylerin çıkacağı hissine kapılıyordum. Sanki bir şey aniden üzerime atlayacakmış gibi...

Koşmaya başladım. Bunu kendime yediremedim ama karanlıktan ve ormandan korkarak koşmaya başladım. Durmadan. Geldiğim andaki gibi. Bu kez sorunlardan kaçmak için değil de sorunlarımın olduğu yere ulaşmak için. Belki de hayat da böyleydi. Yetişkinler, böyle hissediyor ve biliyorlardı. Hayatlar dört dörtlük olmadığından, onun getirisi olan sorunlarla yaşamayı öğreniyorlardı.

Bu düşünceler beni korkudan uzaklaştırmaya yetmedi. Sanki peşimde biri ya da bir şey varmış gibi koşmaya devam ettim. On dakika sonra kamp alanının ışıklarını gördüğümde, korku hâlâ geçmiş değildi. Kalbim, göğüs kafesimden çıkmak istemiş gibi atıyordu. Nefes alışımı burnumdan değil, beş metre açılmış ağzımdan yapıyordum. Kar yağışının şiddeti, dağın yüksek kısımlarına nazaran burada daha az ve sakindi. Ancak ağaç evlerden oluşan tüm kamp alanı beyaza bürünmüştü. Alana girmeme rağmen yavaşlamadım. Önüme bakmadan, nereye gittiğime dikkat etmeden koşmaya devam ettim.

Kaldığım ağaç eve doğru koşarken yanından geçtiğim ağaç evin köşesinden çıkan vekil öğretmeni görebilmem için çok geçti. Ona sert bir şekilde çarptığımda ikimiz de bir kenara savrulduk.

"Hay ana..."

Gözlüğüm benden birkaç metre öteye uçarken yüzüm, yerde biriken kar ve çamurun içine gömülmüştü. Vekil öğretmen, küfretmek üzereyken kendini dizginlemişti.

Gözlüğümü alıp gözüme taktığımda onun da yerdeki kar ve çamurdan nasibini aldığını fark ettim.

"Evladım! Dikkat etsene!" derken üzerindeki karları temizlemeye çalışıyordu.

"Hocam," dedim. Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi özür dileyerek devam ettim.

"Affedersiniz, ben... Sizi görmedim."

"Senin ne işin var bu saatte dışarıda hem?"

"Hemen, gidiyorum! Yeniden kusura bakmayın!" dedim ve yanından koşarak uzaklaştım. Artık ışıkların arasında olduğuma göre güvendeydim. Gözükmeseler bile çevremde insanların olduğu fikri daha güvende hissetmemi

sağlıyordu. Artık çok da uzakta olmayan ağaç evin önüne geldiğimde, beni bekleyen bir misafir olduğunu fark ettim.

Tuğçe, ağaç evin önündeki basamaklara oturmuş, bekliyordu. Gözleri dalıp gitmişti. Dirseklerini diz kapaklarının üzerine koymuş, yüzünü iki avucunun içine almıştı. Ona doğru ilerlerken adımlarımı yavaşlattım. Orada olduğumu fark etmesi için hafifçe öksürdüm.

Beni gördüğünde gülümsedi. Ama gülümsemesi, kırık bir gülümsemeydi. Ağlamak üzere olan birinin dudaklarıydı yukarıya kıvrılanlar.

"İyi misin?" diyerek yanına oturdum.

"Değilim," diye yanıtladı sorumu.

"İyi olman için ne yapabilirim?"

"Dinleyebilirsin..." dedi sesi titreyerek. Kelime ağzından öyle istemeden çıktı ki her harf titriyordu.

"Ben, ben... Birine anlatmalıyım... Delirmek üzereyim."

"Delilik insanı özgürleştirir," dedim. Ancak, üzerindeki incecik kazakla bu soğukta oturması onun ve benim sağlığım için hiç de iyi olmayacaktı. "Akın uyumuştur," dedim düşünmeden.

"İçerisi sıcaktır, içeride oturalım."

İkimizin de ısınmaya ihtiyacı vardı. Onun kalkmasına yardım etmek için elimi uzattığımda ona uzana eli düşünmeden, tutup ayaklandı. Ağaç evin kapısını dikkatlice açıp içeriye girdim. Tuğçe peşim sıra geldiğinde, ardından kapıyı kapattım. Akın, yatağında mışıl mışıl uyuyordu. Ayakları hariç vücudunun tüm kısımları yorganın içindeydi. İlk önce odaya, sonra dağınık yatağıma baktığımda utandım. Yatağın üzerindeki yorganı, üzerindeki kıyafetleri ve iç çamaşırlarını aldıktan sonra düzeltip Tuğçe'ye oturması için işaret ettim. Dağınıklığın onun için önemi yokmuş gibi

davranarak, çekinmeden yatağıma oturdu. Yanına oturmadan önce, eşyalarımı koyduğum dolabın önüne gidip iki kazak çıkardım. Daha büyük olanı Tuğçe'ye uzattım.

"Üzerindeki karlar eriyecek ve hasta olacaksın. Bunu giyebilirsin," dediğimde ona uzattığım kazağı sessizce alıp, oturduğu yerden kalkarak lavaboya gitti. O gelmeden önce hızlıca üzerimdeki çamurlu ve ıslak kazaktan kurtulup yenisini giydim.

Tuğçe, ellerini kapüşonlu kazağın ön cebine sokmuş bir şekilde lavabodan çıktığında hızlıca ben girdim. İçerinin sıcaklığından dolayı kurumak üzere olan sabunla yüzümü yıkamaktı niyetim. Aynada kendimi gördüğümde şaşırmadım. Hâlâ ilk yıl buraya gelen Ege'ydi gördüğüm. Yüzü gözü çamur içinde...

Az sonra öğreneceklerimden bihaber, yüzümdeki aptal sırıtma ile lavabodan çıktığımda yeni bir deprem olmasına hazırlıklı değildim hayatımda. Tuğçe, kazağımla yatağımın üzerinde oturuyordu. İçerisi oldukça sıcaktı ancak üşüyen içimizi ısıtabileceğimiz kadar sıcak değildi. Dolabın yanındaki çalışma masasının üzerinde duran içi su dolu ısıtıcının düğmesine basıp çalıştırdım. İki adet karton bardak alıp poşet çayları bardakların içine attım. Suyun ısınmasını beklerken, bir yandan da Tuğçe'ye bakıp hareketlerine anlama vermeye çalışıyordum.

"Yakıştı kazak," dedim sessizce. "İstersen sende kalabilir."

Tuğçe, başını öne doğru eğip kendisine birkaç beden büyük olan kazağı inceledi.

"Teşekkür ederim," dedi ve sustu.

Isıtıcının içindeki su nihayet kaynadığında, karton bardakları sıcak su ile doldurdum. Elimdeki bardakları dökmemeye gayret ederek, ona doğru ilerleyip yanına oturdum.

Ben bunu yaparken, o yine dalıp gitmişti. Yanına oturduğumda ürkerek yerinden sıçradı.

"Sakin ol, yalnızca çay getirdim," dedim yine sessiz olmaya çalışarak. Elimdeki karton bardağı ona doğru uzattım. Uzattığım bardağı aldığı gibi parmaklarını bardağın etrafına doladı ve soğuktan kızaran ellerini ısıtmaya çalıştı.

"Anlat bakalım şimdi. Ejderhamızın neyi var?"

Ejderha kelimesini duyduğunda istemeden gülümsedi. Ondan bu şekilde bahsettiğimi biliyordu artık. Gülümsemesi yine kendiliğinden düşerken derin bir nefes aldı. Gözleri hâlâ elindeki karton bardaktaydı. Başını kaldırdığında bana bakan paramparça olmuş Tuğçe ile karşılaştım. Ağlamıyordu. Gözlerinde görmüştüm bunu.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum," dedi önce. "Bunu nasıl anlatırım, onu da bilmiyorum." Bir damla yaş soğuktan kızarmış yanaklarından aşağıya doğru akarken, içinden bir şeylerin kopup gittiğini gözlerinden anlayabiliyordum.

Kısa süreli bir sessizliğin ardından konuşmaya başladığında, yaşadığım dünyadan nefret ettim. Kendimden, herkesten iğrendim. O anlattıkça nefret hissi yaktı kavurdu içimi. O konuşurken intikam almak istedim adına. O konuşurken gözünden akan her bir gözyaşında boğmak istedim buna sebep olanı.

Bir süre sonra onu susturdum.

Onu kendime doğru çekip sıkıca sarıldım.

Onun için orada olduğumu bilsin istedim.

"Merak etme..." dedim.

"Allah belasını vermemiş, belli ki ben vereceğim," dedikten sonra Tuğçe'nin sessizce ağlamasını dinledim.

Jungle

Tash Sultana

15

Gözlerimi hafifçe aralayarak perdenin aralığından sızan gün ışığına baktım. Parlak ışık hüzmesi, aralık kalan perdenin arasından doğrudan yüzüme vuruyordu. Güneş doğmak üzereydi. Yorganın dışında kalan elimi perdeye doğru dikkatlice uzatarak perdeyi kapattım. Uyanmıştım ancak uykuya geri dönmek istiyordum. Zihnimde bir ağırlık hissediyordum. Sanki düşüncelerim, kafamın her iki yanından dışarıya çıkmak istiyor gibiydi. Başımın her iki yanında hissettiğim baş ağrısını uzun süredir hissetmiyordum. Ara ara hissettiğim bu düzensiz ağrılar, genel olarak bir konu ya da konular üzerine fazlaca düşündüğümde geliyordu. Uykuya geri dönebilmek için gözlerimi yeniden kapattım. Geceden gözümde unuttuğum gözlüklerimi sakince çıkarıp pencerenin kenarına koydum. Daha rahat bir şekilde uyuyabilmek için uyku pozisyonumu değiştirmek istediğimde bir şey fark ettim.

Yatağın içinde yalnız değildim.

Gözlerimi açmaya korkarak ayaklarımı kıpırdattım önce. Bir anlığına kendim de inanmadım yalnız olmadığıma. Ancak

geceden kalma çok az sayıda görüntü vardı zihnimde. Gözlerimi yavaşça araladığımda onu gördüm.

Tuğçe'yi.

Huzurlu bir şekilde uyuyordu. Üzerimize örttüğümüz yorganı, çenesinin altına kadar çekmişti. Yüzünde hiç makyaj yoktu. Cildi, pencereyi kapatmama rağmen içeride olan gün ışığı sayesinde ışıl ışıldı. Huzurlu gözüküyordu ancak her an uyanacakmış gibi bir ifade vardı yüzünde. Ne yapacağımı bilemeden aklıma gelen ilk şeyi yaptım.

İnsanların aklına gelen ilk şey daima doğrudur, derler. Ancak genelde akla gelen ve eyleme dökülen ilk davranış daima yapılan en aptalca şey oluyordu bende. Aklıma onun bana anlattıkları gelirken, istemsiz bir şekilde üzerimdeki yorganı kaldırıp kıyafetlerimin üzerimde olduğundan emin oldum. Evet, aptalcaydı ancak aksi bir şeyin olma ihtimali de bir şekilde aklıma düşmüştü işte. Ne olmuştu? Konuşurken muhtemelen anlatılan olayların ağırlığından dolayı bir şekilde uyuyakalmıştık ikimiz de. Sonrası koyun koyuna uyuma...

Onu uyandırmamaya gayret ederek, yorganı açıp doğruldum. Sırtımı, kaloriferin olduğu pencere tarafındaki duvara dayayarak Tuğçe'ye bakmaya devam ettim. Ne yapacaktım? Böyle bir sırra ortak olan bir insanın yapabileceği en iyi şey neydi? Yardım etmek mi? Nasıl? Ne gelecekti elimden? Anlatamaz, konuşamazdım. Küllerinden yeniden doğan Anka dediğim Tuğçe, savunmasız bir kuştu artık. Hayatta onu yükseltecek merdivenleri tek tek yukarıya çıkmaya çalışırken merdiveni tutan kişi merdiveni yukarıya değil, aşağıya çevirmiş ve tepetaklak olmuştu her şeyi. Hayalleri, idealleri, planları...

Kırılmış, paramparça olmuş ama bir şekilde bunu dışarıya göstermeyen biri için ne yapılabilirdi? Tuğçe, huzursuzca

üzerindeki yorganı kafasına kadar çekip yorganın altında kayboldu. Karar vermeliydim. O uyanana kadar ne yapacağıma, nasıl ilerleyeceğime karar vermeliydim. Az önce kapattığım perdeyi hafifçe aralayarak öncesinde beni tamamen rahatsız eden gün ışığını odanın içine aldım. Pencere pervazına bıraktığım gözlüklerimi de yerinden alıp taktım. Bu sırada Tuğçe, yorganı hafifçe araladı. Burnunun üzerine kadar indirdiği yorganın dışında kalan yorgun gözlerini açmış, bana bakıyordu.

"Günaydın," dedim ona bakmaya utanarak. Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi başımı öne eğmiş, tırnaklarımla oynuyordum. Cevap vermedi. Ses gelmediğinde ona dönüp baktım. Yorganı artık tamamen indirmişti. Yüzünde anlayamadığım bir gülümseme vardı.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," dedi çekinerek.

Bir şey mi olmuştu?

"Saat kaç?"

Hızlıca yastığımın altındaki telefona uzanıp saate baktım.

"Yediyi beş geçiyor."

Tuğçe, yattığı yerden doğrulup sırtını yatak başlığına yasladı ve düşünmeye başladı. Bir şeyler söylemek istiyordum ama ne söyleyeceğime dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Kimse burada uyuyakaldığımı bilmemeli Ege," dedi bana bakarak.

"Evet, haklısın," diyerek yanıtladım onu.

"Yanlış olan bir şey yok ancak konuşulmaya başlanırsa bunun üstesinden sen de ben de gelemeyiz. Bunu Berçin'e yeniden yapamam. İnsanların hayatlarının kara bulutu olmak istemiyorum artık. Benim kendi üzerimdeki bulutlar zaten çok doldu, yağmur bırakmaya yer arıyorlar."

"Anlıyorum..."

Haklıydı. Böyle bir şeyin şu kampta duyulması, aslında yaşanmayan birçok şeyin dedikodu olarak dilden dile dolaşmasına ve ikimiz için de sonucu hiç de iyi olmayan şeylere sebep olacaktı.

"Konuştuğumuz şeyler..." dedi derin bir nefes alarak.

Yüzündeki değişimi gördüğüm anda onu susturdum.

"Aramızdalar."

Ona güven vermek adına konuşmaya devam ettim.

"Hiçbir şekilde sen bir şey söylemeden bir şey de yapmayacağım. Ama biliyorsun ki bir şey yapılması gerek."

"Biliyorum..." dedi üzgün bir şekilde. "Onun da zamanı gelecek ve yardımına ihtiyacım olacak."

Düşünmeden cevap verdim.

"Ne istersen."

"Teşekkür ederim," dedi minnetle. "Buçukta kahvaltı başlayacak. İnsanlar kalkmadan önce gideyim ben de," diyerek devam etti. Üzerindeki yorganı açıp, ayaklarını yataktan aşağıya sarkıtarak esnedi. Sonra hızlıca kapıya doğru ilerleyip, kapının yanında çıkardığı ayakkabılarını giydi. Üzerindeki kazağın kapüşonunu takarken bana bakıyordu.

"Kazağını en yakın zamanda getireceğim."

Gülümsedim.

"Sana yakıştı, sende kalabilir."

"Aptal olma. Her ihtimali düşünmelisin. Kazağın senin olduğunu bilen insanlarla dolu bu kamp alanı."

Aksi bir cevabı kabul etmeyecektim.

"Eve döndüğünde yalnızca evde giyersin," dedim net bir şekilde.

Kapüşonun iplerini sıkıca bağladığında komik gözükmüştü. Şapkanın üst kısmı kaşlarına kadar inmişti. Olduğundan, aslında olmadığından fazla sempatik gözükmüştü

gözüme. Gülümseyerek onu izledim. Kapıyı açtı ve dışarıya çıktı. Kapıyı kapatmadan önce kafasını içeriye uzatıp gülümsedi.

"Teşekkür ederim," dedi yeniden.

Gözlerimi kapatarak başımı öne eğdim. Teşekkürüne karşılık verdikten sonra kapıyı sessiz bir şekilde kapatıp ağaç evden çıktı. Bedenimdeki tüm kaslarım gerilmişti. Vicdan azabı hissediyordum nedensizce. Sanki yapmam gereken çok önemli bir şeyi yapamamışım gibi, yeterli olamamışım gibi... Kendimi yatağa atıp sırtüstü uzanarak derin bir nefes verdim. Gün hiç devam etmesin istedim ve zaman tam şu anda dursun istedim.

"Sakın bana *seviştik*, deme."

Ağaç evde yalnız olmadığımız gerçeği o an tokat gibi vurdu yüzüme. Akın da bizimle birlikteydi. Ne kadarını duymuştu konuşmaların, ne kadarına şahitlik etmişti? Umursamaz gibi davranmalı ve cevap almalıydım. Tuğçe'yi riske atamazdım.

"Ne diyorsun yahu?" dedim yatakta yan dönerek. Başımın altındaki yastığın alt kısmına elimi koyup Akın'a baktım.

"Tuğçe, üzerinde senin kıyafetlerinle az önce buradan çıktı," dedi ciddi bir şekilde. "Hayır, bir bok yediyseniz ben buradayken mi yaptınız?" diyerek devam etti. Yüzündeki ifadeyi anlamıyordum. Hem gülecek gibiydi, hem de ciddi olmak için kendini sıkıyor gibiydi.

"Ya, saçmalama kanka."

"Kesin seviştiniz. Eyvahlar olsun!"

"Akın, saçmalama!"

"Seçim yapmakta zorlanan Bella mısın oğlum sen? Edward mı Jacob mu diyerek ikisini de bırakamıyorsun. *İkisini*

de dene, tarafını seç, diyen reklamdaki tarafını seçemeyen sen misin yoksa çikolatanın her iki tarafını da mı..."

"Yahu, saçmalamayı bırakır mısın?" diyerek sözünü böldüm. Sevişmedik..."

"O zaman öpüştünüz," diyerek bu kez o benim sözümü kesti.

"Hayır, o da olmadı."

"Tuğçe'nin üzerinde senin kıyafetlerinle buradan çıkmasının başka bir açıklaması olamaz kanka," derken yorganını açıp yatağında doğruldu.

"Ne zamandır burada?'

"Geceden beri."

"Birlikte mi uyudunuz?"

"Öyle oldu."

"Sarhoş muydunuz?"

"Aptallaşma, hayır tabii ki."

"Ama sonuç olarak birlikte uyudunuz..." dedikten sonra düşünmeye başladı. "İnsan uykudayken yarı ölü olurmuş ve ne yaptığını hatırlamazmış. Ya uykudayken seviştiyseniz?"

"Ya sen niye illa beni seviştirmeye çalışıyorsun?"

"Bir şeyler olmuş olmalı," dedi gülerek.

"Hayır olmadı. Tuğçe'nin ufak bir ailevi problemi vardı ve onu benimle paylaştı. Gece fırtına çıktığı için burada kaldı, o kadar."

"Fırtına bahane..." dedi Akın.

Bu kadar sığ düşünmesine birdenbire kızarak yattığım yerden doğruldum.

"Ucunda bir pislik olmadan insanlar birlikte uyuyabilirler. Ve birlikte uyuyan her insan sevişmek zorunda değil," dedim ciddi bir şekilde.

"Neden?"

İsterik bir kahkaha attım ancak sinirleniyordum. Yüzümde değişen ifadeyi Akın görmüş ve yakalamıştı.

"Takılıyorum yahu..." dedi yatağından inerken. "Ne yaparsan yapabilirsin elbette. Ancak ben işin Berçin boyutunu düşünerek..."

Sinirim yatışmamıştı.

"Bırak, o boyutunu da ben düşüneyim," diyerek onun konuşmasını böldüm.

Arkasını dönüp lavaboya doğru ilerlerken yüzünde hâlâ muzip bir ifade olduğuna emindim.

"Nasıl istersen kanka."

"Akın," diyerek ona seslendim. Tuvaletin kapısını kapatma zahmetine bile girmemişti. Tuvaletin önünde ayakta durmuş, işiyordu. Başını geriye doğru çevirerek cevap verdi.

"Evet?"

"Bu aramızda, değil mi?" dedim. Kimseye anlatmayacağından emin olmalıydım.

"İş sır saklamaya gelince ağzımın kilidini Ekin bile açamaz kardeşim," dedi. Ağzında gerçekten bir fermuar varmış gibi bir hareket yaptı. Bunu yaptığı elini havaya kaldırıp elinde gerçekten bir anahtar varmış gibi bana gösterdi ve daha sonra elindeki hayali anahtarı klozetin içine attı. Ardından sifonu çekti ve gülümseyerek bana doğru döndü.

"Teşekkürler," dedim doğrulurken. Başlamasını hiçbir şekilde istemediğim gün artık bir şekilde başlamak zorundaydı. Akın, üzerindeki kazağını çıkarıp duvarda asılı boy aynasının önünde durdu. Kendisini beğenen gözlerle süzerken ben de artık kalkmıştım. Eşofmanımı hızlıca değiştirip çalışma masasının üzerinde duran kulaklığımı aldım.

"Kanka ya," dedi Akın. "Acaba tam şu göğsümün üstüne Ekin mi yazdırsam dövmeyle?" dedi. Bu söylediğinde

gerçekten ciddiydi. Ona, onun anlayacağı şekilde cevap verdim.

"Kalbimin yerinde sen varsın demek... Çok romantik, çok mutlu olacaktır."

"Saçmalama oğlum. Mememin üstünde yerin var demek."

Anlamayarak ona baktım. Sırtı bana doğru dönüktü ama ayna sayesinde birbirimize bakabiliyorduk.

"Birlikte otururken başını koyacağı yeri bilsin diye. Şu güzel vücudumdan, güzel bir yerin tapusunu veriyorum işte ona. Yoksa kalbim zaten onunla dolu."

Ne söylemem gerektiğini bilmeden öylece baktım birkaç saniye.

"Harika," dedim. "Müthiş bir fikir, ne olur yaptır."

"İstanbul'a döndüğümüzde ilk işim bu olacak."

Başımı sallayarak kapıya yöneldim.

"Nereye gidiyorsun?"

Ayakkabılarımı giyerken Akın'ın sorusunu yanıtladım.

"Koşuya çıkacağım."

"Sen? Koşu?"

"Benim de ayaklarım var," dedim ayakkabıların iplerini bağlarken. İşim bittikten sonra ona döndüm. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. Bu ifade direkt *daha önce de sakat kaldın, bir şey olacak diye endişeleniyorum* ifadesiydi. Onun bu şekilde düşünmesi iyi hissettirse de bundan sonra hayatımda her şey net olacaktı. Kararsızlığa yer yoktu artık. Şu an buna karar vermiştim ve bunu eyleme dökecektim.

"Kahvaltıda görüşürüz," dedim ağaç evden çıkarken. Akın'ın cevap vermesine fırsat vermeden kapıyı kapattığımda, sert bir rüzgâr vurdu yüzüme. Ağaç evin sıcaklığından sonra dışarıdaki havaya birden çıkmak, soğuğu sonuna kadar hissettirmişti. Ancak gördüklerimden sonra

üşüme hissi kendiliğinden kayboldu. Karşımda kartpostal gibi bir manzara vardı. Gece olan fırtına dindikten sonra yağış durmuş ve güneş soğuktan korkarak gökyüzündeki bulutların ardına saklanmıştı. Bulutlarına arasından bir şekilde sızan gün ışığı zemindeki kar tanelerinin parlamasını sağlıyordu. Masallarda anlatılan ve her zaman sihirli şeylerin olduğu bir kasaba gibiydi kamp alanı. Yaprakları dökülen ağaçların iskeletlerinin bir kısmı da karla kaplanmıştı. Ağaç evlerin aralarındaki yürüyüş yolları yağan kar ile kapanmış, dümdüz beyaz bir zemin oluşturmuştu. Geceleri aydınlatmayı sağlayan lambaların üst kısımlarında kardan şapkalar vardı artık. Gülümseyerek kulaklığımı telefonuma bağladım. Kulaklığı kulağıma taktıktan sonra kazağımın kapüşonunu başıma geçirip, koşarken kulaklık düşmesin diye iplerini de sıkıca bağladım şapkanın. Artık hazırdım. Aradığım şey, dün akşam hissettiğim şeylerin aynısıydı. Uzaklaşmak, düşünmemek...

Koşmaya başladım. Ayak izlerim, karla kaplı pürüzsüz zeminin üzerinde kalırken bundan keyif aldığımı hissettim. Yazı sevdiğimi düşünürdüm ama kış mevsiminin büyüsünü şehirden bu kadar uzakta olduğum için yeni yeni fark ediyordum.

Herkes yazı sever ama ben seninle kış mevsimi nasıl olur onu merak ediyorum...

Berçin'in yazdıkları gelmişti aklıma.

Koşmaya başladım. Durmadan. Gece yaptığımı yapıp yürüyüş yolundan çıktığım gibi ağaçların arasına daldım. Önümde devasa, karla kaplı bir parkur vardı şimdi. Bunun heyecanı vücuduma yayılıyor, başka hiçbir şey aklıma gelmiyordu.

Durmadan koştum.

Ancak hayat öyle garipti ki...

Anılarla doldurduğun bir yerde, geçmişe takılıp düşmemek çok zordu.

Her yer anıyla doluydu. Her ağacın ardında bir gülümseme, bir aldanış vardı. Nefes nefese olduğum yerde durup nefes alışımı düzelttim. Doğru şekilde nefes almıyordum, bu da yorulmama sebep oluyordu. Yorulmamdaki diğer etmen ise zihnimin koşuya değil, düşüncelere odaklanmasıydı. Kulağımdaki müziğin şiddetini daha fazla arttırıp koşmaya devam ettim. Daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı... Her adımım bir öncekinden daha büyüktü, her bir adımda daha da hızlanıyordum.

Yanaklarımın soğuktan kızardığını hissediyordum. Ancak umurumda değildi. Yüzümde kocaman bir gülümseme ile koşmaya devam ettim. Yanlış nefes almaya devam ediyordum. Ağzımdan çıkan buhar, gözlük camlarıma doluyor ve kayboluyordu hızlıca. Birkaç saniyeliğine görüşüm sıfıra kadar iniyordu.

Kendimi kaptırdığım o anda geçmişin ta kendisi ile çarpıştım. Geçmişim bir yana savrulurken, dengede kalmaya çalıştım. Ellerim, havada çaresizce tutunacak yer aradı. Kaçmayı başaramadığım ve arzuladığım geçmişim ile yüz yüzeydim şimdi.

Berçin'in sabah koşusu yaptığı aklımdan tamamen çıkmıştı. Ona çarptığım anda attığı çığlık sayesinde tanımıştım onu. Üzerine düşmemeye çalışırken kendimi onun üzerinde buluvermiştim. İkimizin de göğsü hızlıca inip kalkıyordu. Karla kaplı beyaz zemine yayılmıştı siyaha boyadığı uzun ve kıvırcık saçları. Mavi gözlerinde hem korku hem de heyecan vardı. Nefes nefese gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Ne zaman baksam gözlerine, donup kalıyordum.

Gözleri, kaybolup gitmeyi sevdiğim tek yerdi. Gözleri yol göstericimdi. Gözleri, bir tek benim duyabildiğim şarkılar

söylüyordu. En güzel şiirleri okuyordu bana bakarken. Ne zaman kaybolup gitsem onun okyanusunda, korktuğum en son şey oluyordu boğulmak.

Birdenbire gülmeye başladı.

Kahkaha atarak.

Kahkahasına eşlik etmek için gülümsedim. Ne için güldüğünü bilmiyordum ama mutluydu. Onu böyle görmek, beni de mutlu ediyordu. Sonra kahkaha atarak gülmeye devam edişi, komiğime gitti. Sırf o kahkaha atıyor diye ben de kahkaha atmaya başladım. Sebepsizce...

Ellerimi koyduğum karlı zemin umurumda bile değildi. Tek elimi karların arasından çıkarıp işaret parmağımda kalan kar tanelerini burnuna kondurdum. Sıcacık teninde hızlıca eridi kar taneleri.

Kendimi yana atarak, ıslanmayı umursamadan uzandım karlı zemine. Tam yanındaydım. Hayat, bir şekilde yüz yüze getiriyordu bizi her seferinde. Aramızda olan kozmik bağ, birbirimizden uzak olsak bile bir şekilde bir araya getiriyordu bizi. Biz uzaklaşsak bile sanki kader düğümü atılan ipler, kendiliğinden daha da sıkılıyordu.

"Günaydın!" dedi Berçin kahkahaları arasında.

"Günaydın!" diyerek içtenlikle karşılık verdim nefes nefese.

Kahkahalarımız dururken, yattığı yerden kıpırdamadan sordu.

"Koşuya çıkmışsın?"

"Evet, sonunda nasıl hissettirdiğini anladım."

Başımı ona doğru çevirdim. Bana değil, gökyüzüne bakıyordu.

"Öyle mi? " dedi. "Nasıl hissettiriyormuş bakalım?"

"Sanki uçabilirmişim gibi. Her şeyi geride bırakıp gitmek gibi. Daha çok özgürleşmek gibi."

Cevap vermesine fırsat vermeden ben sordum.

"Sana nasıl hissettiriyor?"

"Koşmak mı?"

"Evet."

"Gerçekten yaşıyormuş gibi."

Yaşıyormuş gibi... O an uzun bir süredir yapmayı planladığım konuşmayı yapabileceğim anın sonunda geldiğini fark ettim. Konuşmalı ve netleştirmeliydim.

"Ayrıldık mı?" dedim ona bakmadan.

"İstemem," dedi Berçin.

"Ayrıldık mı?" diye bu kez o sordu.

"İstemiyorum... Ama ayrılmışız gibi hissediyorum."

Derin bir nefes aldı. İkimiz de üşüyorduk. Ancak bu konuşmanın bir gün yapılacağını o da biliyordu. O da bu konuşmayı yapmak istiyordu belli ki. Aksi takdirde bu denli titrerken olduğu yerde yatıyor olmasının başka bir açıklaması olamazdı.

"Böyle arada kalıyor olmak çıldırtıyor beni. En sevdiğim film yarım kalmış gibi hissediyorum. Birisi durdurmuş ve kumandadaki oynatma tuşu bozulmuş gibi. Oradasın, hikâye devam etmeli ama edemiyor gibi," dedim ve nefes aldım.

"Korkuyorum Ege."

Başımı ona doğru çevirip mimiklerini inceledim. Korkuyordu.

"Korkudan altıma edeceğim," diye yanıtladım. Bunu duyduğunda gülümsedi.

"Bunun sebebi yarıda kalmak değil. Filmi bir daha hiç izleyemeyecek olmam. Burada olmamız tesadüf değil yalnızca. Biri, gerçekten hikâyemizi durdurdu ve kumandadaki oynatma tuşu gerçekten bozuktu. Biz de başa aldık. Kamp

alanına geldik ve her şeyi yeniden yaşıyoruz. Bu kez farklı versiyonunu. Düzeltmeliyiz. Parça parçayız ama... Bir şeyleri bir araya getirip harika bir şey yaratmak bizim en iyi yaptığımız şey," dedim.

Gökyüzüne çevirdiği başını bana doğru döndürdü. Yanağına düşen saçlarını kulağının arkasına atıp gözlerimin içine baktı.

"En sevdiğim filmi yarıda bırakmak gibi, dedin... En sevdiğin film ne?" dedi gülümseyerek.

"Kahvaltı Kulübü."

Filmi izlediğini biliyordum.

"Bir prenses, bir atlet, bir suçlu, bir beyin ve bir çöp tenekesi," dedi gülümseyerek.

Gülümsemesi yüzünden düşmeden konuşmaya devam etti.

"Niye bana bu kadar iyi davranıyorsun?" dedi. Oyun dolu bir cümleydi söylediği. Filmden alıntı yapıp beni test ediyordu. Filmdeki repliğin aynısı ile cevap verdim.

"Çünkü buna izin veriyorsun."

İkimiz de gülerek başımızı gökyüzüne çevirdik. Ellerimiz, kendiliğinden birbirine kenetlendi. Sorularımızın cevabı yoktu. Biz sevgili, kız-erkek arkadaş değildik. Tüm bunların ötesinde, tektik. Birbirini tamamlayan iki yapboz parçasıydık. Birbiri ile olmaktan keyif alan insanlardık. Ve insan ona iyi gelen şeyin kendinden uzaklaşmasına göz yumamazdı. Berçin, birdenbire heyecanla ayağa sıçradı. Oturduğum yerden kalkarak karşısına dikildim.

"Yarışalım!" dedi Berçin.

Eşlik etmek için hazırdım.

"Nereye kadar?" diye sordum.

"Küçük Göl'e."

"Nasıl istersen!" diye bağırdığım gibi koşmaya başladım. Onu geride bıraktığımda bağırdı.

"Ay Ege ya!"

Olduğum yerde donup kaldım. Bana bu şekilde seslenen tek kişi annemdi. Berçin bana yetişirken evimizin balkonunda annemle yaşadığımız bir an canlandı gözümde.

Bir yaz günü. Annem balkonda oturmuş, kahvesini yudumluyor. Çalışmaktan bıkmış, ertesi günün işbaşı olduğunu biliyor ve kendini pazartesi gününe hazırlıyor. Son tatil gününün tadını çıkarırken elimde kahvem ile yanına geliyorum. Ne düşünüyor, bilmiyorum ama gözleri bir yere dalıp gitmiş. Belki de o zaman varlığını dahi bilmediğim babamı özlüyor.

"Kahve yapıyorsun ve bana haber vermek yok öyle mi?" diyorum hazırladığım kahve bardağını masaya koyarken.

"Tatlım... Rahatsız etmek istemedim seni," diye yanıtlıyor annem.

Öylece birkaç dakika sessizce otururken elimdeki telefonla vakit geçiriyorum. Güneş tam yüzümde... Annemin bakışlarını üzerimde hissediyorum.

"Ay Ege ya!" diyor annem. "Bir gün birini çok sevip evleneceksin, ben ne yapacağım sensiz?" diyerek devam ediyor.

Neden bahsettiğini anlamıyorum o an.

"Ne alakası var anne şimdi?" diyerek cevap veriyorum. Annem o an hemen değiştiriyor konunun gidişatını.

"Hiç hayal ettin mi geleceği? Nasıl biriyle evlenirsin acaba? Gelinim beni sever mi? Sizinle yaşlanmama izin verir mi acaba?" diyor dalgın dalgın. O an bir şeyleri özlediğini anlıyorum.

Kahvemden bir yudum alırken ne söylemem gerektiğini düşünüyorum. Onun benim için ne kadar uğraştığını bildiğimden, ona ne şekilde cevap vermem gerektiğini çok iyi biliyorum.

"Hım..." diyerek söze başlıyorum. "Senin gibi güçlü bir kadınla evlenmek isterdim anne. Kendi ayakları üzerinde duran, dediğim dedik. Kimseye muhtaç olmayan, aynı zamanda fedakâr. Özellikle kahve içmeyi seven ve bana senin gibi seslenen..."

O an bunları, onu mutlu etmek için söylemiyordum. Gerçekte de istediğim buydu. Annem, dünyanın en iyi annesiydi herkesin annesi gibi...

"Ege, neden durdun?"

Berçin'in bana seslenmesi beni kendime getirmişti. Birkaç metre ötemde durmuş, bana bakıyordu. Oradaydı. Aradığım da oydu, istediğim de.

"Hiç..." dedim gülerek. "Aklıma bir şey geldi de..."

Koşmaya başladık yeniden. Bir o benim önüme geçiyordu, bir ben onun önüne geçiyordum. Küçük Göl'ün önündeki kayalıklara geldiğimizde yan yanaydık. Berçin, kayalıkların üzerine doğru tırmanırken, onun peşi sıra düşmemeye dikkat ederek tırmandım. Zirveye ulaştığımda heyecandan nefesimi tuttum.

"Geyik mi o?" dedim inanamayarak.

"Evet."

Başka bir kartpostal manzarasına bakıyorduk. Küçük ağaçlarla çevrili etraf, karla kaplanmıştı. Zirvede yaşayan hayvanlardan birkaçı daha sıcak olan bu kısma kadar inmişlerdi.

"Gidelim," dedi Berçin. "Ürkmesin."

Geri dönüp, inmek üzereyken Berçin'in ayağı kaydı. Korkuyla omzuma tutunurken düşmemesi için onu kendime doğru çektim. Yan tarafımızdaki kartpostal manzarasından daha iyiydi gördüğüm. Bedenlerimiz kenetlenmişti. Yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Yüzüne doğru yaklaşan

yüzüme engel olamıyordum. Yüzlerimiz arasındaki mesafeyi yavaşça kapayıp dudağından öptüm.

Kendimi geriye çektiğimde, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Onun gibi göründüğümden emindim.

"Artık gidebiliriz," dedim neşeyle. "Kahvaltıya geç kalacağız."

Berçin, başıyla beni onayladıktan sonra dikkatli bir şekilde kayaların üzerinden indik. Kamp alanına dönen yolu koşarak hızlıca katettiğimizde kahvaltıda buluşmak üzere ayrıldık. Kaldığım ağaç eve girdiğimde, Akın'ın çoktan çıktığını fark ettim. Çok fazla üşüdüğümü içeriye girdiğimde fark ettiğim için sıcak bir duş alma amacıyla banyoya yöneldim. Yedi dakikalık duş sonrasında her ne kadar kahvaltıya gitmek istesem de sıcak yatakta biraz uzanıp dinlenmek daha cezbedici gelmişti gözüme. Kendimi yatağa bıraktığımda, tüm gün uyumak gibi bir fikrim yoktu elbette. Ancak kendime gelip uyandığımda saat çoktan geçmiş ve bir gün bitmek üzereydi. Yatağın içinde hızlıca telefonumu aradım. Berçin'den gelen mesajları okudum ve cevap yazmaya hazırlandım.

Tamam, iyiymişsin. Akın yalnızca uyuduğu söyledi. Akşam yemeğine kadar uyanırsan yemeğe birlikte gidelim mi?

Hızlıca cevap yazdım.

Özür dilerim... Nasıl olduğunu anlayamadım. Uyuyakalmışım...

Yanıtı, saniyeler içinde ekranımdaydı.

Sorun değil :) Eğer birkaç dakika içinde çıkabilirsen yemekhanenin önünde seni bekliyor olacağım.

Yataktan fırlarken cevap yazıyordum.

Geliyorum!

Seri hareket etmeye çalışarak pantolonumu giydim. Üzerime kalın bir kazak, onun üzerine kapüşonlu bir hırka, onun üzerine de montumu giydim. Hasta olma riskini göze alamazdım. Ayakkabılarımı giydiğim gibi ağaç evden çıktım. Yürürken bir yandan Akın'a mesaj attım.

Yeni gelenlere bir şey yaptınız mı?

Yaptıkları onca plan sonrasında ne olduğunu merak ediyordum.

Ooo, günaydın kankam! Mahvettik onları! Geldiklerine geleceklerine pişman oldular. Şimdi akşam yemeğine geçiyoruz Evrim, Ekin ve ben. Bakalım gelebilecekler mi yemeğe. Sen neredesin?

Hızlıca yanıtladım.

Berçin'le ben de geliyoruz yemekhaneye. Ne yaptınız yahu çocuklara? Umarım abartmamışsınızdır!

Saniyeler işinde cevap ekranda belirdi.

Valla bize dalaşan ite, Yağız'la güzel bir ders verdik. Tuğçe'ye musallat olan kız da en son çığlık atarak koşuyordu koridorda. Diğerlerini söylemeyeyim bile. :):):):)

Berçin, bana doğru geliyordu. O yanıma gelmeden önce Akın'a son bir mesaj daha attım.

Gelmek üzereyiz, detayları anlatırsın.

Berçin'le bir araya geldik ve yemekhaneye doğru ilerlemeye başladık. Yol boyunca, nasıl uyuyakaldığımdan bahsettim. O da gün içinde neler olduğunu anlattı. Yemekhanenin kapısına geldiğimizde sonradan bu gecenin de hiç yaşanmasını istemediğim gecelerden biri olacağının farkında değildim.

Yemekhanenin kapısını açtığımızda, içerideki herkesin bakışları bize doğru döndü. Kimseden çıt çıkmıyordu. İçerideki öğrencilerin hepsinin yüzünde farklı ifadeler vardı.

"Ne oluyor yahu?" dedim ortaya konuşarak.

Onca öğrenciden hiçbiri cevap vermedi. Yeni gelen öğrenciler yemek yedikleri masadan kalkıp Berçin'le bana doğru ilerlerken Tuğçe'ye benzeyen kızın elinde iki tane a4 boyutunda kâğıt tuttuğunu gördüm. Yeni öğrenciler bizim önümüzde durdu. Tuğçe olarak benzettiğim yeni kız, elindeki kâğıtları üstü kapalı bir şekilde göğsüme dayadı.

"Bizde bir şeyler olmuyor ama senin hayatında bir şeyler olduğu kesin," dedikten sonra etrafımızdan dolanıp diğer yeni gelen öğrencilerle birlikte yemekhaneden çıktı. Göğsüme bastırdığı kâğıtlar, ayaklarımın önüne düştüğünde kalbim bir saniyeliğine durdu.

Yeni gelenlere hiçbir şey yapmamama rağmen onlar intikamlarını benden almışlardı. İdam edilen ben olmuştum. Ayaklarımın önüne düşen kâğıtlara yeniden baktım. Sonra başımı kaldırıp yemekhanedekilere baktım. Herkesin elinde aynı kâğıtlardan vardı. Kâğıtlardan birinde, gece Tuğçe'nin benim kaldığım ağaç eve girerkenki hâlinin fotoğrafı vardı. Elinden tutuyordum fotoğrafta. Oysa o an yalnızca yardım ediyordum. Diğer fotoğrafta yine Tuğçe vardı. Üzerinde benim kazağımla benim kaldığım ağaç evden çıkıyordu.

Bunun nasıl gözükebileceğini tahmin edemiyordum.

Kalabalığın arasından koşarak çıkan Tuğçe'ye baktım önce. Ağlamamak için zor tutuyordu kendini. Sonra başımı yana çevirip Berçin'e baktım. O da aynı durumdaydı. Adım adım geri gidiyor, uzaklaşıyordu benden.

"Berçin..."

"Açıklayabilirim..."

Açıklayamazdım.

Berçin, yemekhane kapısını sert bir şekilde çarpıp binadan ayrıldığında hayal ettiğim tüm geleceğin, iki kâğıt parçasıyla yok olduğunu hissettim.

Parçalanıyordum.

Dağılıyordum.

Yanlışlıkla idam edilmiş, suçsuz bir mahkûmdum.

İçimdeki iyiliği öldürüp üzerine toprak atanların kâbusu olacaktım.

Talk Is Cheap

Chet Faker

16

Heiley17'den

Derin bir nefes aldım.
Bir tane daha.

Göğsümün normalden daha fazla inip kalktığını bir şekilde gizlemeliydim. Ellerimin titremesini, dizlerimin hareket edememesini... Zihnime yalvararak *hadi!* dedim içimden. *Yapabilirsin!* Sanki ilk kez yürüyecek bir çocuk gibi beceriksizdim. Alışkanlık olmuştu artık kaçmak. Yaşananlar beni buna zorluyordu. Bir kez daha yalvardım zihnime. *Hadi!* Her şeyin yolunda gitmemesine o kadar alışmıştım ki daha yemekhaneye girerken bir şeyler olacağını sezmiştim. Bir şeyler yolunda gitmeyecekti. *Hadi, yürü! Git!* Yeni gelen öğrenciler, daha Ege'nin önünde durduğunda anlamalıydım. Onu oradan götürmeliydim. Onu da kendimi de. *Koş! Daha ne kadar dayanacaksın! Koş, Kaç! Kaçamadım.* Tüm o *an*a, o utanca şahit oldum. Herkesin elinde aynı kâğıtlar vardı. Aldatılmış gibi hissetmiyordum. Ege'ye yaşattığım her şeyden sonra böyle bir lükse sahip değildim. Kırıldığım, beni parçalayan tek şey dürüst olunmamasıydı. Sanki bana söylemediği şeyler vardı. Okuldakilerin de ellerinde o fotoğrafların olduğu

kâğıtları tutan diğer öğrencilerin de ne diyeceği umurumda değildi. Umursadığım tek şey Ege'ydi. O an karar verdim.

Gidecektim.

Tam anlamıyla.

Yok olacaktım.

Bu kararı vermek, üç saniyemi aldı ve zihnim hemen harekete geçti. Geriye doğru ilk adımımı attım.

Harika! Yapıyorsun işte!

İlk adımım Ege'nin gözünden kaçmadı.

"Berçin..." dedi.

Bir adım daha attım.

"Açıklayabilirim."

Ama kararımı vermiştim. Ege'nin elindeki kâğıtların yemekhanenin zeminine ağır çekimde düşüşünü izledim.

Hayır! Tereddüt etme! Git!

Gittim. Yemekhanenin kapısını çarpıp, arkama bakmadan uzaklaştım oradan. Tüm bu entrikalar, hayatıma dâhil olan üçüncü kişiler, ona verdiğim zararlar tam anlamıyla uzaklaşmam için yeterliydi. Kaldığım ağaç eve doğru hızlı adımlarla yürürken kış, artık muhteşem bir mevsim değildi benim için. İçimde büyük bir ateş yanıyordu ve gökyüzü, bünyesinde beklettiği tüm karları üzerime yağdırsa yine de ateşim sönmeyecekti. Yavaş yavaş yağacak, kavuracak ve yok edecekti her şeyi. Bu yok oluş, acılı olacaktı. Kalbimde başlayan yangın, zihnime sıçrayacaktı. Süreci biliyordum ve sürece hâkimdim. Ve söndürmek için hiçbir çaba sarf etmeyecektim. Sonrasında pişman olacağımı bildiğim aptalca bir plan yaptım. Doğru olduğunu düşündüğüm bir yanlışın peşinde, kaldığım ağaç evin kapısını açtım. Sırt çantamı aldım ve fermuarını açtığım gibi ters çevirdim. İçindeki defterler, kitaplar ve kalemler yün halının üzerine dağıldı.

Kıyafet dolabına gidip birkaç parça eşya koydum çantanın içine. Büyük mavi şişeme su doldurdum. Beni soğuktan koruyacağını düşündüğüm uzun ve kalın montumu hızlıca üzerime giyip şapkasını başıma taktım. Atkı. Atkıya ihtiyacım vardı. Evrim'in çalışma masasının üzerinde gördüğüm siyah atkıyı alıp yüzüme sardım. Telefonumu ve mp3 çalarımı da montumun cebine koyduktan sonra hazırdım. Ağaç evden çıktığım gibi yürüyüş yoluna yöneldim. Üzerime giydiğim onca şeyden sonra koşmak imkânsızdı. Gideceğimi de kimsenin anlamaması gerekiyordu. Bu yüzden normal davranmam gerekiyordu. Sokak lambalarının aydınlattığı sarı ışıkların altında, karları ezerek ilerlemeye başladım. Şehre ulaştıktan sonra gerisi kolay olacaktı. Birkaç metre yürüdükten sonra Ege'nin peşim sıra gelebilme ihtimali geldi aklıma. Bu düşünce, ayaklarımı biraz daha hızlandırmam için yeterliydi.

Hayır, koş!

Zihnim bana ne yapmamı söylüyorsa onu yaptım. Yaşanan savaşı zihnim kazanmıştı ve ona itaat edecektim.

Koşmaya başladım. Üzerimdeki boğum boğum monta rağmen hızlıydım. Kimsenin gittiğimi görmemesi gerekiyor derken, tam kamp alanının girişindeki yokuşta yeni çocuklardan birine çarpıp yere düştüm. Sırtımdaki çanta bir yana, ben diğer yana savrulduk. Çarpışma şiddetli olmamasına rağmen çantanın sırtımdan nasıl çıktığını anlayamadım.

"Lanet olsun!"

Doğrulmaya çalıştım, olmadı. Üzerime giydiğim uzun mont, ayağa kalkmama izin vermedi. Dizlerimin üzerinde doğrulduktan saliseler sonra geriye düşeceğimi fark ettim. Elimi öne doğru uzatmam hiçbir işe yaramadı. Dengemi sağlayamadım ve düştüm. Ne olduğunu anlayamadan

yuvarlanmaya başladım yokuş aşağı. Normal şartlar altında bir yükselme anında yaşadığım bu an, inanılmaz eğlenceli gelebilirdi. Ancak hiçbir ışığın olmadığı karanlığa doğru gece vakti yuvarlanmak korkutucuydu. Bağırarak yardım istedim. Bedenim kaygan kar zeminde dönerken, beklediğim yardım bir türlü gelmedi. Metrelerce yuvarlandıktan sonra nihayet yavaşlayıp durdum. Sırtüstü uzanıp, baş dönmemin geçmesini beklerken yanıma doğru nefes nefese birinin yaklaştığını duydum. Saniyeler sonra çocuk başımda bitiverdi. Ellerini dizlerine koydu ve soğuktan ağzına çıkan buharla iyi olup olmadığımı sormaya çalışıyordu. Elini bana doğru uzatıp doğrulmama yardım etti.

"Ödümü patlattın!" dedi önce. "İyisin, değil mi?"

"İyiyim," dedim onu umursamadan. Üzerimdeki karları silkeleyerek yüzümü kapatan atkıyı boynuma indirdim. Ben de nefes nefeseydim ve hâlâ devam eden bir baş dönmem vardı.

"İlk önce seni ayı falan zannettim. Sen aşağıya doğru yuvarlanırken ben kaçıyordum. Ama *yardım et* dediğini duyunca, geriye dönüp baktım. Kesilmemiş suşi gibi yuvarlanıyordun. Komiktin ama korktum da."

"Çok konuşuyorsun," dedim. Elinde tuttuğu çantamı yeni fark etmiştim. "Çantamı alabilir miyim?"

"Elbette. İyi olduğuna eminsin, değil mi?"

Uzattığı çantayı alıp sırtıma taktım.

"Yaptığınız şeyden sonra iyi olmamı nasıl beklersin?" dedim ona bakmadan. Arkamı dönüp ilerlemeye başladım. Arkamdan geldiğini fark ettiğimde peşimi bırakmayacağını anladım.

"Sen..."

Bir adım daha atıp yanımda yürümeye başladı.

"Ege'nin kız arkadaşısın."

"Bundan sana ne?"

Çocuk, eliyle saçlarını karıştırarak mahcup bir ifade yerleştirdi yüzüne.

"Ben... Bizimkilere yapmamaları gerektiğini söyledim. Ancak onların zaten Ege ile bir sorunları yoktu. Sizin şu cadaloz kız ile uğraşacaklardı. Anlayacağın Ege araya kaynadı."

Herkesin, onun hakkında bir fikri vardı. Herkes bana yol göstermeye çalışıyordu ve bu artık sinirlerimi bozmaya başlamıştı. *Ege araya kaynadı*, demişti ama o kaynarken bilmediğim bir gerçeği öğrenmiştim. Bilmem gereken, olmaması gereken bir gerçeği.

Ve bu gerçek öyle sert bir tokat gibi inmişti ki yüzüme... Sadece darbeyi aldığım yer değil, tüm vücudum ağrıyordu.

Tuğçe, Ege'nin kaldığı ağaç evde mi uyumuştu? Uyuduysa kiminle? Akın izin vermezdi. Akın odada mıydı? Ne oldu?

Çocuk birden önüme geçip beni durdurdu.

"Erdem ben bu arada," dedi elini öne doğru uzatarak. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben olmadım. Çekil git başımdan!" dedim yanından geçip yürümeye devam ederek.

Pes edecek gibi değildi. Koşarak yeniden yanıma geldi.

"Sanırım düştüğünde kafanı vurmuş olabilirsin. Revir açık değildir ancak açılmasını sağlayabiliriz."

"Kafamı vurduğumu nereden çıkardın?" dedim pes ederek.

"Çünkü kamp alanı o tarafta değil. Yanlış yöne gidiyorsun."

"Gerçekten mi?" dedim başımı yana yatırarak.

"Evet, sahiden. Ciddi bir şeyin olabilir."

"Yerin dibine batsın kamp alanı!" dedikten sonra yeniden ilerlemeye başladım. Ama çocuk peşimden ayrılmıyordu.

"O yüzden sen suşi gibisin. Bayağı gidiyorsun."

"Ya bir gitsene başımdan sen!" diyerek net konuşmaya çalıştım.

"Ya saçmalama, gecenin bu vaktinde karanlıkta. Hiç mi korkmuyorsun? Yolunu bile kaybedebilirsin. Hava çok soğuk üstelik."

Olduğum yerde durdum. Gözlerimi kapattım. Derin bir nefes aldım. Ve ona doğru döndüm. Elimi göğsüne koyup onu durdurdum.

"Bence karanlıktakilerin benden korkması gerekiyor," dedim başımı yana yatırarak. Gözlerimle söylediğimden fazla baskı yapmaya çalıştım üzerinde.

"Olmaz," dedi. "İzin veremem."

"Git!" diyerek uzun bir çığlık attım. Sesim, ormanın karanlığında yankılandı. Çocuğun korktuğu hissettiğimde gitmek istediğim yöne doğru yürümeye başladım.

"Sen delirmişsin!" dediğini duydum arkamdan. Bu, her şeyin sonuna nokta konduğu andı. Ateş büyümüş ve dağlamaya başlamıştı bedenimi. Artık bedenimden dışarıya çıkıp yakınımdaki herkesi yakma vakti gelmişti. Geriye doğru dönüp çocuğun yanına koştum. Önünde durup sert bir tokat attım yüzüne.

"Herkes bunu söylemekten ne zaman vazgeçecek! Delisin! Delirdin mi Berçin? Yapma, delirme! Deli gibi davranıyorsun! Lanet olasıca hayatımda yaptığım her şeyin sorumlusu benim. Deliysem kendime deliyim, aklımı kaybettiysem kendi aklımı kaybettim! Bundan kime ne! Deliyim! Korkak değilim! Bu yüzden, peşimi bırak ve işine bak!"

Gözlerimden yaşlar aktığını fark ettim. Sıcacık gözyaşları, soğuktan kızarmış kırmızı yanaklarımdan akıyordu. Rahatladığımı hissettim. Biriken her şey gözlerimden akıp gidiyordu.

"Gerçekten kafanı vurmuş olmalısın."

"Defol!" diye bağırdım çocuğa.

"Gidiyorum. Ne hâlin varsa gör. Ama bunu vekil öğretmeninize bildirmek zorundayım. Başına geleceklerin sorumlusu ben olamam."

Çocuğu montundan tutup kendi etrafında döndürdükten sonra, yakınlardaki bir ağacın gövdesine doğru ittirdim. Erdem, sırtını ağaca çarparken yüzündeki ifadeden küçük düşmüş hissettiğini anladım.

"Kimseye bir şey söylemeyeceğim," diyerek ayaklandı ve arkasını dönüp kamp alanına doğru yürümeye başladı. "Deli gücü var kızda ya!"

"Bak hâlâ konuşuyor!"

Hâlâ ağladığımı fark ettim. Niye ağlıyordum? Ege ve Tuğçe olayına mı? Her şeyin düzeldiğine yeniden inanıp kader tarafından kandırılmış olduğum için mi? Hiçbir şey yolunda gitmediği için mi? Bilmiyordum ve neden ağladığımı bilmemek daha iyi hissettirmişti. Eğer neden ağladığımı bilseydim, ağlamam sebep olan şey üzerine daha çok düşünecek ve daha çok üzülecektim.

Cebimden, kulaklık ve müzik çaları çıkarıp kulaklıkları kulağıma yerleştirdim. Başımdan düşen montun şapkasını takıp atkı ile de yüzümü yeniden kapattıktan sonra gitmeye hazırdım. Karanlığın içinden yürümeye başladım. Gittiğimin doğru yol olduğuna emindim. Plan, şehre ulaşmak ve oradan eve gitmenin bir yolunu bulmaktı. İlerledim, ilerledim... Aradan birkaç saat geçtiğinde, gözyaşları dinmişti.

Kamp ışıkları kaybolmuştu. Artık etrafımı aydınlatan tek şey gökyüzündeki bulutların ardında saklanan ayın ışığıydı. Bir süre sonra müzik çaların pili bittiğinde, etrafım sessizlik çemberi ile çevrildi. Ayaklarımın altında ezilen kar tanelerinin sesleri, nefes alışım, kuşların sesi ve ara ara gelen kurt ulumaları.

Korkma! Cesur ol!

"Korkmuyorum," diyerek teselli etmeye çalıştım kendimi. Ancak korkmaya başlamıştım. Ağaçlar ve gökyüzü karanlık olduğundan daha korkutucu gözüküyorlardı artık. Kuşların sesleri korkumu azaltmıyordu ya da onları duymaktan keyif almıyordum. Bir süre sonra yürüdüğüm yolun bittiğini fark ettim. Artık çakıl bir yolda değil, erimeye başlayan karların ıslattığı toprak zeminin çamurunda yürüyordum. Ağaçların arasından gelen bir hışırtıyı duyduğumda, nefesimi tutup olduğum yerde donup kaldım.

"Orada biri mi var?" diye seslendim karanlığın içine doğru.

Ses gelmedi. Biraz daha bekleyip bir şey olmadığına emin olduktan sonra yolu tekrar bulabilmek için ilerlemeye başladım. Ağaçlar daha da sıklaşmıştı. Planıma göre bu şekilde olmamalıydı. Bir süre daha ilerledikten sonra aynı hışırtıyı yeniden duydum. En iyi ihtimali düşünerek karanlığa doğru yeniden seslendim.

"Erdem? Sen misin? Bak eğer sensen..."

Hışırtıyı çıkaran şeyin hareket ettiğini fark ettiğimde koşmaya başladım. Karanlığın içindeki şey her neyse benimle beraber hareket ediyordu. Ağaçların arasından geçmeye çalışırken sırtımdaki çanta, dallardan birine takıldı. Geri dönüp onu almak için uğraşmadım bile. Aklıma gelen tek şey, oradan kaçarak kamp alanına geri dönmekti ve

sonra eve gitmenin başka bir yolunu bulacaktım. Koştum, koştum... En sonunda pes edip durduğumda, kendimi karanlığa teslim ettim. Nerede olduğumu bilmiyordum. Bildiğim tek şey, burada ölüp gideceğimdi. Erdem dışında nereye gittiğimi kimse bilmiyordu. Ona söylediklerimden sonra kimseye de söylemeyeceğine neredeyse emindim. Yana doğru yıkılmış ağaçlardan birinin üzerine oturup etrafımı inceledim. Sonsuzluğa doğru uzanan ağaçlardan başka bir şey yoktu. Montumun cebindeki telefonu çıkarıp telefon rehberinden Ege'yi bularak arama tuşuna bastım. Ancak ekrandaki sinyal, birdenbire kayboldu ve arama sonlandırıldı.

Artık kaçıp gitmekten daha önemli bir şey vardı.

Hayatta kalmak.

Yaptığım planın işe yarama ihtimalini hesaplamamıştım ve eksik matematik beni şu anda olduğum konuma getirmişti. Telefonun çekme ihtimaliyle ilerlemeye başladım. Temkinli bir şekilde etrafımı kontrol ediyor, ay ışığının yeterli olmadığı noktalarda telefonumun ışığından faydalanıyordum. Hava sanki bana inat, daha da soğumuştu. Ay sanki bana kızmış ve en büyük bulutları seçmişti arkasına saklanmak için.

Her adımımda daha çok üşüyordum. Ve her adımımda çok daha çaresiz hissediyordum. Bir süre daha devam ettim. Artık ilerleyecek takatim kalmadığında, ağaçlardan birinin önüne oturup sırtımı da ağacın gövdesine yasladım. Etrafımdaki hışırtılardan daha önemli şeyler vardı artık. Bedenim soğuktan uyuşmaya başlamıştı. Elimdeki birkaç parmağımı hissetmiyordum ve nefes almakta güçlük çekiyordum. Gözlerim uyku diye yalvarırken kendime sürekli uyumamam gerektiğini tembihliyordum. Eğer uyursam ne

olacağı belliydi. Telefonumu çıkarıp titreyen ellerimle ekranın kilidini açtım.

Sinyal yok.

Yazıyı gördüğümde, kurtuluşa dair son umut parçacığı da gözümden akan bir damla yaşla çıktı gitti içimden. Artık hazırdım. Planladığım mutlu sonda böyle bir şey yoktu. Bu şekilde bir kayboluş değildi planladığım. Bu, yok oluştu. Tamamen. Birkaç saniyeliğine gözlerimi kapadım ve zihnimi karanlığa gömdüm.

Gözlerini aç! Uyuma!

Zihnimde yankılanan sesi dinleyerek dediğini yapmaya çalıştım ama göz kapaklarımı bir türlü kaldıramıyordum.

Aç!

"Yapamıyorum!" diye bağırdım ormanın içinde.

Ağaç denizinin derinliklerinde sesim birkaç defa yankılandığında, yankılanan sesim beni daha da korkuttu. Hiçliğin ortasındaydım. Güç bela gözlerimi araladığımda, aradan ne kadar süre geçtiğini anlayamadım. Uyumuş muydum? Yoksa az önce mi olmuştu her şey? Hareket etmekte güçlük çektiğimi fark ettiğimde, zihnimde panik sinyalleri çalmaya başlamıştı. Hareket edemiyordum! Yan tarafıma koyduğum telefonun ekranının ışığının yandığını fark ettiğimde, ekranda onun ismini gördüm.

Ege Arıyor...

Titreyerek güç bela telefonu elime aldım. Parmaklarımın soğuktan morardığını o an fark ettim. O an öleceğime gerçekten inandım. Gerçekten arıyor muydu? Yoksa soğuktan hayal mi görüyordum?

Kilidi açamıyorum! Kaydır! Yan kaydırıp açtığında sesini duyacaksın!

Telefonu açabilmek için defalarca ekranı yana doğru kaydırdım. Bir defa, bir defa daha, yine... Ekran, soğuktan donan parmaklarımı algılamıyordu. Sinirden güçlü bir çığlık attım ve var gücümle parmağımı telefonun ekranına bastırıp gelen aramayı kapanmadan önce açtım.

"Berçin! Açtın! Neredesin!"

Sesindeki endişeyi ve korkuyu yakaladığımda içinde bulunduğum durumun ciddiyetini yeniden fark ettim. Ama artık çok geçti. Onu daha fazla korkutamaz, ona bunu daha fazla yapamazdım.

"Ege..." dedim önce. Sesim çatallaşmış ve bir hırıltı gibi çıkmıştı. "İyiyim, her şey yolunda."

"İyi falan değilsin, iyi falan değilsin! Neredesin?"

"Değilim, değil mi? İyi değilim..." Konuşmak çok zordu. Kelimeler ağzımdan öyle yavaş çıktılar ki zihnimde kurduğum cümleyi bir türlü dökemedim dudaklarımdan.

"Lütfen... Berçin lütfen bana nerede olduğunu söyle!"

"Korkuyorum Ege."

"Korkma, korkma buradayım!"

"Çok karanlık."

"Gözlerini kapat Berçin."

Dediğini yapıp gözlerimi kapattım.

"Şimdi, benimle birlikte derin derin nefes al."

Ege'nin telefonun diğer ucunda nefes alıp verdiğini duyduğumda onun yaptığını yaptım. Ancak telefonu tutacak mecali kalmamıştı parmaklarımın. Telefonu kulağımdan alarak göğsüme kadar çektiğim dizlerimin üzerine koydum. Dizlerimin üzerinden Ege'nin sesini güç bela duyabiliyordum ama oradaydı.

"Oradasın. Geliyorum. Nerede olduğunu biliyorum. Geliyorum Berçin. Azıcık dayan!"

Bilmiyordu. Nerede olduğumu bilmiyordu. Yalnızca, diri tutmaya çalışıyordu zihnimi. Ona bunu yaptığım, bu stresi yaşattığım için bir kez daha nefret ettim kendimden. Kapattığım gözlerimi hızlıca açtım. Son kez gözlerimi kapatmadan önce... Karanlığın kendisi ile yüz yüze geldim. Duyduğum hışırtı falan değildi. Ağaçların arasında koşup beni ürküten kendimden, zihnimden başkası değildi. İlk önce gölge olarak hayal ettim onu. Sonra o siyah silüetin dudakları ve gözleri oluştu. Saçları çıktı aniden. Gölge evrimleşti ve kendimi gördüm karşımda. Ağaçların önünde duruyordu. Ayın ormana yansıyan güçlü ışığının tam ortasında. Kıvırcık saçlarımın arasında ağaç dalları vardı. Yüzü toprakla bulanmıştı. Gözleri benim gözlerimdi. Üzerindeki kıyafetler benim kıyafetlerimdi. Dişleri çamur rengindeydi. Orman cadısı bendim. Kendi sonumu hazırlayan, kendi zihnimdi. Gölgem ağzını kocaman açıp çamur rengi dişleriyle kocaman gülümsedi.

Uyu Berçin... Uyu...

"Orman cadısı da geldi bak..." dedim telefona doğru.

"Orman cadısı diyor!"

"Uyumamı söylüyor. Sa-sanırım uykum geldi Ege..." dedim gözlerimi kapatarak.

"Hayır! Hayır, dinleme onu!"

Ege'nin sesi uzaklaşırken dizlerime koyduğum telefonun yere düştüğünü hissettim. Gözlerimi açmadım. Korkmuyordum ve uzun süre sonra ilk kez huzur doluydum.

Uyu Berçin... Uyu... Bitecek...

Ege'nin sesi artık yoktu. Hiçbir uzvumu hissetmiyordum. Artık o kadar soğuk değil gibiydi hava. Hazırdım kendimi karanlığa teslim etmeye. Kaçışa, gitmeye hazırdım.

Son bir kez derin bir nefes aldım.

Son bir kez.

Derin bir nefes.

Sweater Weather

The Neighbourhood

17

"Açıklayabilirim."

"Lütfen."

Yapamadım. Berçin, ona açıklama yapmama bile izin vermedi. Yemekhanenin kapısını kapatıp gittiğinde, sanki dünyam birdenbire karanlığa gömüldü. O an yemekhanede benden başka kimse yoktu. Eskisi kadar parlak değildi etrafımdaki renkler. Her şey ölü gibiydi. Karanlığa gömülmüştü birçok güzel anıya ev sahipliği yapan kamp alanı. Bir oyun mu oynuyordu hayat benimle? Üst üste dizilmiş tahta çubukların en üstünde ben mi vardım? Artık düşmeye çalışmak yerine, kendimi boşluğa bırakmam mı gerekiyordu? Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Tanrı'nın benimle zoru neydi? İyiyi düşlerken her zaman kötüyle karşılaşan ben, kötü mü olmalıydım illaki? Yorulduğumu hissediyordum. Her insanın bir tükeniş noktası vardır. Öyle bir şey olur ki hayatında, devam etmeye mecali bile kalmazdı. Tükeniş noktama ulaşmış mıydım? Kapattığım gözlerimi yeniden açtığımda her şey yerli yerine geri döndü. Bana bakan meraklı gözlerin baskısını üzerimde hissediyordum. Herkes bir şey yapmamı, söylememi bekliyordu.

İçimde üzgünlük hissi ile öfke hissi kıran kırana bir savaş veriyordu ve savaşı kim kazanırsa o, hükmedecekti zihnime. Derin nefesler alarak önce yerdeki kâğıtlara baktım. Tuğçe ile olan fotoğraflarımıza... Sonra karşımdaki öğrencilere, arkadaşlarıma baktım. Yaptıkları şeyler, mutlu oldukları şeyler çok basit gözüktü gözüme. Çok saçmaydı. Her şey çok saçmaydı. Her şey, hepsi gereksizdi. *Büyüdüğümü hissediyorum,* demiştim. Ve büyüme yolunda ilk adımları onlar yüzünden atmıştım. Eski ben, bu şekilde olmazdı. Dimdik durmazdı karşılarında. Heyecandan ellerinin içi terler, başı döner, kekelemeye başlardı. Ama şimdi öyle değildi. İçimde nefreti hissettiğimde yetişkinler gibi ileride yalnızlığı tercih edeceğimi de fark ettim. Yetişkinler gibi yalnız, korkak ama onurlu olacaktım. Geçmişimde yaşananlar, beni gülümseten anılar olarak kalacaklardı. İşte tam bu sebeple yalnızlığım için, kendi mutluluğum için kötü olacaktım. Artık kimin kalbi kırılacaksa kırılacaktı. O ne der? Nasıl hisseder? Acaba böyle konuşsam onu incitir miyim, diye düşünmek yerine kendimi düşünecektim. Bu beni yalnızlaştıracaksa en güzel yerinden sarılacaktım yalnızlığa. Kalbinden sarılacaktım yalnızlığa. En güzel yerinden sevecektim onu. Onurlu bir sevgi olacaktı benimkisi. Kötülükten doğan inanılmaz bir şey...

Yerdeki kâğıtları almak için eğildiğimde içimdeki savaşın galibi belli olmuştu. Kâğıtlar elimde ayaklanırken yüzümde bir gülümseme ile karşımdakilere baktım. Gülümsemem onları şaşırtmış olacak ki gördüğüm yüzlerdeki açıklama bekleyen ifadelerin yerini soru işaretiyle bakan gözler almıştı.

"Eğlendik mi?" dedim.

Kimseden ses çıkmadı.

"Neden bir şeyler yapmak zorundayız ki?" diyerek onlara doğru yürüdüm. Yanına gittiğim bir çocuğun elindeki kâğıtları alıp konuşmaya devam ettim. "Tehdit altında mı hissettik kendimizi? Yoksa yeterince eğlenceli gelmedi mi birbirimize yaptıklarımız?"

Kimse konuşmuyordu. Yavaş yavaş herkesin elindeki kâğıtları toplamaya başladım.

"Artık anlamıyorum. Sizin gibi düşünemiyorum, sizin gibi eğlenemiyorum. Yaptığınız şeyler saçma geliyor. Oysa şu aptal tatil için hepinizin ne kadar çok heyecanlandığını biliyorum."

Önünde durduğum kızın gözlerinin içine baktım.

"Mesela sen, tüm bu fotoğraf olayına gülüp geçtin mi?" dedim elindeki kâğıtları alırken. "Bu kâğıtlar, fotoğraflar eğlendirdi mi seni? İki insanın küçük düşüşüne şahitlik ederken kendinin küçüldüğünü, küçücük kaldığını fark etmedin mi?"

Kız başını öne doğru eğdi. Birkaç adım attım, Yağız'ın en yakın arkadaşı Mete'nin önünde durdum.

"Ya sen Mete? Her şeye cesareti olan sen, neden az önce konuştuğum kıza karşı olan hislerini anlatmıyorsun geçen yıldan beri?"

Mete'nin elindeki kâğıtları aldım.

"Korkaksınız hepiniz. Hepiniz, korkaksınız! En büyük düşmanınız kendinizsiniz. En büyük kâbuslarınızı aynaya bakarken görüyorsunuz. Oysa bir kez aynadaki yansımanızın gözlerinin içine baksanız... O size ne yapmanız gerektiğini söyleyecek."

Başka bir öğrencinin önüne gidip elindeki fotoğrafları aldım.

"Ben korkak değilim ama eskiden öyleydim." Elimi kalbime koydum. "Ama birini sevdim. Bir kızı çok sevdim siz görmeden. Kalbime sakladım bir kez onu. Sevgi beni değiştirdi. Sevgi, dünyanın en aptal, en sakar çocuğuna hayata dair bir umut verdi. Siz umutsuzsunuz. Siz, kendinizle yüzleşmeden öyle olmaya mahkûmsunuz."

Elinden fotoğraf alacak öğrenci kalmadığında, yemekhanenin çıkışına doğru giderek onlara doğru döndüm.

"Bu gece siz benden çok önemli bir şey aldınız," dedim gülerek. "Dolaylı yoldan ya da doğrudan tanıklık ettiğiniz bu geceyi hiç unutmayın. Siz, günahkârsınız. Ve ben size acıyorum," dedikten sonra elimdeki fotoğraflarla birlikte yemekhaneden dışarıya çıktım.

Hayatımda hiçbir şeyin yolunda gitmeyişi, üst üste olan şeyler... İnişlerin ve çıkışların beni tükeniş noktama sürüklediğini düşünmüştüm önce. Ancak ağaç eve doğru ilerlerken aslında zirveye ulaştığımı fark ettim. Artık herkesten korkan o çocuk değildim. Ben bir savaşçıydım ve devam edecektim savaşmaya. Onlara söyleyemediğim gibi nefretle hareket etmeyecektim. Yapmazdım çünkü bu değildim. Onlardan bir farkım kalmazdı aksi takdirde. İçimdeki savaşı nefret kazanmış olsa da içimde yanan ateşi sevgi şelalelerinde yıkayacaktım. Bir yol bulmalıydım. Farklı bir yol. Kendimi düşünmek kötülük olamazdı, değil mi? Bencillik, bir insanın yalnızca kendini düşünmesi olamazdı. Kendini düşünen insan bencil olamazdı... Eğer kendimi düşünseydim ve değişseydim, bu yalnızca beni değil etrafımdaki insanları da etkileyecekti. Asıl bencillik, diğerlerini düşünmemek olurdu.

"Her şeyi çözeceğim," dedim kendi kendime küçük küçük atıştıran kar yağışının altında. Ağaç evin önüne geldiğimde,

içeriye girip elimdeki kâğıtları yatağın üzerine attım. Odanın ortasında dikilip kendi etrafımda döndüm.

"Bir yolunu bulacağım ama nasıl?"

Bir süre odada bekledikten sonra net düşünemez oldum. Düşünceler çok hızlı gidip geliyordu. Bir fikir, yeni bir fikir doğuruyordu ve bu, bu şekilde artarak devam ediyordu. Delirmenin eşiğinde odanın içerisinde dört dönerken soğuk havanın daha iyi geleceğini düşündüm. Ve aklıma, rahatlamak için bir fikir geldi. Çalışma masamın üzerinde duran ve artık hiçbir şekilde kullanmadığım çakmağımı aldım. Sonra da yatağın üzerine attığım fotoğrafları. Bir şeye odaklanmış bir şekilde net düşünecektim. Üzerime kalın bir mont alıp giydikten sonra ucunda yünden bir top olan örme şapkayı taktım. Ağaç evden çıktığımda nereye gideceğimi düşündüm. Sonra en iyi yer geldi aklıma: Ağaç evin çatısı. Tıpkı geçtiğimiz yaz boyunca yaptığım gibi... Yukarıda biriken kar sorun değildi. Hızlıca çatıya tırmanıp elimde ıslanan kâğıtları karların üzerine bıraktım. Düşündüğüm gibi kaygan değildi yukarısı. Çatıda biriken karlar ezilmediği için oturabileceğim bir yer açmak kolay oldu. Çatının kamp alanına bakan tarafına doğru değil, ormana bakan tarafına ayaklarımı uzattığımda, yeni gelenlerin dağıttığı kâğıtları tek tek yakmaya başladım. Kâğıtlardan çıkan alevleri izlemek keyif veriyordu. Odaklanmış bir şekilde düşünmemi sağlıyordu. İlk odağımda Berçin vardı. Daha yeni düzelmişken bir şekilde kendimi açıklamam gerekiyordu. Ancak Tuğçe'ye verdiğim sözden dolayı gerçekleri anlatamazdım. Ona yalan söylemek gibi bir niyetim yoktu. Ama Tuğçe'nin anlattıkları, yaşadıkları... Onun izni olmadan bu bilgileri Berçin dâhil kimseyle paylaşamazdım. Bir bahaneyle Tuğçe'nin ağaç evde benimle uyuyakaldığını bir

şekilde açıklamalıydım. Onun anlayabileceği, bana hak vereceği bir şekilde.

Düşün... Düşün Ege.

Düşünemedim. Zihnim düşünmekten ziyade onunla empati yapmaya zorluyordu beni. Ya Berçin benim olduğum durumda olsaydı? Ben ne tepki verirdim? Ne söylerdim? Açıklama ister miydim? Yoksa sonsuza kadar tıkar mıydım kulaklarımı? O anki psikolojim doğru hareket etmeme izin verir miydi?

Yapacağım ne olurdu? Sorunlardan kaçmak en iyi seçenek gibi görünebilirdi. Yüzleşmeye cesaretim olmazdı mesela. Duyacağım şeylerden korkardım. Duyacağım şeyler, kâbusum oluverirdi birden. Onun öyle yapmasına izin veremezdim. Ne olursa olsun dinlemeliydi beni. Bana, söyleyeceklerime inanmalıydı.

"Ege, sen misin yukarıdaki?"

Öne doğru eğilip sarkıttığım ayaklarımın arasından aşağıya baktım. Tuğçe, bembeyaz karlı zemine dökülen siyah yanıklarla dolu kâğıt parçalarına bakıyordu.

"Evet, benim," dedim sakince.

"Ne yapıyorsun?"

"Yakıyorum, gelsene yukarıya."

Çekilen fotoğraflarımızı yaktığımı anladığında, yüzündeki ifade değişti.

"Yardım etmen gerek," diyerek ağaç evin üzerine tırmanabileceği bir yer aramaya koyuldu. Kendi çıktığım yeri işaret ettim.

"Buradan."

O, işaret ettiğim yere geçerken yardımcı olabilmek için ellerimi aşağıya uzattım.

"Tutacağım. Korkma."

Tuğçe, ona uzattığım ellerimi tutarak yukarıya tırmandı. Oturduğum yerin yanındaki karları temizleyerek ona da oturabileceği yer açtım. Minnetle açtığım boşluğa otururak ayaklarını benim yaptığım gibi ağaç evden aşağıya sarkıttı.

"Zor bir gece ha?" dedim elimdeki fotoğraf basılı kâğıdı ateşe verirken.

"Oldukça," diyerek yanıt verdi.

"Ne için geldiğini biliyorum Tuğçe," dediğimde merakla yüzüme baktı. Elimdeki çakmağı ve birkaç fotoğraf basılı kâğıdı ona uzattım. "Denemek ister misin?"

Elimdeki kâğıtları ve çakmağı alırken sordu.

"Ne için geldim?"

"Merak etme... Berçin dâhil kimseye anlatmayacağım benimle paylaştıklarını. Çünkü sen, bana güvendin. Ortak ettin beni kendine. Sana bu güveni nasıl verdim, bilmiyorum ama yaptın bunu. Sakın yanlış anlama beni... Şikâyetçi değilim bu durumdan. Senin için elimden ne geliyorsa yapmaya hazırım. Yalnızca sen istediğinde harekete geçeceğim. Nefretim ve kinim hâlâ diri. Onun başına gelecek şeyler mutlu ediyor beni."

"Ege..."

"Söz dedim bak... Anlatmayacağım."

Tuğçe hızlıca gözlerini kapatıp açtı. Elindeki kâğıdı ateşe verdiğinde kâğıdı bıraktı. Yanan kâğıt önce biraz yükseldi, sonra rüzgâra yenilip savrulmaya başladı. Küçük, kırmızı kıvılcımlar çıkartarak karların üzerine düştü ve söndü.

"Berçin'e bir açıklama yapmak zorundayız."

"Bir yolunu bulacağım, merak etme. Düşünüyorum."

"Bir yolu yok Ege. Bir yolu yok!"

Gülümsedim.

"Önce, kötü şeyler olur hep hayatımda. Sonra her şey birdenbire öyle bir değişir ki inanamazsın. Gözlük'üm ben... Bir yolunu bulurum. Hani şimdi düştük ya, beraber kalkarız. Anlar Berçin... Ben tanırım onu."

"Ben diyordum ki... Aileme söyleyeyim."

"Hayır. Hayır, Tuğçe sakın! Olacakları bir düşün. Sonrasını..."

"Dayanamıyorum... Her gün başka bir şey oluyor. Savaşmaktan yoruldum. Kimse yaralandığımın ve devam edemeyeceğimin farkında değil."

Yine gülümsedim.

"Ordunun komutanı sensin. Kendin dâhil herkesi kontrol edebilirsin. Bunun farkındasın."

"Yoruldum."

"Yorulduğun, teslim olman gerektiği anlamına gelmiyor. Senin, iyileşmeye ihtiyacın var."

Yeni bir kâğıt daha yaktı.

"Dediğim gibi Tuğçe. Ben bir yolunu bulacağım. Söz verdim sana..."

Bir yolunu bulacağımı söyleyip duruyordum ama ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gidilecek bir yol yoksa nereye gitmem gerektiğini nereden bilecektim? Bir insan çıkmaz bir yola girdiğinde ne yapardı? Elimden hiçbir şey gelmeyişi beni çaresizliğe sürüklüyordu ama kendime olan güvenim, bu duygunun beni boğmasına izin vermiyordu. Elimden geleni yapacaktım. Tuğçe'ye zarar vermeden Berçin'e bir şekilde kendimi açıklayacaktım. Söyleyeceğim şeylere inanmasını sağlayacaktım ve zamanı geldiğinde anlayacaktı neden bu şekilde davrandığımı. O zaman bana yeniden güvenecekti. En azından böyle olacağını

düşünmek, beni şimdilik bir şeyler yapmam konusunda güdülüyordu.

"Ege, merhaba."

Tuğçe, çatıdan aşağıya baktı ve bana döndü.

"Görüyorum ki yeni arkadaşlar edinmişsin," dedi. Yüzünde sinirli bir ifade vardı. Öne doğru eğilip çatıdan aşağıya baktım. Yeni çocuklardan Erdem, yukarıya bakıyordu.

"Ne yapıyorsunuz orada?"

"Oturuyoruz. Katılmak ister misin?" diyerek Erdem'i yukarıya davet ettim. Tuğçe'nin yüzündeki ifade değişmemişti.

"Merak etme," diyerek omzuna dokundum. "Erdem'in bu gece olanlarla bir ilgisi yoktur. Ben anlarım."

Erdem çatıya tırmandığında, zemindeki karları temizlemeden oturdu.

"Size bir özür borçluyum..." dedi çekinerek. "Yapmamalarını söyledim... Bu kadarının fazla olduğundan bahsettim."

Tuğçe, Erdem'in bir ilgisi olmadığını anladığında yüzündeki ifadeyi değiştirdi.

"Fotoğrafları kim çekti?" diye sordu Tuğçe merakla.

"Ben..."

"Boş ver Erdem," diyerek onu susturdum. Bunun devam etmesine izin veremezdim. Tuğçe fotoğrafları kimin çektiğini öğrenseydi, mutlaka intikam almanın bir yolunu bulacaktı. Onun yapacağı herhangi bir şey, onların yaptığı basit bir fotoğraf dağıtmaktan çok daha yıkıcı olacaktı. Buna, hem onun için hem de intikam alacağı insanların sağlığı için izin veremezdim. "Umursamıyoruz," diyerek devam ettim. "Biz bir şey yapmayacağız, değil mi Tuğçe?"

Tuğçe, dalıp gitmişti.

"Tuğçe?"

Aniden bana döndü.

"Evet, evet. Bir şey yapmayacağız."

Bir şey yapacaktı. Ve yaptığı o şey, iyi bir şey olmayacaktı.

"Niye soran gözlerle bakıyorsun Ege? Yapmayacağım dedim ya..."

Gülümsedim.

"Seni tanıyorum."

Gülümser gibi oldu. Erdem burada olduğu için tavrını çok da değiştirmek niyetinde değildi. Ona hak vererek başımı salladım.

"Tanıyorsun..."

Erdem, öksürerek araya girdi. Sanki bir şeyi bölmek ister gibiydi. Ama neyi?

"Siz yapmayacaksınız ama arkadaşlarınız çok sinirli. Hepsinin gözleri alev gibi. Bu akşam, kendi vekil öğretmenimize gitmemiz gerektiğini söyleyeceğim. Ama o da inat etti. Sizin vekile kızmış mı ne olmuş, gitmeyeceğiz diye tutturdu. Dâhil olmak istemediğim bir savaşın ortasında kaldım. Tıpkı senin gibi," dedikten sonra sustu.

Erdem'in dürüstlüğüne inanıyordum. Çünkü daha ilk geldikleri gece fark etmiştim. Gözleriyle sevenlerdendi Erdem. Dokunamayan, sevdiğini söyleyemeyenlerdendi. Kırılgan bir tarafı vardı benim gibi. Ve muhtemelen, iyiliğe dair olan inancını yetiştirmeyen sayılı insanlardandı.

"Bir yolunu bulacağız Erdem," diyerek aynı şeyi ona da söyledim.

Ya içimdeki nefret? Ya kendi kendime verdiğim söz? İntikam isteği? Ödeşmek?

Bunları düşündüğümde içimdeki savaşın bitmediğinin farkına vardım. Bir yandan güzelce çözebileceğime inanıyordum tüm bu saçmalıkları. Ama diğer yandan kaos

yaratmak istiyordum. Ne kadar zarar gördüysem, o kadar zarar vermek istiyordum. Neler olacağını, neler yapacağımı alacağım ufak kararlar verecekti. Bir düşünce uzağımda kıyamet vardı ve yine bir düşünce uzağımda huzur...

Ne yapacaksam, buna tek başıma karar vermem gerekiyordu. Bu yüzden konuşmanın gidişatını değiştirmek istedim. Erdem'in hoşlandığı kız geldi aklıma ve konuşmaya başladım.

"Sen ne yaptın? Konuştun mu?"

Başını hemen öne doğru eğdi.

"Belli ki konuşmamışsın... Neden?"

Derin bir nefes aldı.

"Bilmiyorum... Konuşmaya nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Onu seviyorsun ama değil mi?"

"Sevip sevmediğimi bilmiyorum."

"Heyecanlanıyorsun... Onunla olduğun zamanlarda çok konuşamıyorsun muhtemelen. Cesaret edemediğinden değil, heyecandan yanlış bir şey söyleyip onun üzerinde yanlış bir izlenim bırakmak istemediğin için... Sanki vücudundaki kan onu gördüğünde çok daha hızlı dolaşıyormuş gibi değil mi? Sanki... Nefesini tutsan ölmeyecekmişsin gibi. Kulakların kızarıyor, hatta bir uğultu duyuyorsundur. O uğultu, sana dünyanın en güzel şarkısı gibi geliyordur. Değil mi?"

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben de âşığım... Ellerim terden hâlâ sırılsıklam oluyor bu kış gününde bile. İnan bana geçen onca zamandan, yaşanan onca şeyden sonra ve güven bana yaşanan şeyler çok fazla, hâlâ aynaya baktığımda aptal bir gülümseme oluyor yüzümde. Her sabaha onu göreceğim

için heyecanlanarak başlıyorum. Bazen ona söylemek istediğim bir şey oluyor ama bunu ona mesajla ya da arayarak söylemek yerine gözlerinin içine bakarak söylemek istiyorum. Söylediğim şeyin onu mutlu edişi, gözlerinin içinin bile gülümsemesini sağlıyor. Gözlerinin içinden gülmek... Gözlerinin içinden sevmek... Ve inan bana, bu düşüncelerini onunla paylaştığında, her şey senin için daha kolay olacak. Her şey çok kolay gözükecek gözüne. Çözemeyeceğin bir sorun yokmuş gibi hissedeceksin. Daha önce kendini üzdüğün her şey, anlamsız birer anı olarak kalacak hatıralarında. Âşık olmanın tüm belirtilerini taşırken kendine bunu yapma."

"Ne güzel seviyorsun..." dedi Tuğçe araya girerek. "Böyle biri olduğunu biliyordum ama bu şekilde dinlemek seni..."

Sonra bir sessizlik oldu. Ne demeliydim şimdi? Neden böyle konuşmuştu ki Tuğçe? Eski zamanlar geldi aklıma... O zamanlar, Tuğçe'ye olan hislerim konusunda yeterince şeffaf değil miydim? Erdem, ikimizin arasındaki bu sessizliğin sebebini anlayarak yapmaması gereken bir şekilde araya girdi.

"Sizin aranızda daha önce bir şey mi oldu?" diye sordu merakla.

"Bu..." dedim cümleye ne şekilde devam etmem gerektiğini bilemeyerek. "Seni ilgilendiren bir şey değil," dedikten sonra Tuğçe'nin elinden çakmağı alıp kalan kâğıtların hepsini ateşe verdim. Alevlenen kâğıtları, neredeyse alev onları bitirene kadar elimde tuttum. Tuğçe'nin "Ege, elin yanacak" uyarısı ile kâğıtları elimden bıraktığımda Erdem'e döndüm.

"Sen neden gelmiştin? Bir sorun yok ya?"

Erdem düşündü.

"Ya... Ben sana bir şey söyleyecektim aslında..."

Elini çenesine dayayarak çenesini sıvazladı.

"Ama ne olduğu bir türlü aklıma gelmiyor. Neydi... Neydi..."

O düşünürken oturduğum yerden doğruldum. Vücut ısılarımız, üzerine oturduğumuz karları erittiğinden yavaş yavaş ıslanmaya başlamıştık.

"Sen düşünürken ortak alana gidebiliriz," dediğimde Tuğçe de bana eşlik ederek ayaklandı. Erdem de bize eşlik ederken çatıdan inen ilk ben oldum. Daha sonra da Tuğçe'nin aşağıya inmesine yardım ettim. Erdem, tam aşağıya inerken, "Buldum!" diye bağırdı. "Senin, kız arkadaşın..." Elini ona yardımcı olmam için bana uzatırken "Berçin mi?" dedim.

"Evet o."

"Ne olmuş ona?" derken, Erdem benden aldığı destekle aşağıya iniyordu.

"Gidiyor. Kaçıyor yani."

Dondum kaldım. Erdem'i tutan kolum gevşedi ve Erdem korkuyla bağırarak kar kütlesinin içine düştü.

"Ne demek kaçıyor?" diye sordum ona bakarak. Acıyla doğrulmaya çalıştı.

Üzerindeki karları temizlerken, "Keşke bunu indikten sonra söyleseydim, değil mi?" dedi.

"Ne demek kaçıyor Erdem?" dedim heyecanla. En fazla koşuya gitmiştir diye düşünüyordum.

"Kaçıyor işte. Hazırlanmış gidiyordu. Sırt çantası vardı. Geri dönmesi için ikna etmeye çalıştım ama çok ciddi bir şekilde reddetti. Çok ciddi..."

Heyecanla Tuğçe'ye baktım.

"Kaçmamıştır," dedi. "Yalnızca uzaklaşmak istemiştir biraz."

Erdem ve Tuğçe'yi orada bırakıp koşmaya başladım. Ben, Berçin ve Evrim'in kaldığı ağaç eve doğru koşarken ikisi de arkamdaydı. Kaldıkları ağaç evin önüne geldiğimde kalbim ağzımda atıyor gibiydi. Kapının önüne geldim ve kapıyı yumrukladım. Tuğçe camdan içeriye bakıyordu. Evrim, birkaç saniye sonra soran gözlerle kapıyı açtı.

"Annecim ne yapıyorsun? Zaten zar zor ayakta duruyor ev. Fırtına değil, sen yıkacaksın evi."

"Çekil," diyerek ağaç evin içine girdim.

"Hop, hop. Hayırdır sen ya?" diyerek Evrim beni durdurmaya çalışsa da artık çok geçti. Ağaç evin içindeydim ama Berçin yoktu.

"Berçin nerede?" dedim Evrim'e dönerek. "Berçin nerede?"

Evrim ilk önce bana daha sonra Tuğçe'ye baktı.

"Sizden uzakta olduğu kesin," dedi. Yüzü asıktı. İfadelerinden anlaşıldığı üzere, o da kızgındı Tuğçe ve bana.

Ona doğru gidip, tam önünde durduktan sonra omuzlarından tutup sarstım.

"Berçin nerde?"

Yüzündeki ifade, yerini korkuya bıraktı Evrim'in.

"Bilmiyorum," dedi net bir şekilde. "Yemekhaneden sonra hiç görmedim."

Tuttuğum omuzlarını bırakıp Tuğçe'ye döndüm.

"Gitmiş."

Onun da yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Gitmemiştir... Bu havada gitmemesi gerektiğini bilir."

"Ege, ne oluyor?" dedi Evrim araya girerek. "Bana anlatacak mısın?"

"Anlatacak vakit yok Evrim," dedikten sonra Erdem'e döndüm.

"Ne zaman gördün Berçin'i? Ne tarafa gidiyordu?"

Erdem düşündü. Yemekhaneden çıktıktan hemen sonraydı işte. Sol kolunu kaldırıp, montunu biraz yukarıya çekerek saatine baktı.

"İki saatten fazla olmuş. Bizim kamp alanına geldiğimiz yoldan gidiyordu.

Gidiyordu. Gerçekten gidiyordu.

"Gidiyor..." dedim kendi etrafımda dönerek. "Gerçekten gidiyor..."

Ellerimi kafamın arkasında birleştirmiş kendi etrafımda dönerken Tuğçe araya girdi.

"Gidemez. Fırtına uyarısı yaptılar bu gece için. Çok soğuk olacak. Üstelik şehir merkezi otobüsle bile en az bir saat uzaklıkta."

Onun konuşmasından sonra gitmesinden daha ciddi bir durum olduğunu fark ettim. Çok soğuk olacaktı. Başına her şey gelebilirdi. Her şey... Korkudan tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Ağaç evin içi sıcacıktı ama ben üşüyordum. Bir şeyler yapmalıydım.

"Çok uzaklaşmamıştır," dedi Erdem. "Gittiği yolu biliyorum."

"İsterse uzaklaşır," dedim ona dönerek. Sonrasında kızlara doğru döndüm. "Siz..." dedim duraksayarak. "Evrim, sen vekil öğretmen ile görüş, anlat. Tuğçe, sen de bizimkilere söyle. Herkes hazırlansın. Kamp alanına geliş yönünden Berçin'i aramaya gidiyoruz. Bize yetişirsiniz," dedikten sonra ağaç evden dışarıya çıktım. Ben koşmaya devam ederken Erdem de benimle birlikteydi. Kamp alanının ışıkları bittiğinde alanın girişinden şehre inen yolu kaplayan karanlık ormana baktım. Başka biri olsa buradan gitmeyi

göze alamaz, korkardı. Ama söz konusu Berçin olduğunda, bir yükselme anında yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

"Nerden?" dedim Erdem'e.

Nefes nefeseydi. Eliyle Berçin'in gittiği yönü işaret etti.

"Benimle gelmek zorunda değilsin. İstersen geri dön."

"Hayır, yardım etmek istiyorum," dedi Erdem.

"Koşmaya başlasan iyi edersin o hâlde," dedikten sonra koşmaya başladım. Yokuştan aşağıya indiğimizde sıcaklık sanki düşmüştü. Koşarken bir yandan elimdeki telefonla Berçin'i arıyordum. Her arayışımda aynı ses duyuluyordu ahizeden.

Aradığınız numaraya şu anda ulaşılamıyor. Lütfen daha sonra tekrar deneyiniz...

Erdem'le ormanın içinde koştuğumuz bir saatlik süre boyunca, yoldan çıktığımızı fark edemedik. Kamp alanına gelen yol bir şekilde karlarla kaplandığından, ormanın derinliklerindeydik artık. Berçin de bizim gibi mi yapmıştı? Yoldan çıkıp kayıp mı olmuştu? Telefonu... Telefonuna ulaşılamıyordu. Çaresizlik hissini daha önce defalarca hissetmeme rağmen ilk kez bu defa, gerçekten çaresiz kalmış gibi hissediyordum. Bir çözüm yolu, bir çıkış yolu bulamayışım çılgına dönmeme sebep oluyordu. Ne zaman boşa kürek çektiğimi hissetsem, ne zaman elimden bir şey gelmediğini hissetsem, onu düşünürdüm. Onu gülümseyişi, beni gerçekliğe bağlayan tek şey gibi gelirdi. Olduğum yerde durdum. Gözlerimi kapadım ve onu canlandırmaya başladım gözlerimin karanlığında. Kendi etrafında dönerek ağaçların arasında yüzündeki kocaman gülümsemeyle dans ettiğini hayal ettim. Mutlu bir ifade yerleştirdim gözlerime. Onu hayal etmek, uzun süre sonra gerçekleşen bir kavuşma

anı gibiydi. Onu hayal etmek yüreğimi ısıttı... Gözlerimi açtım. Daha sakindim.

İlerlemeye başlayacağım sırada telefonumun bildirim sesi ile yeniden durdum.

Gönderen; Evrim

Jandarmalar sonunda geldi. Arama için hazırlar.
Bulursanız bize de haber verin.

Gelen mesaja cevap vermeden telefonumu kapadım. Erdem, elindeki telefonunun flaşı ile karanlığın arasında "Berçin!" diye bağırırken saniyeler sonra benim ismimi söyledi.

"Ege, bir şey buldum!"

Koşarak yanına gittim.

"Bu," dedi elindeki tanıdık çantayı bana uzatarak. "Onun çantası. Giderken bu vardı yanında."

Cevap veremedim. Bütün kötü ihtimaller bir bir gözümün önünde canlandı.

"Neden çantasını burada bıraksın ki?"

Sakinleşemiyor, doğru düşünemiyordum. Elimdeki telefonun kilidini açıp yeniden onu aradım.

"Çalıyor!"

Erdem, elinde çantayla yanıma geldi. Karşımda dikilirken çaresizce yalvardım.

"Hadi aç. Lütfen aç..."

Umutlarım tükenmek üzereyken telefonun diğer ucundan bir hışırtı geldi.

"Berçin! Açtın! Neredesin!" diye bağırdım.

"Ege..." dedi. Sesi öyle kısılmıştı ki... "İyiyim, her şey yolunda..." diyerek devam etti.

"İyi falan değilsin, iyi falan değilsin! Lütfen bana nerede olduğunu söyle..." dedim âdeta yalvararak.

"Değilim, değil mi? İyi değilim..." Sonra bir sessizlik oldu.

"Lütfen... Berçin, lütfen bana nerede olduğunu söyle!"

Gözlerimden birkaç damla yaş aktı. Ses tonu... Çok kötüydü... Zihnimdeki kötü ihtimallerin hepsi birdenbire gerçekleşmiş ve yıkılmıştım sanki.

"Korkuyorum Ege..."

"Korkma, korkma buradayım."

"Çok karanlık," dedi. Korkuyordu ve pes etmişti.

"Gözlerini kapat Berçin."

Gözlerimi kapattım.

"Şimdi, benimle birlikte derin derin nefes al."

"Oradasın. Geliyorum. Nerede olduğunu biliyorum. Geliyorum Berçin, azıcık dayan..."

Birkaç saniye sonra telefonun diğer ucundan konuştu.

"Orman cadısı geldi, bak."

Çaresizce kendi etrafımda dönüp bağırdım.

"Orman cadısı diyor!"

Erdem ne olduğunu anlamayarak bana baktı. Sesim, ormanın karanlığında yankılanırken Berçin yeniden konuştu.

"Uyumamı söylüyor. Sa-sanırım uykum geldi Ege..."

"Hayır, hayır dinleme onu!"

Bir daha ses gelmedi telefonun diğer ucundan. Donup kaldım. Üşümeyi bırakmıştı bedenim. Sanki bizim için çevrilen kum saatinin üst kısmında kalan son kum taneleri

dökülüyordu üzerime ve ben, boğuluyordum bu ağırlığın altında. Derin derin nefesler alıyordum. Sanki gerçekten boğuluyormuşum gibi, daha fazla hava alabilmek için ciğerlerime, daha fazla açtım ağzımı. Sonra koşmaya başladım nereye gittiğimi bilmeden. Gözüm bir yandan telefona bakıyordu. Diğer yandan düşmemeye dikkat ediyordum koşarken. Çağrı sonlandığında yeniden aradım onu. Cevap gelmedi, sonra yeniden. Sonra yeniden, sonra yeniden.

Bittiğimi düşündüm. Sona geldiğime inandım. Sanki elimden gelen her şeyi yapmışım ve yetersiz gelmişim gibiydi. Artık engellemiyordum bedenimin titremesini. Artık gözyaşlarımın da önünde bir bariyer yoktu. Çünkü gözlerimi kapattığımda gülümseyen suratını hayal edemiyordum. Onun yerine sürekli benden uzağa giden siyah bir silüet canlanıyordu gözlerimi kapattığımda. Soğuktan kıpkırmızı olan ellerimle cebime koyduğum telefonumu yeniden çıkardım. Titreyen ellerimle bir kez daha denedim onu aramayı.

Bir şey oldu. Bir umut ışığı doğdu karanlığın içinde. Umut ışığının bir de sesi vardı. Berçin'in zil sesi gibi çalıyordu...

Koşarak sesin geldiği yöne gittim.

"Berçin!"

Oradaydı. Büyük gövdeli bir çam ağacının dibinde hiç suçu olmayıp cennetten kovulmuş bir melek gibi yatıyordu. Onu doğrultarak sırtını ağaca yasladım.

"Berçin!" Ellerimin arasındaki bedenini sarstım. "Berçin, geldim! Buradayım."

Cevap vermedi. Gözlerini bile açmadı. Ağlıyordum. Onu bulduğum için mutluluktan değildi ama bu ağlama. Çaresizlik ağlamasıydı bu. Sanki gözümden düşen her gözyaşında, kalbimden de bir parça kopuyordu.

"Berçin!" diyerek yeniden bağırdım. Üzerimdeki montu çıkarıp üzerini örttüm, onu ısıtmaya çalıştım. Erdem şoke olmuş gibi bizi izliyordu.

"Erdem..." dedim gözümde biriken yaşların arasındaki flu görüntüsüne bakarak.

"Evrim'i ara."

Erdem, Evrim'i arayıp nerede olduğumuzu anlatırken zamanın daraldığını hissetmiştim. Öyle ki yutkunamadım. Sanki boğazımın etrafına bir halat atılmıştı ve ipin ucu kimin ellerindeyse sürekli sıkıyordu. Berçin'i kucağıma alıp geldiğim yöne doğru koşmaya çalıştım.

Koştum.

Koştum.

Sanki zaman durmuş gibiydi. Saniyeler, saatlere dönüşmüştü. Zihnimin içindeki ihtimaller denizinde boğuluyordum koşarken. Nefes almamın bir önemi yoktu. Uzaklarda bir yerde, ağaçların arasında yanan kırmızı mavi ışıkları gördüğümde oraya doğru koşmaya başladım.

"Yardım edin!" diye bağırdım. Işıklara doğru.

Artık dayanma gücü kalmamıştı kollarımın. Titreyen ayaklarımı sabit tutmaya çalışarak, dizlerimin üzerine çöktüm kollarımda Berçin ile birlikte. Askeri üniforma giymiş iki adam, ellerinde fenerlerle koşarak yanımıza geldi.

"Yalvarırım, yardım edin..."

Adamlardan biri, Berçin'i kollarımın arasından aldığı gibi arabaya doğru koşmaya başladı.

Durmadım. Kalkıp peşlerinden gittim.

Evrim, yanında Akın ile birlikte arabanın yanındaydı. Onlar bana iyi olup olmadığımı sorarken, yanlarından hızlıca geçip arabaya ilerledim.

"Ben de geleceğim!" diye bağırdım. "Beni de götürün."

Akın, Evrim ile birlikte kollarımın her iki yanından tuttular beni. Evrim de ağlıyordu. Kollarının arasında yere doğru yıkıldım. Berçin, aracın içine konulurken yatırıldığı sedyenin yanına doğru düştü kolu. Aracın kapısı kapandı ve araç ilerlemeye başladı.

"Beni de götürün... Ne olur..."

"Lütfen..."

"Beni de alın..."

Yellow

Coldplay

18

Kış mevsiminin ortasındayım. Geceleri ağaç evlerin tahta duvarlarını döven rüzgâr eşliğinde uykuya dalıyorum. Ağaçların arasında duyduğum sesler, zihnimin içinde yapayalnız kalan küçük kız çocuğunun tek arkadaşıydı. Her gece, o küçük kız çocuğunun elinden tutup, ormana geziye götürerek dans ettim onunla. Onunla dans ettim, güldüm, ağladım. Bir türlü büyütüp olgunlaştıramadım onu. Geçen günlerde, sonsuzluğa tanıklık ettim. Kum saatindeki kumlar bitmeden her defasında yeniden çevirdim onu. Geçmişi hatırlamak, iyi hissettiğim zamanlara geri dönmek, büyütemediğim kız çocuğunun tek eğlencesiydi. Onu bir tek bunu yapmak eğlendiriyordu. Yeniden, yeniden hep aynı anıları yaşamak... Bir zamanlar, iyi bir gelecek hayal edebilen bir pesimisttim. Peşi sıra yaşanan tüm kötü olaylar yüzünden, her gece zihnimde o küçük kıza izlettiğim geçmişle dolu anların, geceleri gökyüzünde yanan, güneş doğduğunda sönen yıldızlar gibi parçalanmasına tanıklık ettim. Çok aldırmadım. Her gece gökyüzüne koyabileceğim binlerce hayalim vardı geleceğe dair. Ve gerçek özgürlüğe sahip olmanın geçmişini kaybetmek olduğunun da pekâlâ farkındaydım. İnsanların nasıl yaşamaya devam ettiğimi merak ettiklerini biliyorum. Nasıl dayandığımı, nasıl baş

ettiğimi merak ediyorlardı. Onlara bir türlü anlatamıyordum kendimi. Zihnimin içinde kimseye gösteremediğim kocaman bir evren vardı ve buna tanıklık edebilen tek kişi Ege'ydi. Gözlerimin ardını gören oydu. Farklı bir insan olmak için doğduğumu hissediyordum. Nereye giderse oranın rengine bürünen korkak bir bukalemun olmayacaktım. İçsel kararsızlığım, ne zaman beni o evrendeki derin okyanusların arasında boğmaya kalksa dalgaların üzerinden uçup giden kuş olacaktım. Herkese ait değildim. Herkese ait olup, hiçbir şeyi olmadığını fark edemeyen insanlara ait olamazdım ki.

Kimdim ben?

Nereye gidecektim?

Ne olacaktım?

Dönüştüğüm insan, olmak istediğim kişi miydi?

Eğer değilse hayat bana değişmem için bir şans daha verecek miydi?

Gülümsüyorum.

Ben bir deliyim. Deliyim ama en azından özgürüm.

-Bipoların Günlüğü'nden

3 Gün Sonra

Uykudaydım. Uykuda olmak istiyordum. Berçin, üç gün boyunca bir uyuyup uyanmıştı. Ne kadar hızlı kendine geliyorsa etrafında olup bitenleri anlayamadan uykuya geri dönüyordu. İyi olduğunu söylüyordu doktorlar. İyi olacağını... Hep aynı şeyi duyarak geçirdim günleri. Annem, İstanbul'a dönmem gerektiğini söyleyip duruyordu. Annesi

ve babasının ona iyi bakacağını tekrarlayıp duruyordu. Bakabileceklerini biliyordum. Ama en azından iyileştiğini görmeden, gözlerimin içine baktığını görmeden bir yere gidemezdim. Ben gitsem zihnim burada, onun yanında kalırdı. Devam edemezdim. Berçin'in anne ve babasının içeriye girdiğini duydum. Üç gün boyunca her gün yaptıkları gibi bana yiyecek ve içecek bir şeyler getirmişlerdi. Biraz kızlarının başlarında duracaklar, sonrasında bana gitmem gerektiğini söyleyip gideceklerdi. Anlayışlı bir ailesi vardı Berçin'in. Onun durumunu bildiklerinden o ne isterse, nasıl yaşamak istersen onun isteklerine göre hareket ediyorlardı. Babası başına ilk gelip dikilişinde, "En yakın arkadaşınla oynayacağın daha çok oyun var küçük hanım, bu yüzden bir an önce iyileşmelisin," demişti. En başında burada onunla birlikte kalmama karşı çıkacaklarını düşünsem de itiraz etmediler. Gece, hasta bakıcının üzerime örttüğü polar battaniyeyi biraz daha yukarıya çekerek uzandığım koltukta kıpırdandım. Gözlerimi onların fark etmeyeceği şekilde aralamaya çalışarak onları izledim. Babası, kızının saçlarını okşarken annesi elindeki abur cubur dolu poşeti masanın üzerine bırakıyordu.

"Rengi yerine geldi benim güzelimin," dedi babası gülümseyerek.

"Geldi, geldi. İyileşti babası," diye devam etti annesi. Sevgi doluydular.

"Aslında biraz daha uyusam daha iyi olabilirdi."

Oydu, konuşan oydu! Öyle çok heyecanlanmıştım ki gözlerimi bile açamadım heyecandan. Günler sonra ilk kez duyuyordum sesini. Araladığım gözlerimin arasından annesinin gözünden akan yaşları silişini izledim.

"Yaramazlık yapmışsın," dedi babası gülümseyerek.

"Hep yaparım," diyerek cevapladı Berçin babasını. "En iyi elden öğrendim nasıl yapılacağını." O da gülüyordu. Babası gözlerinden akan yaşları silerken, "Bence beni geçtin," dedi.

Gülümsediler. Yaşadıkları bu anı bölmemek için gözlerimi sıkıca kapadım. Böyle bir aile olmanın, bu şekilde diyaloglar kurmanın ne demek olduğunu bilmiyordum. Ancak George hayatımıza yeniden gireceği için öğreneceğim kesindi. Kıskançlık hissetmemiştim ama daha önce hissetmediğim bir duygunun içimde yarattığı boşluğu hissetmiştim. Bir özlem hissiydi benimkisi. Hissedilmeyen bir hisse duyulan özlem... Gülüşmeleri bitikten sonra Berçin'in ağzından ismimi duydum.

"Anne, Ege?"

Nefesimi tuttum.

"Genç adam burada," dedi babası. "Öyle ki günlerdir zorla göndermeye çalışmamıza rağmen bir türlü gitmedi. Ama takdir ettim."

"Gitmedi mi?"

"Hayır, gitmedi."

Gülümsedim.

"Kapıdan kovsak bacadan girecekti, sonra biz de vazgeçtik. Hatta şu anda gözlerini aralamış, gülümsediğini fark etmediğimizi sanarak bizi izliyor,"

Babasının kurduğu cümleden sonra telaşla gözlerimi açıp doğruldum.

"Ben..." dedim kekeleyerek. "Affedersiniz."

Hepsi birden gülüyordu. Mahcup hissediyordum ama bu his yüzüme yansımıyordu. Çünkü kocaman bir gülümsemeyle onlara bakıyordum. Mutluydum. Berçin kendine

geldiği için... Hayatımızdaki kötü bir basamağı daha kayıp vermeden çıkabildiğimiz için...

"Sizin konuşacaklarınız vardır. İyisi mi ben çıkayım," dedim kapıya yönelerek.

"Olur mu öyle şey?" diyerek durdurdu babası beni.

"Arkadaşına merhaba demeyecek misin?"

Dudaklarımı sıkıştırarak Berçin'e doğru dönüp el salladım. Berçin de aynı şekilde karşılık verdi.

"Biz çay içeceğiz," dedi annesi Berçin'in babasını çekiştirerek.

Babası yanımdan geçip giderken, uykudan dağılmış saçlarımı karıştırdı.

"Kızımı kurtardığında benden bir puan kazandın genç adam. Ama puan kaybetmemek için çok dikkatli davranmalısın," dedi göz kırpıp gülümseyerek.

Onlara odadan çıkarken Berçin'in yatağına doğru yaklaştım.

"Sen mi buldun beni?" diyerek aramızdaki sessizliği bozdu.

"Çok korkuttun beni Berçin... Çok..."

"Böyle planlamamıştım ben..." dedi.

"Sana kocaman sarılmak istiyorum," diyerek yatağın yanından ona doğru yürüdüm. Oturabilmem için biraz kenara kaydırdı bedenini. Öne doğru uzanıp sarıldım. Serum bağlı elini dikkatlice kaldırarak ellerini boynuma doladı.

"Ne yapmayı planlıyordun?" dedim geri çekilirken.

"Bilmem... Sadece gitmek istedim."

"İyi de, nereye? Bana mı kızmıştın?" dediğimde yüzü düştü.

"Size kızmıştım," dedi. "Sana ve Tuğçe'ye..."

Ellerini avuçlarımın arasına aldım.

"İyi de beni dinlemedin bile."

"Bazen bir şeylerin farkına varmak için kelimelere ihtiyacı olmaz insanın Ege..." diyerek cevap verdi. "Ama iyiyim. Daha iyi olacağım."

"Tek başınaymışsın gibi konuşuyorsun."

Buruk bir şekilde gülümsedi.

"İyi olacağız," dedi.

"İyi olacağız," diyerek söylediklerini tekrarladım.

"Zamanı geldiğinde, Tuğçe kendini hazır hissettiğinde sana anlatmamız gereken şeyler var."

Ellerimdeki başını merak dolu gözlerle bana çevirdi.

"Neymiş onlar? Ne var Tuğçe ile aranızda?" dedi.

"Şimdi söyleyemem..." diyerek yanıtladım. "Lütfen beni buna zorlama. Yoksa yalan söylemek zorunda kalacağım."

Cevap vermedi. Sustu kaldı.

"Kampa geri dönmedin mi hiç?" diye sordu bir süre sonra.

Geri dönecek bir kamp kalmamıştı ki... Nasıl açıklayacaktım neler olduğunu?

"Kampı erken bitirme kararı aldılar. Yeni gelenlere bıraktık kampı, herkes İstanbul'a döndü. Bizim çocuklar seni çok merak ediyor," dedim cebimdeki telefonu çıkartırken. Görüntülü arama uygulamasına girerek ilk önce Evrim'i aradım. Evrim çığlık atarak konuşmaya katıldığında Berçin'in yüzü güldü. Sonra aramaya Akın'ı ekledim. Elinde koca bir tabak yemek, dolu ağzıyla, "Geçmiş olsun prenses," dedi Berçin'e.

"Teşekkür ederim," diyerek yanıtladı Berçin onu.

"Ekin'i arayacağım," dedim. "Eğer yanındaysa uğraştırma beni."

"Burada kanka burada," dedi Akın kamerayı çevirerek. Ekin, tepeleme doldurduğu makarna tabağını havaya

kaldırdı ve ağzının kenarından sarkan spagettiyi içine çekip, salçaya bulanmış dişlerini göstererek kocaman gülümsedi.

"Iy! Kapat şu sevgilinin ağzını!" diyerek çıkışan Evrim'e kahkahasıyla eşlik etti Berçin. Onlar gülümserken hızlıca aramaya bir kişiyi daha ekledim.

Burak'ı.

Berçin'in bakışları telefonumun ekranıyla yüzüm arasında gidip gelirken, Burak konuşmaya dâhil oldu.

"Geçmiş olsun kıvırcık, iyi olmana sevindim," dedi.

Merak etmenin, çaresiz hissetmenin ne demek olduğunu bildiğimden Burak'ı eklemiştim aramaya. Onu soru işaretleriyle bırakamazdım. Sevdiğim kıza ne şekilde değer verirse versin, onun da Berçin'in iyi olduğunu görmeye hakkı ve ihtiyacı vardı.

"Teşekkür ederim," dedi Berçin. Teşekkürü bana mı yoksa Burak'a mı ettiğini anlayamadığım için yüzüne baktım. Yüzündeki ifadeleri okuyamadığımı fark ettiğimde telefonun ekranındaki arkadaşlarıma döndüm.

"Hadi bakalım, bu kadar yeter. Onu daha fazla yormamalısınız," dedim. Kapatma düğmesine basacağım sırada, Berçin beni durdurdu. Çatallaşan yorgun sesiyle Burak'a seslendi.

"Burak," dedi doğrulmaya çalışarak. "Senden istediğim şey..."

Burak'ın telefonumun ekranındaki küçük görüntüsünde gülümseme vardı.

"Neler oluyor?" dedim araya girerek.

Burak, beni umursamadı. Berçin'le konuşuyordu.

"Baş ucundaki çekmeceye bak kıvırcık. Görüşürüz," dedikten sonra konuşmadan ayrıldı. Gözlerim, Berçin'in hasta yatağının baş ucundaki çekmeceli dolaba kaydı.

"Haydi, biz de kaçıyoruz," dedi hep bir ağızdan diğerleri.

"İstanbul'a geldiğinizde görüşürüz," dedikten sonra konuşmadan ayrıldı Evrim de. Telefonu kapatırken, aklım hâlâ Burak'ın söylediği çekmecedeydi. Berçin, güç bela doğrularak çekmeceye uzandı ve bir hediye paketi çıkardı. Paketi çekmeceden alırken gülümsüyordu. Yatağında geriye doğru yaslandı, lacivert paketin etrafında parmaklarını gezdirdi. Bir şey olacaktı. Bir şey söylemek için hazırlıyordu kendini. Nefesleri derinleşmişti.

"Ruh eşi aramadım hiçbir zaman. Bir suç ortağı arayışında da değildim. Ben anlaşılmayı bekleyen, uzun bir süre boyunca hiç olmadığı biri gibi davranan, korkan, üzülen, seven, nefret eden, âşık olan harika bir oyuncuydum. İnsanların ne düşüneceklerine dair korkularım vardı. Herkesten gizlediğim hastalığım, zamanla beni değiştirdi. Olaylara farklı bir açıdan bakmayı her zaman senin sayende yapabildim. Sen, benim yol göstericim oldun," dedi ve duraksadı. Baş ucunda duran yarı dolu su bardağı titreyen elleri ile alıp yavaşça içti. "Savunmasızdım. Bir teslimiyetti yaşadığım. Sana güveniyor, seni dinliyordum. Aslında öyle de değil. Yaptığımız her şeyi birlikte yapıyorduk. Sonra ne oldu, bilmiyorum... Seni çok seviyorum Ege. Bir insanın yüreğini verdiği biri tarafından darmadağın edilmesi çok güç. Bu söylediklerimden sonra pişman olacağımı da biliyorum. Bundan eminim hatta. Günler, haftalar sürecek bir çaresizliğe sürüklüyorum şu anda ikimizi de. Ancak, senin için iyi olanı yapmaya çalışıyorum."

"Berçin, ne oluyor?" dedim yutkunarak.

Elindeki hediye paketini bana doğru uzattı.

"Doğum gününe çok az kaldı. Mutlu yıllar Ege," dedi gülümsemeye çalışarak. Ama başka bir şey vardı.

Elindeki paketi aldım.

"Hayır, hayır. Başka bir şey var. Sen başka bir şey söylemeye çalışıyorsun."

Gözünden bir damla yaş düştü. Daha önce de ağladığını görmüştüm ama bu defaki gözyaşı kalbimin üzerine düşmüştü sanki. Sol tarafımda bir sancı hissettim. Sanki görünmeyen bir bıçak, kalbime ulaşmaya çalışıyor gibiydi.

"Yapamıyoruz," dedi sonunda.

Oturduğum yataktan kalktım.

"Zarar veriyoruz birbirimize..."

"Saçmalama."

"Sen ölümün kenarından döndün, şimdi de ben... İnsanı en sevdiği öldürürmüş, derler. Ben sana bunu yapmak istemiyorum Ege," dedi. Yüzüme bakmaya çekiniyordu.

"Gözlerimin içine bak," dedim. Ağlamak üzereydim.

"Bana bunu gerçekten istediğini söyle."

Cevap vermedi.

"Sorun Tuğçe ve fotoğraflar mı? Açıklayacağım, Berçin. Ama zamanı geldiğinde..."

Yine cevap vermedi.

Artık gerçekten bitmişti. Tam oldu dediğim anda. Son noktaya geldiğimizi fark edememiştim. Bir şey söyleyemiyordum. Kelimeleri bir araya getirip bir cümle kuramıyordum. Bir sır düğümlüydü boynumda. Ona, onu sevdiğimi söyleyemiyordum. Emin misin, diyemiyordum. Gideceğimi bile söyleyemiyordum.

Yıkımı hissettim.

Dehşeti,

korkuyu,

acıyı,

aşkı...

Aynı şekilde hissediyorken yaşanmaması gereken şeyler yaşanıyordu yeniden.

"Egeciğim, kahve sevdiğini biliyorum. Bu yüzden sana muhteşem bir kahve getirdim," diyerek Berçin'in anne ve babası odaya girdi. Her ikisi de odanın girişinde öylece kaldılar. Yaşlar biriken gözlerimle onlara bakarak gülümsemeye çalıştım. Günlerdir uyuduğum koltuğun yanındaki sırt çantamı alıp önlerinde durdum.

"Kahve için kalamayacağım," dedim yine gülümsemeye çalışarak. Dudaklarım yanaklarıma doğru genişlerken, gözümde biriken gözyaşlarından biri bana ihanet edip aşağıya doğru süzüldü. Akan gözyaşını hızlıca silerken kapıdan dışarıya doğru bir adım attım. "Ama teşekkür ederim, çok anlayışlısınız. Umarım başka bir gün birlikte kahve içme fırsatı yakalarız," dedikten sonra koşarak odadan çıktım. Asansöre koşup hızlıca çağırma düğmesine bastım. Düğmesine batığım asansörün led ekranındaki sayılar değişirken, vakit bir türlü geçmiyordu. Asansör sonunda bulunduğum kata geldiğinde kendimi içine attım. Öylece, karşımdaki aynaya bakarak dikildim.

"Yapamadın," dedim kendi kendime. "Sen bir hayal kırıklığısın."

Asansör alt kata indiğinde hastaneden dışarıya attım kendimi. Gördüğüm ilk taksiyi çevirip bindim.

"Havalimanına lütfen," dedikten sonra cebimden çıkardığım telefon rehberinden annemin numarasını bulup aradım. İkinci çalıştan sonra telefon açıldı.

"Alo, anne?"

"Efendim tatlım," dedi içtenlikle.

"Bana verdiğinin kredi kartında para var, değil mi?"

"Evet, var tabii ki. Neden sordun ki?" dedi annem merakla.

"Uçak bileti alacağım."

"Kötü bir şey yok, değil mi Ege? Lütfen beni korkutma."

"Hayır, hayır yok. İstanbul'a dönüyorum," dedim. Ses tonumdan bir şeyleri anlayacağını bildiğim için telefonu hemen kapatma niyetindeydim.

"Ay harika! Berçin iyi o hâlde, bir problem yok."

"Hayır, hayır bir problem yok. Şimdi kapatıyorum, eve geldiğimde görüşürüz," dediğim gibi kapattım telefonu. Kafamı geriye yaslayıp derin bir nefes aldım. Gözlerimi yeniden açtığımda yağmur yağıyordu. Öyle tek tük damlalarla değil, bardaktan boşanırcasına... Gözlerimi açtığımı fark eden taksici, dikiz aynasından bana baktı.

"Buralarda kışın hava böyledir," dedi. "Toroslar'ın tepelerine yağan kar, soğuğunu buraya bırakır. Oraya kar yağarken, burası her zaman soğuk yağmurlardan alır nasibini. Allah kimseyi dışarıda koymasın."

Cevap vermedim. Bunu yerine, camdan aşağıya akıp giden yağmuru izliyordum. Hareket eden bir şeyleri izlemek, her seferinde düşüncelerimden uzaklaşmamı sağlıyordu. Koşmaktan da bu yüzden keyif almıştım.

"Uçağın kaçta?" diye sordu bu kez taksici. "Tam trafik saati. Eğer vakti yaklaştıysa aralardan kaçayım."

"Uçağımın kaçta olduğunu bilmiyorum," diyerek başımdan savmaya çalıştım.

Kendi kendine kahkaha atarken yeniden konuştu.

"Nasıl ya?"

"Uçağımın kaçta olduğunu bilmiyorum çünkü henüz bilet almadım," dedim net bir şekilde. Sesim düşündüğümden daha net çıkmıştı. Taksicinin aynadan bana bakan yüzünün düştüğünü fark ettim.

"Özür dilerim," dedim. "Yalnızca havalimanına gitmek istiyorum. Moralim biraz bozuk da."

"Kaçan insanı hemen tanırım," dedi taksici. "Kaçtığın şey ne ise kendin için iyi olduğunu düşündüğünden kaçıyorsun," dedikten sonra emniyet şeridine sürdü taksiyi. "Şehir üstüne gelir gibi olur. Binalar üstüne yıkılacak gibi. Giden insanı tanırım. Gitmeye karar vereni, gitmek istemeyeni de. Umarım geriden bıraktıkların seni çok özlerler genç adam," dedikten sonra sustu ve taksinin içine bir sessizlik hâkim oldu. Konuşmadı, konuşmadım. Düşüncelerimle kaldım. Her zaman olduğu gibiydi. Taksi bir süre sonra havalimanına geldiğinde, yağan yağmuru ve soğuğu umursamadan ücreti ödeyip taksiden çıktım. Tam kapıyı kapayıp havalimanının girişine ilerleyeceğim sırada, taksici seslendi.

"Genç adam," dediğinde ona doğru döndüm. Sürücü koltuğundan dışarıya çıkmış, elini arabanın üzerine koymuştu. Soran gözlerle ona doğru baktım. "Neyse," dedi. Bir şey söyleyecekti ama sonra vazgeçmişti. "Sana iyi yolculuklar," dedikten sonra arabanın içine geri dönüp arabayı sürdü yağmurun içine doğru. Belki bir tavsiye verecekti bana, belki anlatmak istediği bir hikâyesi vardı ve anlatamamıştı. Belki o da gitmek istiyordu. Gidenlerden değil de kaçmak isteyip kaçamayanlardandı. Sevilmek isteyip sevilmeyenlerden... Yağan yağmuru umursamadan girişe doğru ağır adımlarla ilerlemeye başladım. Ne olursa olacaktı artık. Amacımı kaybetmiş gibi hissediyordum. Sakince kapıya yönelip içeriye girdim. Çok fazla ıslanmıştım. Güvenlikten geçerken, güvenlik görevlilerin ve diğer yolcuların meraklı bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Umursamadım. Bundan sonra umursamayacaktım. Kendine verdiği sözleri tutamayan biriydim. Her defasında yapacağım dediğim şeyleri yapamıyordum. Ama bu kez daha farklı

olacaktı. Bu kez tektim, hürdüm. Bilet satan gişeye gidip durdum. İstanbul'a giden ilk uçağa aldım bileti. Birkaç saat sonra uçağın içindeydim. Gökyüzünde, bulutların arasındaydım. Başımı uçağın camına yaslamış, dışarıyı izliyordum. Bulut kümelerinin içine girip çıkarken daha iyi düşünebiliyordum. Belki de haklıydı Berçin... Bu yaptığı şeyi benim için yaptığını biliyordum. Çok acı çekeceğini biliyordum. Onu özleyeceğimi, ona mesaj atmamak için kendimi zor tutacağımı biliyordum ama... Uçak başka bir bulut kümesine girerken başka bir düşünceye hızlıca atladım. Belki de ben, yaptığım şeyler ile gerçekten geri dönüşü olmayan zararlar verebilirdim ona. Olaylara ne şekilde reaksiyon vereceğini kestiremediğimden, yaşanan son olayın sonucu gerçekten ölüm olabilirdi. Bunu kaldıramazdım. Bunu hayal edemezdim. Onun haklı olduğuna karar verdiğimde, *keşke bunu yapacak cesareti kendimde ben bulsaydım,* diye düşündüm bencillikle. Ama onun yaptığını ben yapsaydım, kalbi daha çok kırılacak; terk edilmiş hissedecekti. En iyisini yapmıştı. Kalbini daha fazla kırmayı göze alamazdım. Gözlerim kendiliğinde kapanıp, uykuya dalarken aklımda hâlâ gülümsemesi vardı.

Bir buçuk saatin sonunda uçak havalimanına indiğinde, yine aynı yavaşlıkla çıkışa gittim. İstanbul daha soğuktu. İstanbul'u soğuk yapan, insanlardı aslında. Herkes mutsuzdu, herkes agresifti. Kimsenin kimseye tahammülü yoktu. Burada yaşayan insanlar kendi hayatlarının kölesiydiler. Kimse hayal ettiği hayatı yaşamıyor, o hayatı yaşamak için uğraşmıyordu. Tek dertleri işlerinin bir an önce bitmesi ve eve gitmekti. Herkes birbirinden korkuyordu. Korkuyordu çünkü herkesin her şeyi yapabilme potansiyeli vardı. Kim katil, kim psikopat, kim çok âşık, kim nefret dolu anlaşılmıyordu çünkü yüzlerinden. Ya herkes aynı

maskeyi takıyordu ya da herkes çok ustalaşmıştı ifadelerini saklama konusunda...

Taksiye binip gideceğim adresi söyledim. Önceki taksici gibi değildi bu kez taksici. Konuşmak istemedi. Donuk bir ifade ile adresi sordu. Cevabını aldıktan sonra aracı hareket ettirip ilerlemeye başladı. Yol bitene kadar da kimse konuşmadı taksinin içinde. Çünkü burada insanlar, başka bir insanın duygularını çok fazla umursamıyorlardı. Evin önüne geldiğimde, taksiden inip bahçe kapısının önünde durdum. Alt katın ışığı yanıyordu. Bahçe yolunda ilerleyip camın önündeki yemek masasında oturan anneme ve babama baktım. George, annemin söylediği bir şeye katıla katıla gülüyordu.

Yetişkin olmak, hayatın bir noktasında insandan bir şeyler alıyorsa bir noktasında başka güzel bir şeyler olmasını da sağlıyordu o hâlde. Yalnızca istemekle ve iyi enerji göndermekle mi alakalıydı her şey yani? Kendimi annemin sorularına ve vereceğim cevaplara hazırlayarak kapının zilini çaldım.

"George! Tatlım, sen açar mısın kapıyı? Benim ellerim dolu!" diye bağırdığını duydum annemin. Kapı birkaç saniye sonra açıldı. Babam, karşımda kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Ege geldi!" dedi kırık Türkçesi ile. Bunu söylerken çok mutluydu. Beni gördüğü için mutlu olmuştu. Bir yıl önce asla yapmam dediğim bir şeyi yaptım. Ona sarıldım. Annem bize doğru koşup, "Ay ben de istiyorum!" diyerek kollarını bize doladı.

Güvende hissediyordum. Gözümden akan yaşları görmemeleri için bu sarılma anını elimden geldiğince uzatmam gerekiyordu.

"Sana harika haberlerimiz var!" dedi annem heyecanla.

"Evleniyoruz!"

Kollarımı onlardan ayırmadan, "Bunu biliyorum," dedim yüzümü saklamaya çalışarak.

"Ama bir buçuk hafta sonra!" dedi annem.

Bu kadar hızlı olmasını beklemiyordum. Sarıldığım kollarımı geri çekip bir adım geri attıktan sonra onlara baktım.

"Ege mutli," dedi babam mutlu kelimesini doğru telaffuz edemeyerek.

"Ağlıyor,"

İyi bir bahaneydi. Oysa mutluluktan değildi gözümdeki yaşlar. Her şeyin biraz fazla gelmesinden dolayıydı. *Artık içim içime sığmıyor, çok doldum, bana bir yol gösterin,* diyemedim onlara. Mutluluklarını, benimle paylaştıkları bu anı üzüntülerimin gölgelenmesine izin veremezdim. İlk kez bir yetişkin gibi davrandım.

Bir yetişkin gibi yalan söyledim.

"Evet," dedim. "Çok sevindim!"

Chasing Cars

Snow Patrol

19

"Hadi ama..." dedi annem masaya otururken. "Hâlâ anlatmadığın bir şeyler var."

"Hayır anne, yok."

Her zamanki yerimizdeydik. İkinci katın kapalı balkonunda. Dışarıda yalnızca rüzgâr vardı ve hava inanılmaz derecede soğuktu. Kuru soğuk dedikleri cinsten. Rüzgâr o kadar soğuk esiyordu ki dışarısının doğanın rengi sanki kendiliğinden bir ton daha koyulaşmıştı. Sanki dünyanın üzerine devasa bir gölge düşmüştü. Öğlen vakti gökyüzü gri bulutlarla kaplanmıştı. Güneş ya kendisi tercih etmişti saklanmayı ya da bulutlar izin vermiyordu ona. Bahçedeki ağacın yaprakları çoktan dökülmüştü. Kampa gitmeye ilk karar verdiğim, sürekli tırmandığım, yazın ip bağlayıp sallandığım o ağaçtan geriye yalnızca iskeleti kalmıştı. En güzel hayallerimi onun üzerinde kurmuştum. En güzel planlarımı onun üstünde yapmıştım. Şimdi o da tıpkı benim gibi savunmasızdı. Ağacın üzerinde kalan son birkaç yaprağın da dışarıdaki fırtına ile koptuktan sonra savrularak uçmasını istedim.

"Yeni ağaçlar dikelim bahçeye. Bu ağaç çok yalnız," dedim gözlerimi ağaçtan ayırmadan.

"Dikeriz tatlım," diyerek yanıtladı annem. "Ben hemen iki kahve yapıp geliyorum," dedikten sonra ayaklandı.

"Anne ama..." diyecek oldum ki annem tek el hareketi ile beni susturdu.

"İtiraz istemiyorum, yemeğimizi yedik şimdi güzel bir kahvenin tam zamanı," diyerek alt kata yöneldi.

"Kahvenin tam zamanı mı yoksa 'Ege'nin nesi var' zamanı mı?" dedim merdivenlerden inen anneme bakarak. Söylediğimi duymayacağını düşünmüştüm ama alt kattan bağırışını duydum.

"Sen ne dersen o tatlım!"

Camdan dışarıyı izlemeye devam ettim. Artık ne şekilde davranmam gerektiğine karar vermem gerekiyordu. Berçin'e, arkadaşlarıma... Nasıl davranmam gerektiğini bulursam eğer, daha kolay olacaktı elbette her şey... Berçin ile ikimizin bitmiş olması, elbette canımı çok yakıyordu. Bir şeylerin bittiğini söylemiştik ama aslında hiçbir şey bitmemişi. Yaşanması gereken anlar, zihnimin içindeydi yalnızca ve onların varlıkları şimdilik ağır gelmiyordu zihnime. Çünkü daha olgun davranma olayına takmıştım kafamı. Acı ve hüzün ikinci plandaydı şimdilik. Annem, elinde iki fincan kahve ile gelirken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Hayır ya," dedim önüme koyduğu kahve fincanına bakıp. "Ben yüzündeki bu gülümsemeyi tanıyorum," diyerek devam ettim. "Bu gülümseme *bana her şeyi anlatacaksın* gülümsemesi."

Annem sandalyesine otururken yüzündeki gülümsemeyi düşürmedi. Her zaman yaptığı gibi büyük beden hırkasını gerekli şekle sokup ayaklarını da sandalyenin üzerine

çekti. Ellerini de dizlerinin etrafına doladıktan sonra çenesini de birleştirdiği dizlerinin üzerine koydu. Bu şekilde rahatça kahvesini içebilecekti.

"Ben bir şey söylemiyorum bak. Sen söyledin," diyerek kahvesinden çıkan dumana baktı. Parmaklarını bardağın etrafına doladıktan sonra yavaşça bardağı kaldırıp içti.

"Çok zor değil mi anne şu an oturduğun şekilde oturup kahve içmek?"

"Hayır değil," dedi. Yüzündeki gülümsemesi hâlâ düşmemişti.

"Neden gülüyorsun ya?"

"Az sonra anlatmaya başlayacaksın," dedi ve gayet de söylediği gibi yapacaktım. Ondan bir şey saklayamayacağımı adı gibi bildiğinden, oyun oynuyordu yalnızca.

"O zaman şöyle yapacağız," dedim. "Ben tek seferde anlatıp kurtulacağım."

"Nasıl istersen," dedikten sonra kahvesinden bir yudum daha aldı.

"Ya çok sıcak, nasıl içebiliyorsun? Azıcık soğuması lazım kahvenin tadını tam alabilmek için."

Annem soran gözlerle bana baktı.

"Tamam, tamam anlatıyorum," Anneme bakmadım. Gözlerim, bahçedeki ağaca odaklanmıştı.

"Avuçlarımdan kayıp gittiğini hissediyorum. Hem geçmişin hem geleceğin. Tutmak isteyip istemediğime de emin değilim. Doğru düzgün düşünemez oldum. Kimseye söylememem gereken bir sır saklıyorum. Merak etme, benim olsa sen bilirdin. Sır benim sırrım değil, bir arkadaşımın ama onun için çok önemli olduğundan bunu kimseyle paylaşamıyorum. Bu bilginin ağırlığı da fazla geliyor bana. Bir

çözümü var. Arkadaşım bir çözüme kavuşturursa arkadaşım çok büyük zarar görür.

Diğer yanda Berçin var. Ayrıldık anne, bitti. Onu hâlâ çok seviyorum. Ama beraberken yaptığım fevri hareketler ve düşünmeden söylediklerimle zarar veriyorum ona. Onun zarar görmesini, kalbinin kırılmasını istemiyorum. Onu çok özlüyorum. Bir daha elini tutamayacak olmak beni çok üzüyor. Ama onun iyi olacağını bilmek, iyi hissettiriyor bana. Yok işte, bir yolu yok. İkimizin de iyi olacağı bir hikâye değil mi acaba bizimkisi? İlla bir taraf zarar mı görmek zorunda? Neden iki taraf da mutlu olamıyor? Senden istediğim şey, bana yol göstermen değil... Nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum mesela şu an. Daha olgun davranmak, daha olgun düşünmek istiyorum. Bir yetişkin gibi..."

Annem araya girerek devam etmemi engelledi.

"Orada dur bakalım," dedi. "Bunun için daha çok erken. Yetişkin olmak için yani. Zaten büyüyor ve olgunlaşıyorsun. Hayatının en güzel yıllarındasın Ege, çok seviyorsun. Çok acı çekeceksin, çok ağlamak isteyeceksin. Bunları yapmak korkutuyor seni yalnızca. Yetişkin olmak, bir şeyi yapabiliyorsan yapabileceğin anlamına gelmiyor. Ağla, gül, reddedil, terk et, terk edil, sev, sevil tüm bunları yaşa. Saymadıklarımı da. Tüm bunları yaşamadan zaten yetişkin olamazsın. Bir şeyleri deneyimlemen ve kendi yolunu bulman gerekiyor. Bu şekilde zaten fark etmeden sıradan bir yetişkine dönüşeceksin. Sorunlarla uğraşan, sürekli bir şeyleri çözmeye çalışan. Ve inan bana bu hiç iyi bir şey değil."

"Ama babamla mutlusunuz."

"Çünkü yukarıda bahsettiğim şeylerin hepsini deneyimledik. Bu deneyimlere vereceğin tepkiler, seni sen yapan şeyler olacak. Sen büyürken sorunların da büyüyecek

ama tercihlerin artacak. Seçim yapabileceksin. Biz mutluluğu seçtik, mutsuz olmayı zaten deneyimlemiştik..."

"Anlıyorum... Aslında anlamıyorum. Sen şimdi, bilinçli olarak üzülmemi istiyorsun. Ve bunu iyi bir şeymiş gibi anlatıyorsun."

"Hayır, tatlım. Deneyimlemeni istiyorum yalnızca. Üzülmen gerekiyorsa sonuna kadar üzül. Bir süre sonra zaten hafifleyecek. İşte tam o zamanda doğru düzgün düşünebileceksin. İyi ve kötüyü tam o yol ayrımında fark edeceksin. Gitmek istediğin yolu belki de sana hüzün gösterecek."

"Haklı olabilirsin. Belki de yetişkin olmaya çalışmakla çok vakit harcayıp bir sürü şeyden geri kaldım," dedim düşünerek. Olaylara hiçbir tepki verememiştim mesela. Ben düşünürken olayların üzerinden zaten zaman geçmişti ve bir şey yapmama gerek kalmamıştı.

"E şimdi ne yapacağım ben?" diye sordum anneme. "Pat diye de üzülemem ki...'

"Ay Ege ya!" dedi annem kahkaha atarak.

"Sana hemen üzül demedim ki. Sadece üzülmek, üzüntü değil sana yol gösterecek olan. Öyle bir an gelecek ki sen zaten ne yapman gerektiğine karar vereceksin."

"Sen öyle diyorsan," dedim gülerek.

"Anne ya, nasıl her seferinde bir şeyler yapıp iyi geliyorsun bana?"

Annem ayaklarını sandalyeden aşağıya indirip, sağ elini bana doğru uzatarak saçlarımı karıştırdı.

"Ah benim şapşal âşığım!"

"Anne yapma!"

"Annenim ben senin, istediğini yaparım bir kere!" diyerek geri oturdu yerine.

"Ay Ege, bir şey soracağım. Vekil öğretmen istifa etmiş, neden?"

Bir an duraksadım. Kamp alanındaki o an geldi aklıma. Kimseye anlatamayacağım o an.

"Yo... Yok, ben nereden bileyim adamın neden istifa ettiğini," dedim ayaklanarak. "Hem bana ne? Benim derdim kendini aşmış bir de onun neden istifa ettiğini mi düşüneceğim. Gitsin ne yapıyorsa yapsın. Hem iyi bir öğretmen değildi o. Ne yaptığı belli değildi."

"Ay nereye gidiyorsun!" diye seslendi annem arkamdan. "Daha düğünün planlamasını konuşacaktık!"

"Sonra konuşuruz!" diye bağırdım odamın kapısını kapatırken. Vekil öğretmenle aramızda geçen konuşmayı, o anı hatırlamak istemiyordum. Kendime ait, kocaman bir öğleden sonram vardı ve bunu en iyi şekilde değerlendirme niyetindeydim. Müzik çalarımı ve kulaklığımı alıp cam kenarındaki yatağıma uzandım. Biraz uzanacak ve dinlenecektim. Düşünecek, tartacaktım. Yarın ne yapmam gerektiğine yarın karar verebilirdim. Ben karar verememiştim ve zaman geçip gitmişti farkına varmadan. Evde çoktan akşam yemeği yenmişti. Annemin düğün heyecanı, babamın Türkiye'ye yeniden yerleşmesi, işi, okulum vesaire derken, uykuya dönmeden önce yalnızca birkaç saat kalmıştı elimde. Kendim için bir şey yapamadığımı fark ettiğimde ise elimde telefonum yatağımın ortasında bağdaş kurup oturmuş, Berçin'in sosyal medya hesaplarına bakıyordum.

Geçmişin üzerine bir perde çekilmişti ancak bu perde orada duran anılarımızı örtmeye yetmemişti. Fotoğraflarımızın hepsi duruyordu. Kendimi geriye doğru atıp tavanla göz göze gelmeden önce obsesiflik derecesinde kafayı takmış olmamın sebebinin yarım kalmak olduğunu anladım. Yaşamayı, yapmayı planladığım her şey yarım kalmıştı.

Bunu isteyerek yapmamıştık elbette. Buna mecbur kalmıştık. Yalnızca Berçin'in bunu dile getirecek cesareti vardı...

"Of!" diyerek derin bir nefes verdim.

İçimdeki his, terk edilmişlik hissinin getirdiği acı değildi. Acı yoktu. Özlem de öyle. Yalnızca herhangi bir kelimeyle kurulacak bir hayalle bile dolmayacak bir boşluk vardı. Yatağımın altına sakladığım iyi anıların bile dolduramayacağı boşluk.

"Yarın daha iyi hissedeceksin," dedim kendi kendime konuşarak. "Yarın yeni bir gün olacak ve her şey senin istediğin şekilde ilerleyecek."

Işığı kapatıp yorganımın altına girerek uyuyabilmeyi diledim. O an aklıma Berçin'in hastaneden ayrılmadan önce elime tutuşturduğu hediye geldi. Kapattığım gözlerimi hızlıca açıp aynı hızla yatakta doğruldum.

"Nerede?"

Paketin nerede olduğu hakkında ufacık bir fikrim yoktu. Ayaklarımı yataktan aşağıya sarkıtıp, düşündüm.

"Nereye koydum?"

Hızlıca odanın kapısına doğru gidip alt kata doğru seslendim.

"Anne!"

Aşağıdan cevap gelmedi. Merdivenlerin başına doğru ilerleyip duyabileceği şekilde sesimi yükselttim.

"Anne! Dün eve geldiğimde bir hediye paketi vardı! Onu gördün mü?"

"Niye bağırıyorsun?"

"Paketi bulamıyorum!"

"Ama niye bağırıyorsun?"

"Belki daha çabuk bulursun diye!"

"Ben senin paketini nereden bileyim?"

"Niye bağırıyorsun bana ya?"

"Bilmem, sen bağırıyorsun diye!"

"Paketi görmedin mi? Emin misin?" diye bağırdığımda bu kez yarım Türkçesi ile babam cevap verdi.

"Ben gördü!"

"Sen niye bağırıyorsun baba!"

"Oyun oynuyoruz sanıyor ben!"

Merdivenlerin başına oturup gülmeye başladım. Babam birkaç dakika sonra Berçin'in hediye paketi ile geldiğinde gülüyordu. Merdivenlerin aşağıdaki ucunda durup paketi bana doğru attı. Attığı paketi yakalayıp gülümsedim.

"Teşekkür ederim," dediğimde göz kırpıp salona döndü. Onlar annemle birlikte film keyiflerine devam ederken oturduğum yerden ayrılmadım. Lacivert hediye paketine sarılmış hediyeyi özenle açtım. Kutunun içerisinden Minion oyuncaklarının bardağı çıktı. Bardak, kutunun içinde hareket etmesin diye etrafı kurumuş çam iğneleri ile kaplanmıştı. Bardağa bakıp gülümsedim. Bu, gözlüklü Minion simgesini ilk görüşüm değildi. Öncesinde, elime parçalanmış bir şekilde gelmişti. İlk kampta, anlamadan üzerine bastığım porselen Minion'a da oldukça benziyordu. Bardağı kenara koyup kutunun içindeki yaprakları karıştırdığımda, kutunun zeminindeki lacivert kâğıda yazılmış mektubu gördüm.

Heyecanla katlanmış kâğıdı açtığımda sayfanın ortasında yalnızca tek bir cümle yazdığını fark ettim.

Berge.

Ne söylemek istiyordu? Kafam yeterince karışık değilmiş gibi yaptığı bu şeyin anlamını nasıl bulacaktım?

"Berge..."

Kahve dükkânından başka ihtimal yoktu. Onun isminin başı ve benim ismimin sonundan oluşan bu kelime ile ne anlatmak istemişti? Ayrılamayacağımızı mı?

"Of ya!" diyerek bağırdığımda annem ve George merdivenin başında bitiverdiler.

"Ne oluyor Ege?"

"Anlamıyorum, siz kadınlar zorsunuz. Bizim gibi düz mantık değilsiniz. Sizi anlamıyorum," dedim ayaklanırken.

"Gidiyorum, uyuyacağım. Yarın da okula kendim giderim," dedikten sonra odama doğru yöneldim. Minionlu kupayı çalışma masamın üzerine koyduktan sonra yatağa uzandım. Odamın camından içeriye sızan ayın ışığı tam olarak kupanın üzerine vuruyordu.

"Ne söylemeye çalışıyorsun..." dedim bardağa bakarak. "Ne söylemeye..."

Tüm kıvranmalarım sonucunda uykuya daldıktan birkaç saat sonra uyandığımda hâlâ aynı kafa karışıklığı hâkimdi zihnime. Hızlı bir duş aldım, üzerimi giydim. Annemin zorlama kahvaltısına yakalanmamam için evden bir an önce çıkmam gerekiyordu. Bununla birlikte Berge kelimesini daha iyi araştırabilmek için okula gitmeden önce yapacağım şey belliydi. Merdivenleri parmak uçlarımda inerek çıkışa yöneldim. Ayakkabılarımı giydiğim esnada merdivenlerin ucundan gelen sesleri duyduğumda annem ve babamın uyandığını anlayıp giymediğim ayakkabının tekiyle bahçe kapısına doğru koşuyordum. Kapıdan çıktıktan sonra demir bahçe kapısından destek alarak ayakkabıyı giydim. Gözlüklerimi düzelttim, montumun şapkasını

kafama yerleştirdim. Hazırdım. Bugüne dair bir umut vardı içimde. Geçen iki gün hiç olmamış gibi davranmak niyetindeydim. Telefonumdaki taksi çağırma uygulamasına girip hızlıca bir taksi çağırdım ve beklemeye başladım. Berçin'le aramızda geçen o son konuşmadan sonra hepimizin toplu olarak mesajlaştığı sohbet grubunda kimse konuşmamıştı.

Günaydın.

Attığım mesajdan sonra mesajlar hızlıca aktı. Ekin, Evrim, Akın... Yalnızca ondan gelen bir cevap yoktu. Attığım mesajı sağa doğru kaydırdığımda mesajın ona iletildiğini ancak onun mesajı görmediğini anladım. Bu sırada gelen taksiye binerken elimde telefonumla hâlâ bir mesaj yazıp yazmayacağını bekliyordum. Yol boyunca herhangi bir cevap gelmedi.

Gözlerim birkaç saniyeliğine telefondan ayrıldığında varmak istediğim yere geldiğimizi, hatta geçmek üzere olduğumuzu fark ettim.

"Durun! Lütfen durun."

Taksici, asık suratıyla arabayı kenara çekerken ücretini hızlıca ödedim. Tam olarak olmak istediğim yerde, olmamı istediği yerdeydim. Esen soğuk rüzgârdan korunmak için şapkamın iki ucunu çenemin altında birleştirdim ve başımı yukarıya kaldırdığımda tanıdık tabela ile karşılaştım.

Berge Coffee Shop

Dışarıdaki masalar ve sandalyeler hâlâ yerli yerindeydi. En son geldiğimizden bu yana, herhangi bir değişiklik yapılmamıştı. İçerinin sıcaklığından dolayı buharlaşan camlara yaklaşıp içeriye baktım ve onu gördüm. Masaların ardındaki duvara fotoğraf asıyordu. İşini bitirdikten sonra

tezgâha doğru yöneldi, giydiği yarım siyah eldiveni o zaman gördüm. Eldiveni taktığı eliyle ona uzatılan karton kahve bardağını aldı. Oldukça büyük siyah atkısını boynunun etrafında doladı ve çıkışa doğru yöneldi.

Telaşa kapılmıştım. Beni burada görmemeliydi. Onu takip ettiğim düşüncesine kapılsın istemiyordum. Etrafıma baktım. Ardına saklanabileceğim bir şey ararken kahvecinin kapısı açıldı ve Berçin dışarıya çıktı. Elimde olan o kısacık zamanı bile değerlendirememiştim. Üstelik çenemin altında bağladığım montumun şapkası ile satranç tahtasındaki bir piyon gibi gözüküyordum.

Beni gördüğünde donup kaldı. Ne yapacağımı şaşırarak elimi yanımdaki sandalyelerden birinin üzerine koymaya çalıştım. Sandalye olmasını planladığım yerde değildi. Düşmekten son anda kurtularak dik durmaya çalıştım. Yüzünde, gülmemek için kendini sıkan bir ifade vardı. Bu ifadeyi gördüğümde, "Günaydın," dedim gülümseyerek.

"Günaydın," dedi ve bana bakmaya devam etti. Ne o ne ben konuştuk. Kimsenin olmadığı sokakta, rüzgârın tam karşısında öylece durduk dakikalarca. Ya ikimiz de söyleyecek bir şey bulamıyorduk ya da cesaretimiz yoktu konuşmaya.

Bir süre sonra sessizliği ben bozdum.

"Kahve alacaktım," dedim ona doğru birkaç adım atarak.

Dükkânın tam giriş kapısındaydı. Geçmem için bir adım yana doğru kaydı.

"Alıyım ben o zaman kahvemi," dedim gülerek.

"E al o zaman," diyerek cevap verdi.

"Şimdi alacağım," derken dükkânın kapısını açtım.

"Eminim kahvesini çok seveceksin," dedi.

"Hayran kalacağım kahvesine," dedim içeriye girmeden. "Zaten üşümüştüm."

İşaret parmağı ile şapkamı gösterdi. "Görebiliyorum."

Kapıyı tutan elimi bırakıp çenemin altında bağladığım şapkanın iplerini açmaya çalıştım. Bu sırada bıraktığım kapı sert bir şekilde sırtıma çarptı.

"Ben kendimi öldürmeden kahveyi alayım," dedim hâlâ açamadığım iplerin düğümünü açmaya çalışarak. "Okulda görüşürüz," diyerek dükkânın içine girdim ve daha kapı kapanmadan yanlış yaptığımı anladım.

"Neden okulda görüşürüz dedim ki?" dedim. "Neden beraber yürüyelim okula beklersen demedim?" Bakışlarım dükkânın zemininde tezgâha doğru yöneldim. "Aptalım çünkü. Aptalım."

Kahveyi sipariş ederken buğulanan camdan, Berçin'in ilerlemesini izledim. O görüş alanımdan çıktıktan sonra bakışlarım, az önce fotoğraf astığı duvara kaydı. Gördüklerime inanamayarak duvara doğru ilerledim. Benimle bizimle dolu bir duvar vardı karşımda. Haberim olmadan çektiği fotoğraflar, ellerimiz, kamp alanı, tekerlekli sandalyede olduğum bir fotoğraf, havalimanı, her gün biriktirdiği kahve bardaklarının fotoğrafları... Geçmişe dair iyili kötülü her şey duvardaydı. Ve onun gözünden, onun kadrajından çıkan fotoğrafların tümü inanılmazdı. Tezgâhın ardındaki kadın, elinde karton bir bardakla yanıma gelip kahveyi uzattı.

"Berçin, bunu denemeni istedi," dedi gülümseyerek. O da yanımda dikilmiş fotoğraflara bakıyordu.

"Anlatmak istediklerini fotoğraflar aracılığı ile anlatması harika değil mi?" dedi kadın. "Çok başarılı bir fotoğrafçı olacağına inanıyorum, tabii olmak isterse..."

Elimde tuttuğum bardaktaki kahveden bir yudum aldım. Kahve, boğazımdan aşağıya akmadan kadına sordum.

"İnanılmaz! Nedir bu?"

Kadın gülümsedi.

"Kendi karışımımız. Yeni şeyler denemeyi seviyoruz. İçtiğin kahvenin ismini Berçin koydu. Çünkü karışım onun karışımı. İsmi ise Heiley."

Gülümsedim.

Elimde içmeye bile kıyamayacağım kahve ile dükkândan ayrıldığımda netti her şey. Yaşananlardan, söylediklerinden dolayı mutsuzdu o da. Anlaması gereken detayı fark edemiyordu yalnızca. Bir aradayken birbirimize bir şekilde zarar veriyor olabilirdik ama bir arada olmadığımız durumlarda bu daha kötüydü. Bunu anlamasını sağlayacaktım. Çünkü özlem ve yalnızlığın ikimize zarar vermesine engel olmalıydım.

Okula gittiğimde, herkesin gündemi vekil öğretmenin istifasıydı. Herkes sebebini merak ediyor ve öğrenmeye çalışıyordu. Son derse kadar sınıftan hiç çıkmadım. Tıpkı Berçin de benim gibi yaptı. İnsanlar yanımızdan geçti, gitti. Konuştular, sustular, bağırdılar, bir şeyler yaptılar. Onca ders yerimden kıpırdamadan, arkasını bir kez bile bana doğru dönmeyen Berçin'i izleyerek geçirdim. Cam kenarının en arkasına taşıdığım sıramın camından dışarıyı izlediğim sırada, tanıdık bir arabanın okulun park alanına park ettiğini gördüm.

Vekil öğretmeninin arabasının.

Hızlıca telefonumu cebimden çıkardım. Ve Tuğçe'ye mesaj attım.

Sınıfa gel.

Tuğçe birkaç dakika sonra sınıftaydı. Kapının girişinden bana bakıyordu. Ne olduğunu anlamıştı. Oturduğum

yerden kalkıp, Berçin'e bakmadan kapıya doğru ilerledim. Beni izlediğine emindim. Kapıdan çıkıp yanımda Tuğçe ile dolapların olduğu koridorda durduk. Tuğçe göğsünü dikleştirmişti. Olduğundan daha özgüvenli bir şekilde gözükmeye çalışıyordu ama heyecanlandığının farkındaydım. Tırnaklarıyla oynuyor ve gözü seğiriyordu.

"Merak etme, yanındayım," dedim ona destek olmaya çalışarak. Bugün her ne olursa olsun yanından ayrılmayacağıma söz vermiştim. Gerekeni yapmış olmama rağmen onun endişelerini hiçbir şekilde yatıştıramıyordum.

"Biliyorum..." dedi derin bir nefes alarak.

"Yalnızca endişeliyim."

Berçin'in yanına, hastaneye gitmeden önceki geceyi hatırladım. Sonra onun da benim de nefret ettiğim bir gölge koridorda belirdi. Gözlerimi o gölgenin sahibinden ayırmadım. Bize doğru attığı her adımda biraz daha geriliyordum ama ne ona ne de Tuğçe'ye bunu belli edemezdim.

O gölge koridora girdiğinde, koridordaki tüm sesler kesilmişti. Vekil öğretmenin sakin bir şekilde yürüyüşünü izliyordu herkes. Bizim önümüze geldiğinde bakışları Tuğçe'ye ve bana kaydı.

"Hocam," dedim gülümseyerek.

Sesimi duyduğunda başını bana doğru çevirip önümde durdu.

"Hoş geldiniz," dedim gülümseye devam ederek.

Yüzündeki mimikler bir anlığına bile kıpırdamadı. Bu yakınlıktan rahatsız olan Tuğçe'nin nefesini tuttuğunu hissettim.

"İstifa etmişsiniz," dedim yüzümdeki gülümsemeyi düşürmeden.

Ona doğru bir adım attım. Yerinden kıpırdamadı. Benden uzundu. Ama artık üzerimde hiçbir hükmü yoktu.

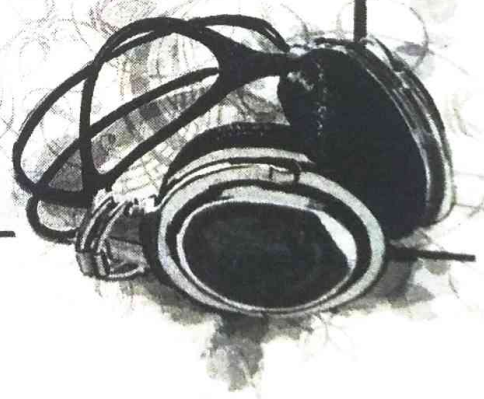
"Doğru bir karar vermişsiniz."

Ayaklarımın üzerinde yükselip kulağına fısıldadım.

"Umarım gideceğiniz yerde kendi bokunuzda boğulursunuz."

Stop Crying Your Heart Out

Oasis

20

İçinden çıkılamaz bir durumun içinde hissettiğiniz oldu mu hiç? Çıkmaz yollardan bahsetmiyorum, bahsettiğim gidecek bir yolun olmayışı... Etrafı dört duvarla çevrili ve hiçbir kapısı olmayan bir odada kalmışsınız gibi işte. Yaptığım şeyin bir sonucu olduğunu biliyordum. Biliyordum ve bana getireceği tüm sonuçlara hazırdım. Hiçbir zararımın olmadığı insanlar bile beni zorla kötü bir insan olmaya zorluyordu. Ben her seferinde iyiliğe inanıyorum. Mutlak iyilik mümkün diye diretsem de her gün gazetelerin üçüncü sayfalarında, haberlerde kötülüğü anlatan şeyler görüyoruz... Yüreği kötü doğan hep kötü... İyiler bir şeyler yapmaktan korkup geceleri yorganlarının altında saklanıyor. Ama bugün, bugün o şekilde olmayacak. Olasılıklar dâhilinde çok kötü şeyler olma ihtimali varken bugün belki de bir üçüncü sayfa haberini engelleyeceğim. Bugün korkan ve korkan kişinin bu zaafından faydalanan birine, hak ettiği dersi vereceğim. Bugün onun kurtuluşu olacak belki de. Bugün birinin içine yeniden ekeceğim umut tohumlarını...

"Sen sınıfa git," dedim Tuğçe'ye bakmadan. Gözüm, okul müdürünün odasına doğru giden vekil öğretmendeydi. "Bir şey olursa sana haber veririm."

Tuğçe dediğimi yaparak sınıfa doğru ilerledi. Bu sırada sınıftan çıkan Berçin ile göz göze geldiler. Berçin'in gözleri, Tuğçe'den bana doğru kayarken yüzündeki donuk ifade değişmedi. Önümden geçerek lavaboların olduğu koridora doğru ilerledi. Sırtımı yasladığım dolapların önünden ayrılıp onun yöneldiği koridora doğru ilerlemeye başladım. Koridorun başındaki birkaç dakikalık bekleme sonrasında Berçin, dışarıya çıkmıştı.

"Bugün nasılsın?" diye sordum. Böyle bir giriş saçma gözüküyor olabilirdi ama tüm gün boyunca bir şey yapmadan, konuşamadan durmak daha kötüydü. Ve boşa giden bir gün, bitmek üzereydi.

"Teşekkür ederim, iyiyim," dedi.

"Kahve için teşekkür ederim, inanılmaz lezzetliydi," dedim sohbeti uzatmaya çalışarak.

Gülümsedi.

"Beğeneceğini biliyordum."

Gözüm bir yandan koridorun sonundaki müdürün odasındaydı. Bakışlarımın o tarafa doğru kaydığını gören Berçin, "Daha önemli işlerin var, kahve üzerine daha sonra sohbet edebiliriz," diyerek yanımdan geçti.

"Hayır olmaz," diyerek yana doğru bir adım atarak, geçip gitmesini engelledim.

"Ne olacak Berçin, biz ne olacağız?" dedim ona bakarak.

"Nasıl yani?"

Asla bu şekilde konuşmazdı. Söylemek istediklerini çok güzel bir şekilde anlatır ve kuracağı cümleleri özenle

hazırlardı. Kaçıyordu. Konuşmaktan, iletişim kurmaktan kaçıyordu. Bunu yapmasının iki sebebi olabilirdi. Ya söylediklerinde gerçekten çok ciddiydi ya da çok kızgındı konuşmak için. Çünkü bilirdim, sinirliyse eğer söyleyeceği şeylerin beni kıracağını bilirdi. Bu yüzden kendisini tutuyor olma ihtimali geldi aklıma ve sustum.

"Anladım ben..." dedim. "Kızgınsın. Çok iyi anlıyorum. Tüm bu durumdan, Tuğçe'den... Ve inan çok haklısın. İnan bana, eğer bir şekilde seninle paylaşmam gereken bir şey olsaydı bunu mutlaka yapardım. Ancak seni ortak etmek istemediğim, seni kötü hissettirecek bir durumun içerisindeyim ve istediğim son şey, yeniden üzülmen. Kaybolman..."

"Evet, anlıyorum."

"Bunu beni geçiştirmek için değil de gerçekten anladığını, empati kurduğunu düşünerek söylediğini umuyorum."

"Gitmeme izin verir misin?" dedi yanımdan geçmeye çalışarak.

Elimi onunla duvar arasına koyup yeniden geçmesine baktı. Bakışları kolumdan yüzüme doğru kayarken yaptığım bu hareketin onu sinirlendireceğine adım gibi emindim.

"Şu an sinirleniyorsun. Ama şunu biliyorum, o gün hastanede söylediklerin en az benim kadar senin de canını yaktı. Ne yapmaya çalıştığını, bunu neden yaptığını çok iyi biliyorum ve anlıyorum. Bu ayrılık ikimize de kötü gelecek. Fiziksel zarardan ziyade psikolojik zarar göreceğiz ve bunu istemiyorum. Tuğçe yüzünden, sana anlatmadığım şeyler yüzünden bu tamamen. Şu durum bir sonuçlansın, yine dikileceğim karşına. Ve bu kez yanımdan elimi tutmadan gidemeyeceksin..."

Berçin gözlerimin içine baktı. Duvara uzattığım kolumu geri çekip, parmaklarımı hafif savurarak referans verdim.

"İnan bana, çok yakında..."

Kıvırcık saçlarının dalgalanarak sınıfın kapısından kayboluşunu izledim. Dolapların önündeki yerime geri dönerken müdürün odasının kapısı çoktan açılmıştı.

Vekil öğretmen, elinde dosyaları ve evrak çantası ile odadan çıkarken yüzü daha önce hiç görmediğim kadar asıktı. Bu durum bana keyif veriyordu. Orada olduğumun, onu gördüğümün ve takip ettiğimin farkında olsun istiyordum. Bana doğru gelirken gözlerini gözlerime kilitledi. Yanlarına düşün saçlarını bugün jölelememişti. Yüzüne düşen bir tutam saçı eliyle geriye doğru sıvazlayıp zihni ve kendi gibi kötü katran karası gözlerini yeniden bana odakladı. Önümden geçeceği sırada son bir şeyler söylemek için önüne geçtim.

Sonrasında bu yaptığımın uyuyan bir yılanı uyandıracağını bilsem asla yapmazdım. Bu yaptığım bir canavarı uyandırmaktan farksızdı. Zaten kötü olan birinin cehennem ateşi ile geri döneceğini o an bilmiyordum.

"Gidiyorsun," dedim gülerek.

Kötü hissetsin istiyordum. Kötü hissetmenin nasıl bir şey olduğunu anlasın ve hayatı boyunca on sekiz yaşındaki bir lise öğrencisine yenilmenin acısıyla yaşasın istiyordum. Bir şey yapmaya yeltendiğinde aklına ben gelmeliydim. Yüzümdeki gülümsemeyi düşürmeden elindeki evraklara baktım.

"Bunlar ne?" dedim gözlerimle evrakları işaret ederek. "Yoksa bir hastaneye kapatılman gerektiğine dair kâğıtlar mı?"

Yüzüne baktığımda dudaklarının sinirden küçüldüğünü gördüm. Yüz hatları gerilmiş, gözlerini sıkmıştı.

"Beni zorluyorsun," dedi. Bunu söylerken neredeyse dudaklarını aralamamıştı bile.

"Daha kötüsünü yapmadığım için şükret, başını önüne eğ, utancını, kirli zihnini de alarak defol buradan..."

Cümleyi devam ettiremedim. Vekil öğretmen, okul kıyafetlerimin üzerine giydiğim kapüşonlu hırkamın yakalarından tuttuğu gibi beni dolaplara ittirip sırtımı sert bir şekilde çarptı.

"Kariyerim..." dedi. "Senin yüzünden..." diye devam etti. Vücudumu bir kez daha geri çekip yeniden dolaplara vurdu. "Bitti."

Ani gerçekleşen çarpışmanın etkisiyle fazladan hava dolan ciğerlerim, konuşmamı engelledi. İlk önce öksürdüm, sonrasında bu olaya son noktayı koyacak cümle döküldü dudaklarımdan.

"Seni, zihnindeki kötülük bitiriyormuş... Bense sonunu getirdim," dediğimde koridorda bize bakan öğrencileri fark etti. Yaşananlara seyirciler olması çok güzeldi. İstediğim de zaten buydu. Sonrasında herhangi bir olay olursa kötülüğe tanıklık eden sayısı fazla olacaktı. Vekil öğretmen, yakamdaki kollarını geri çekti. Dağılan ceketini toparlayıp boynundaki kravatı düzeltti.

"Seninle yeniden görüşeceğiz," dedi yerdeki çantasını alırken ve okulun çıkış kapısına doğru ilerlemeye başladı.

"Ben cehennemde olmayacağım!" diye bağırdım arkasından. Bunu söylerken yeniden duraksadı. Geri döneceğini düşünmüştüm ama yapmadı. Kendisini tanıyan öğrencilerin meraklı bakışlarının eşliğinde okul binasından çıkıp gözden kayboldu.

"Bitti," dedim kendi kendime derin bir nefes alarak. Öğrenciler sınıflarına geri dönerken, Tuğçe bizim sınıfımızın

kapısından koşarak yanıma geldi. Bu sırada Akın, Burak, Evrim ve Ekin kantine giden koridordan bize doğru geliyordu. Herkesin bakışlarının benim üzerimde olduğunu fark eden Akın, adımlarını hızlandırarak yanıma geldi.

"Kanka ne oldu? Ne kaçırdık?" dedi merak dolu bir ses tonuyla.

"Bir şey kaçırdığınız yok," diyerek onu yanıtladım.

Bir rahatlama anına kucak açmıştım. Uzun süre sonra ilk kez bir şey yolunda gitmiş ve nihayete ermişti. Beni, Tuğçe'yi korkutan hiçbir şey yaşanmamıştı. Vekil öğretmen, ona söylediklerimi harfiyen uygulamıştı. Bunun beni rahatlatacağını düşünmemiştim aslında. Çok daha kötüsünü, çok daha beterini hak ediyordu. Ama daha kötüsünü yapacak olsam zarar görecek bir arkadaşım vardı. O gitmişti. Ancak yaşananlar kalmıştı zihnin bir köşesinde. Her zaman ve her şeyde olduğu gibi zaman tüm yaşananların üzerine şeffaf bir perde indirecekti. Ve bu perdenin altında kalan anılar, flu bir şekilde akla gelecekti. Bir süre sonra perdenin şeffaflığı yok olacaktı... Unutulan geçmiş, en kötü anında yeniden su yüzüne çıkana kadar orada saklanacak ve eğer zihin yeterince güçlüyse bu durumda atlatılacaktı. Bu tıpkı, kaybedilen bir yakının zamanla unutulması gibiydi. Bir kişinin varlığı tamamen dünya üzerinden silindikten belirli bir zaman sonra o kişi unutuluyordu... İlk önce yüz ifadeleri, sonra gülümsemeler... Sonrasında yüzü gelmiyordu kayıp gidenin akla. Bir süre sonra ise o sanki hiç var olmamış gibi devam ediliyordu yaşamaya. Bu durumda da aynısı olacaktı. Hayat, işini iyi biliyordu. Ya da Tanrı, gerçekten işini iyi yapıyordu.

"Oğlum, bu adam şimdi gerçekten gitti mi?"

Hâlâ kapıda olan gözlerimi Akın'a çevirerek yüzümdeki gülümsemeyi düşürdüm.

"Evet, gitti," dedim.

"Durup dururken neden istifa etsin ki adam? Acaba bir şey mi oldu?"

"Niye sorguluyoruz ki?" dedim umursamaz görünmeye çalışarak. "Gitti işte."

"Biz polis değiliz ki?" dedi Ekin merakla bakarak. "Teorik olarak, birisini sorgula..."

"Anlıyorum," dedim gülümseyerek. Ekin'in sözünü kesmem onu hiç memnun etmemişti. Küçük bir çocuk gibi dudaklarını büzüp başını Akın'ın omzuna yasladı.

"Çok ilginç vallahi ya. Ben ileride buranın müdürü falan olur diyordum."

Tam ağzımı açıp konuşmaya başlayacaktım ki son dersin zili çaldı. Gözlerimi devirerek sınıfa doğru ilerledim. Akın, elinden tutarak sınıfa çekiştirdiği kız arkadaşı ile arkamdan geliyordu.

"Tamam güzelim, yemin ederim gideceğiz. Bana inanmıyorsun ama bak, Berçin ve Ege de bizimle birlikte gelecekler."

İkimizin isminin söylediğini duyduğumda, sınıf kapısının önündeydim. Berçin tam karşımdaki öğretmen masasının yanındaki kalorifer peteğinin yanına tünemiş, dışarıdaki fırtınayı izliyordu. Kapının önünde durup, elimi yaslayarak girişi kapadım. Başımı omzumun üzerine doğru çevirerek Akın'a baktım.

"Nereye gidiyormuşuz? Benim neden haberim yok?"

Akın, ayaklarının üstünde yükselerek kulağıma doğru yaklaştı.

"Kanka *geliyoruz*, de gözünü seveyim, yoksa rahat etmeyecek pudingim."

"Nereye?" diyerek yineledim.

"Oğlum sen *geliyoruz*, de. Anlatırım az sonra."

"Geliyorum," dedim elimi kapıdan çekerek. Akın, kapıdan içeriye adım attığı gibi ellerini iki yana açıp kendi etrafında döndü. Sevinci o kadar fazlaydı ki peşi sıra sınıfa giren Ekin'e sarılıp ayaklarını yerden keserek onu da etrafında döndürdü. Ekin'in ayakları sınıfın zemini ile yeniden buluştuğunda gülümsüyordu.

"Ne oluyor yahu? Nereye gidecekmişiz?"

"Double Date yapıyoruz oğlum! Sinema, yemek ve sonrasında da başka şeyler işte!"

Akın, Ekin'i elinden tutarken bir anda kendi etrafında yüz yıldır dans eden bir dansçı gibi döndürdü. Zihinleri birbirlerine öyle paralel işliyordu ki her ikisi de birbirlerinin sonraki hamlelerini biliyordu.

"Önceden planlıyor musunuz bunu ya?" diye sordum merakla. Ama Akın cevap vermeden aklıma başka bir şey geldi. Bağırarak söylediği çifte randevu. Double Date kelimesini duyduktan sonra meraklı bakışlarla bize dönen Berçin'i de sonradan fark etmiştim.

"Neyse, neyse..." dedim Akın'ı oyalayarak. "Sonra konuşuruz."

"Ne oluyor size yahu?" diyerek araya girdi kendi sırasında oturan Evrim. O konuşana dek onun oradaki varlığından bihaberdim.

"Hayır, biriniz yine melankoliye bağladı; tek kelime etmiyor. Diğerinizin ne haltlar karıştırdığı belli değil. Hayır, anlamıyorum. Bilmediğimiz bir şey mi var?"

Akın, Evrim ve Ekin'in gözleri hızlıca Berçin ve benim üzerimde gidip geldi. Berçin, yavaş hareket ederek önümüzden

geçip sırasına oturdu. Bunu yapışını hepimiz sessizce izledik. Evrim onu konuşmaya zorlayarak, omzuna vurdu.

"Kızım, ölümden döndün yahu! Hayat dolu olmalısın," dedi. Hızlıca bana dönüp, "Sen de ölümden döndün ama senin olayının üzerinden çok zaman geçti. Bu yüzden bu hikâyenin ana karakteri, başka biri ölümden dönene kadar Berçin," dedi.

"Ay Akın! Berçin ölümden dönmüş!"

"Aşkım bunu hepimiz biliyoruz ya..." dedi. "Hani şu karlı gece..." diyerek devam etti. Ekin'in anlamadığının farkına vararak açıklamaya devam edecekti ki Evrim araya girdi.

"Hayır. Onun aklı şu anda öyle bir çalıştı ki Berçin'in gerçekten öldüğüne ve geri döndüğüne inandırdı kendini. Tam olarak şu anda..." diyerek sağ eliyle Ekin'in suratında bir daire çizdi. "Şu ifadeden anlıyorum ki diğer tarafta ne gördüğünü merak ediyor.

"Evet!" diyerek heyecanla bağırdı Ekin.

Evrim, başını omuzuna doğru yatırıp gözlerini devirdi.

"Tam olarak bundan bahsediyorum işte."

Gözlerini tahta masadan ayırmayan Berçin'i izledim. Bu sırada, sınıfa öğrenciler gelmeye başlamışlardı. Hiçbir şey söylemiyor, tepki bile vermiyordu. Konuşmanın devam edeceğini ve Ekin'in cevapsız kalmayacağını gayet iyi biliyordu. Söylemek istemiyordu... Yapamıyordu işte. Korkmadan, çekinmeden, ne olacağını umursamadan, "Ayrıldık biz," diyemiyordu. O an aklıma ilk geleni yaptım ve direkt ortaya konuştum.

"Ayrıldık biz," dedim. Berçin, aniden kafasını çevirdi. "Bitti yani," dedim. "Game over."

Hiçbirinin yüzüne bakmadan başımı öne eğdim ve en arkadaki yerime doğru ilerleyip sırama oturdum. Bunu

yaptırmamın ardındaki neden. Bençin'i empati yapmaya zorlamaktı. Bunu duymanın nasıl hissettirdiğini anlamasını istiyordum. İsteneden burnu burakıp gitmenin insanı nasıl bir hâle soktuğunu... Bencillik yapıyor olabilirdim. Hayır, hayır. Bencillik değildi bu. Bu kabul edilmeyen bir gerçeği anlatmaya çalışmaktı. Hoca içeriye girdiğinde gözlerimi sınıfın penceresinden ayırmadım. Bir yandan dışarı ile ilgilenmiyormuş gibi yapıyor, diğer yandan da onu izliyordum. Elimden yalnızca bu geliyordu. O olmadan onu anlamaya çalışmak, kendi içimde verdiğim en büyük savaşlardan biri olduğundan dayanamıyordum. O hissin yeniden geldiğini hissettim.

Ait olmama hissinin... Sanki hiçbir yere ait değilmişsin gibi... Kimse senin düşündüğün gibi düşünmüyor, kimse senin hissettiğin gibi hissetmiyormuş gibi gelmesi hissi... Kalbimin atışının hızlandığını hissettim. Sanki her an çok büyük bir şey olacakmış gibi heyecanlıydım.

Geliyordu.

Panik atak, uçsuz bucaksız bir okyanusun devasa dalgaları gibi yükselerek geliyordu. Ve ben, boğulmak için hazır değildim. O an etrafımdaki tüm sesler çekildi ve bir uğultu hâkim oldu kulaklarıma... Bir çınlama...

En başında hissettiğim gibi hissediyorum. Yalnızken, hiç arkadaşım olmadığı zamanlardaki gibi. Hiç sevilmediğim, hiç sevemediğim zamanlardaki gibi...

Cebimdeki telefonu çıkarıp ekranın kilidini sıramın altında açtım. Mesaj yazma bölümüne girerek bir mesaj yazdım.

Lütfen bir şey söyle ve beni sakinleştir.

En ön sırada oturan Berçin'in yavaşça kendi etrafında dönüp bana bakmasını izledim. Sıranın altında telefonu tutan ellerim titremeye başlamıştı.

Beni gördü... diye düşündüm. Gözlerime bakıp da bildiğini gördü...

Berçin başını öne çevirdi. Telefonumu sıranın üzerine koyup ellerimle masanın her iki yanından tutarak düzensiz bir şekilde nefes almaya başladım.

Akın'ın koçnı kanncaların ısırdığını ve Ekin'in "Kanlı kanncalar sevgilimi yiyor!" diye bağırdığı anı hatırla.

Berçin'in telefonumda beliren mesajını gördüğümde, ciğerlerimdeki nefesin tamamını kahkaha atarak dışarıya bıraktım. Sınıftaki öğretmen dâhil herkesin bakışları bana dönerken masanın kenarlarındaki ellerimi gevşettim.

"Özür dilerim," dedim öğretmene bakarak.

"Ege, lütfen telefonunu kaldır." uyarısını aldıktan sonra telefonumu sıranın altına koydum.

Anlamıştı. Bir bakışta. Yalnızca üç saniye süren bir göz temasında hemen anlamıştı.

Nasıl anladın?

Diyerek bir mesaj attım.

Ön sırada oturduğundan cevap vermesi biraz zaman aldı. Ama cevap verebilmek için şekilden şekle girmesini gülümseyerek izledim.

Panik atak.

Birkaç saniye sonra bir mesaj daha belirdi ekranımda.

Çok yakın bir arkadaşımdır. Nerede görsem tanırım.

Hızlıca cevap yazdım.

Arkadaşına söyle, peşimi bıraksın. Benim kalbimde onun için yer yok.

Başarısız bir flört mesajının ardından, attığım mesajdan pişman olarak başımı sıraya yasladım ve telefonumun ekranına bakarak nefes alıp verişimi düzenlemeye başladım. Geçiyordu... Çok uzun zamandır, geçmişimde olan birçok şeyi yaşamıyor ve yapmıyordum. Panik ataklar, antidepresanları ve sigarayı bıraktığımdan beri yoktu. Bir cevap beklerken, onun sesini duyup başımı yasladığım sıradan kaldırdım.

"Hocam, kendimi biraz kötü hissediyorum. İzinizle hava almak için dışarıya çıkabilir miyim?"

Berçin, öğretmenin cevap vermesine fırsat vermeden ayaklanmıştı. İşini garantiye almaya çalışıyordu. Onun ayaklandığını gören öğretmen, mecburen izin vermek zorunda kaldı. Sınıfın kapısını ardından kapattığında hızlıca bir mesaj attım.

Nereye gidiyorsun? İyi misin?

Bir dakika sonra telefonuma mesaj bildirimi geldi.

Evet, sen haklıydın. Bu böyle olmayacak, yapamıyoruz. Senin anlatmadığın benim öğrenmem gereken bir şeyler var ve ben soru işaretleri ile yaşayamıyorum. Cümlelerin sonuna üç nokta koymalıyım. Ya devam etmeli ya da sonsuza kadar bitmeli... Bu yüzden vekil öğretmenle buluşacağım. Aşağıda beni bekliyor, anlatacağına söz verdi.

"Hayır!' diye bağırdım ayağa kalkarak. Bu sırada dersin bittiğini belirten zil çaldı. Tam o anda, Berçin'in sınıftan çıkarken tüm eşyalarını aldığını fark ettim. Sınıfın camına koşup dışarıya baktım. Berçin, okul binasından çıkıyordu.

"Akın, koş!" diye bağırdım. Akın, bunu duyduğu anda her en yakın arkadaşın yapacağı şeyi yapıp ayaklandı. Eşyalarımı, her şeyimi bırakıp sınıfın kapısından çıkarak koşmaya başladım. Okulun çıkış kapısına doğru koşarken dua ediyordum. Peşimde arkadaşlarımla birlikte binadan çıkarken vekil öğretmenin arabasının okulun bahçesinden çıkışını izledim.

"Hayır ya!" diye bağırdım merdivenlerin tepesinden. "Hayır, hayır, hayır!"

Evrim, Ekin ve Akın birkaç saniye sonra yanımdaydı.

"Ne oluyor?" diye sordu Evrim heyecanla.

Anlatamazdım.

Vekil öğretmenin, "Seninle yeniden görüşeceğiz..." deyişi yankılandı zihnimde. Çaresizce ellerimi başımın ardında birleştirip ne yapmam gerektiğini düşünmeye başladım.

"Ege, neler oluyor!" diye bağırdı Evrim telaşımı fark ederek. Bir şeyler olduğunu anlayan Tuğçe, nefes nefese yanımıza gelip bana baktı.

"Berçin," dedim Tuğçe'ye bakarak. "Bir şeyler öğrenebileceğine inanarak vekil öğretmen ile birlikte gitti!"

"Eyvah..." dedi Tuğçe. Ağlayacak gibiydi.

"Biri! Burada neler döndüğünü anlatacak mı!" diye bağırdı Evrim. Beni ittirip bana doğru bir adım attı.

"Artık konuşacaksın, şu salak durumu anlatacaksın! Berçin'in vekil öğretmenle ne alakası var?" Tuğçe'ye dönüp ona sordu. "Ve sen bu kargaşanın neresindesin?"

Derin bir nefes aldım. Ne yapacaktım? Telefonumu çıkarıp Berçin'i aramayı denedim. Ancak telefon numarasına ulaşılamıyordu. Bir hata olduğunu düşünerek, yeniden deneyip aynı sonucu aldım.

"Tam ortasında," dediğini duydum Tuğçe'nin. "Her şeyin tam ortasında..." Tuğçe'nin gözlerinden birkaç damla gözyaşının düştüğünü gördüm.

"Hayır Tuğçe, sus," dedim onu engellemeye çalışarak.

Sağ gözünden akan gözyaşını eliyle silip Evrim'e baktı.

"Ben..." dedi ve durdu. "Vekil öğretmen..." dedikten sonra kurmak üzere olduğu cümlenin devamını getiremedi.

"Anlatmak zorunda değilsin," diyerek onu uyardım. Ancak paylaşmaya kararlıydı. En başından beri korktuğu şey gerçekleşmek üzereydi. Birinin duyması, birinin öğrenmesi..."Uzun zamandır," dedi ve derin bir nefes aldı. "Vekil öğretmen tarafından tacize uğruyorum."

Bu cümleler, herkesin susmasına neden oldu. Evrim'in Tuğçe'ye bakışı bir anda değişmişti ve Ekin, elleriyle ağzını kapatmıştı.

"Orospu çocuğu!" dedi Akın.

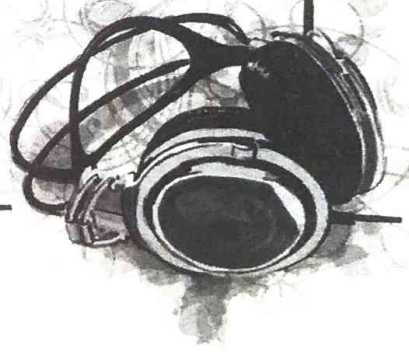
"Tamam sus," dedim net bir şekilde. Tuğçe'nin anlatmaya devam etmesini istemiyordum.

"Kötü şeyler oluyor," dedim arkadaşlarımın gözünün içine bakarak.

"Kötülük değildi yaptığım. Ama o şerefsiz, muhtemelen intikam almak için Berçin'e bir şeyler yapacak!"

Sign of the Times

Harry Styles

21

Üç saat sonra...

Sonucu düşünülmeden girişilen her eylem, ardında hüsran saklanan bir kapıya gider. Ve yanlış alınan bir karar, kişiyi yapmak istemediği şeyleri yapmaya zorlar. Kapana kısılmış hissetmem bundandı. Sanki duvarların arasındaydım ve duvarların her yerinde çiviler vardı. Üzerime geliyordu o duvarlar. Pes edersem, bir çıkış yolu bulamazsam korkunç bir son ile yüz yüze gelecektim. Kimseye söyleyemeyeceğimize dair söz verdik birbirimize. Kimseye anlatmayacağımıza... Tuğçe'yi korumak istiyorduk ancak saatlerdir Berçin'e ulaşamayışımız, hepimizi bir uçurumun kenarına getirmişti. Artık durumu, bu sorunu çözebilecek birilerine bildirmemiz gerektiğini düşündüğümüz anda kenarında dikildiğimiz düşünce uçurumunun aşağısında bir yerde yeşil bir ışık yandı. Tuğçe, vekil öğretmenin daha önce ona attığı özel bir konumu buldu telefonundaki mesajlaşma uygulamasından.

"Orada olmalı," dedi Akın gözlerini yoldan ayırmayarak. Ara ara aracın dikiz aynasından, arka koltukta oturan üç kıza bakıyordu. Tuğçe'ye, Evrim'e ve Ekin'e...

İstemsiz bir şekilde ayaklarımı oynatıyordum. Sürücü koltuğunun yanındaki koltukta otururken zaman geçmek bilmiyordu sanki. Sürekli elimdeki telefonda açık olan haritadan, varacağımız noktaya kalan süreyi hesaplıyordum. Telefon ekranımdaki haritadan gözlerimi ayırmadan ortaya konuştum.

"Eğer orada da kimse yoksa..."

Tuğçe, boğazını temizleyerek konuştu.

"Ne olacağı umurumda değil. İlk önce Berçin'in ailesine, daha sonra polise haber vereceğiz."

Belki de daha öncesinde yapmalıydık bunu... En başında... Eğer hiç yaşanmamasını istediğim başka bir şey yaşanırsa bunun acısına ve vicdan azabına nasıl katlanacaktım? Oturduğum koltuğun yanındaki camı açıp içeriye biraz hava girmesini sağladım. Soğuk rüzgâr yüzüme vurduğunda sesli bir şekilde "Of!" diye bağırdım. Midemde başlayan kramplar vücuduma dağılıyordu. Bu yerinde duramama durumu hepimizde aynıydı. Konuşmuyorduk... Bunun yerine zihnimizin olmamasını umduğumuz senaryolar üretmesine izin veriyorduk. Ve zihinlerimizdeki o filmlerin hiçbirinin sonu iyi bitmiyordu.

"Neden şimdiye kadar kimseye bir şey söylemedin?" dedi Evrim. Ön koltuktan arkaya doğru dönüp onlara baktım.

"Yapamazdım," dedi önce Tuğçe. "Alacağım özel dersler, iyi bir üniversitenin kapısını arayacaktı. Zaten ilk başlarda fark edemedim. Nasıl anlatayım..."

"Özel derse ihtiyacın yok ki senin... Ailenin yeterince parası olmalı."

"Hayır," dedi Tuğçe boğazını temizleyip. "En çok benim ihtiyacım var. Babamın işlerinin durumu iyi değil. Şu

an bu okulda okuyabiliyor olmamın tek sebebi, ücretinin çok önceden ödenmiş olması. "

Derin bir sessizlik oldu. Aracın içinde yalnızca derin derin nefes alma sesleri duyuluyordu.

"Umarım her şey senin için de iyi olacak, canını sıkma." Akın, aracın dikiz aynasından arka koltuktaki kızlara bakarak konuştu. "Bir yolunu bulacağız."

"Diğer konu ise... En başında normal geliyordu. Bir öğretmen samimiyeti vardı."

Ağlamamak için kendini sıktı. Ama Tuğçe, rahatlıkla anlatabileceğini fark etmişti artık. Bir şeyleri saklamanın kişiyi daha zorlu yollara soktuğunu çoktan öğrenmişti.

"Sonrasında, elleri farklı dokunmaya başladı... Kamptayken işte... Ders için yanına gittiğimde çok kötü şeyler söyledi. Sanki söyledikleri normalmiş gibi ağladığımda, karşıma geçip güldü. Kimseye söylememem konusunda tehditler... Ege olmasaydı..."

Gözlerinden yaşlar akmaya başladığında, "Anlatmaya devam emek zorunda değilsin," diyerek onu durdurdum. Tekrarlanmasına gerek yoktu yaşanan anların. Ama anlatmak, paylaşmak iyi hissettiriyor olmalıydı ki Tuğçe anlatmaya devam etti. Tüm detayları ile birlikte...

Ben küfrettim, Akın küfretti... Ama hiçbir küfür, vekil öğretmenin ayıbını, terbiyesizliğini örtmedi. Cezaların en büyüğünü alması gerekiyordu.

"Geldik," dedim telefonumun ekranıma bakarak. Akın, aracı durdurarak etrafa baktı.

"Bu ev olmalı," dedi Tuğçe. Tarif ettiğini hatırlıyorum. Aynı bahçe girişi. Hep birlikte araçtan inip vekil öğretmenin olduğunu düşündüğümüz eve doğru yöneldik. Önünde durduğumuz ev, devasa duvarlar ve yine oldukça büyük

bir demir kapı ile korunuyordu. Üç katlı evin en alt ve üst katlarının ışıkları yanıyordu yalnızca. Kapının demirlerinin arasından baktığımda, net bir şekilde içeride birinin olduğunu görebiliyordum.

"Şerefsiz, ne kadar kazanıyor ki böyle bir evi var?"

Akın'ın cümlesiyle ona döndük.

"Gerçekten, şu an bunu mu düşünüyorsun?" dedi Evrim.

Akın toparlamaya çalışarak, "Haklısın," dedi evi işaret ederek. "Ama şuna bir baksana."

Onlar kendi aralarında konuşurlarken ellerimle demir kapıyı zorladım. Ancak açılacak gibi değildi. Gözlerimi hızlıca duvarlarda gezdirdiğimde, tırmanabileceğimiz bir yer olmadığının da farkına vardım.

"Polis," dedi Tuğçe, "Polisi arayalım."

"Haklısın," dedim ona bakarak. "Her ihtimale karşı insanlar nerede olduğumuzu bilmeliler."

Diğerlerine döndüm.

"Herkes ailesine konum atsın. Madem korkmuyoruz, her şeyi göze alalım," dedikten sonra Tuğçe'nin gözlerinin içine baktım.

"Ne olursa olsun yanında olacağız," dedim ve diğerlerine çevirdim bakışlarımı. "Değil mi?"

Evrim ve Ekin, Tuğçe'ye bakarak başlarını salladılar. Artık o da biliyordu o uğraştığı grubun birbirine ne kadar bağlı olduğunu. İşin içinde bir insanın yardıma ihtiyacı olma durumu varsa kin ve nefretin nasıl kenara atıldığını kendi gözleriyle görüyordu. Herkes, sırasıyla ailesine bulunduğumuz yerin konumu attı. Anneme konumu attığımda, verdiği cevaba bile bakmadım. Ama ona gönderdiğim, "Yanına babamı al. Polislere de haber ver," mesajını görüp bana ulaşamadıktan sonra normalden daha hızlı hareket edeceğini

çok iyi biliyordum. Bundan sonra ne yapacağımıza karar vermeye çalıştığımız sırada, önünde durduğumuz devasa demir kapı yana kayarak açılmaya başladı. Kapı ardına kadar açıldığında ne olduğunu anlayamadan, birbirimize bakıp evin bahçesine ilk adımımızı attık. Biz daha şaşkınlığı atlatamadan karşımızda duran evin ışıkları kapandı. Evin içerisindeki ışıklarla birlikte bahçenin de aydınlatmaları kapanmıştı. Etrafımızdaki karanlık birdenbire varlığını arttırırken kızların korktuğunu hissettim. Bir şey olacaktı.

"Korkmayın," dedim onlara bakarak. "Hiçbir şey olmayacak."

Evin kapısına doğru ilerlemeye başladığımızda, Akın ve ben diğerlerinin önünde yürüyorduk. Kızların adımları, sanki geri gitmek istermiş gibi yavaştı. Biz evin giriş kapısına geldiğimizde bahçeye girişimizi sağlayan demir kapı gürültüyle kapanıyordu.

Kapının önünde durduğumuzda fark ettiğimiz ilk şey, evin uzaktan gördüğümüzden daha büyük olduğuydu. Önünde durduğum kapının koluna kontrol etmek için dokunduğumda, kapının aslında açık olduğunu fark ettim. Bir tuzağın içine giriyorduk, buna emindim. Dikkatli bir şekilde açmaya çalıştığım kapıdan yüksek sesli gıcırdamalar yükseldi. Evin içerisi, dışarıdan daha karanlıktı.

"Berçin? Burada mısın?" diye bağırdım karanlığın içine doğru. Dönüş alamadığımda, evin içine ilk adımımı attım. Arkadaşlarım arkamdan içeriye girdiğinde ışıkları açabileceğim bir düğme aradım. Düğmeyi bulduktan sonra elektriğin tamamen kesildiğini anladım. Cebimden çıkardığım telefonun flaşını açtığımda, diğerleri de yaptığımı yaptı.

"Dağılalım," dedi Akın telefon ışığını yüzüne tutarak.

"Ay korkunç gözüküyorsun Akın, ben gelmem seninle. Kızlarla gideceğim."

Ekin, kızların yanına giderek Tuğçe'nin koluna girdi.

Akın bodruma, kızlar giriş katına bense ilk ve son kata bakacaktım. Birbirimizden ayrılmadan önce, "İçeride birini gördüm. Buna eminim. Birini görürseniz mutlaka çığlık atın, bir şeyler yapın," dedim. Elimizdeki parlak ışıklarla evin içerisine dağıldığımızda, düşündüğüm kadar cesur olamadığımı fark ettim. Evet, bir tehlikeyle karşı karşıyaydık ve evet, bunu ölümü bile göze alabileceğim biri için yapıyordum ancak korkuyordum işte. Üst kata çıkan mermer merdivenlere doğru ilerleyip merdiven boşluğundan yukarıya baktım. Saf karanlıktan başka bir şey yoktu. Elimle birlikte hareket hâlinde olan ışık, etrafımdaki eşyaların gölgelerinin sürekli yerini değiştiriyordu. Bu da yanımda biri varmış hissine kapılmama sebep oluyordu. Yukarı kata çıktığımda, aşağıdakilerin Berçin'in ismini seslendiklerini net bir şekilde duyabiliyordum. Merdiven tırmanışı bittikten sonra karşıma çıkan devasa koridora baktım. Odalara tek tek bakmak için harekete geçmeden önce bir kez daha seslendim.

"Berçin?"

Sesim aşağı kata doğru yankılanırken, kendi sesimi duymadan bir saniye önce yukarı kattan gelen tıkırtıyı duydum. Bir seslenişti bu. Yarıda kesilen bir sesleniş.

"Berçin!"

Bulunduğum katı boş verip direkt bir üst kata doğru koşmaya başladım. Yine devasa bir koridor, yine bir sürü kapı. Adını yeniden seslenmeden önce koridorun sonuna baktım. Pencereden içeriye vuran ay ışığıyla birlikte hemen yanındaki kapının yavaşça kapanışını izledim. Oradaydı. Orada olmalıydı.

Bu noktadan itibaren, ses çıkarmamaya özen göstererek koridorun sonuna doğru ilerlemeye başladım. Attığım her adımda heyecanlanıyor, heyecanla birlikte korkuyordum

da... Kapının önüne geldiğimde, nefesimi tutup kapının kolunu yavaşça aşağıya doğru bastırdım. Tahta kapı aralanırken içerideki loş sarı ışık, bulunduğum koridora doluyordu. Kapıyı ardına kadar araladığımda, odanın en köşesinde onu gördüm. Berçin'i... Tahta bir sandalyede oturuyordu. Elleri arkaya bağlanmıştı. Ağzına ise ses çıkarmaması için bir bez parçası bağlanmıştı.

"Hayır!" diye bağırarak, odaya dalıp ona doğru koştum. O anda, vekil öğretmenin bizimle birlikte odada olduğunu fark edememiştim. Vücudumdaki tüm kan sanki beynime sıçramış gibiydi. Sanki bir fikir, bir düşünce, bir istek elindeki bir cisimle dışarıya çıkıp kaçmak ister gibiydi zihnimden.

"Geldim, geldim..." dedim ağzındaki düğümü çözerken Berçin'in. "Buradayım, merak etme."

Ben, Berçin'in ağzındaki düğümü çözmekle meşgulken kapının kapandığını duydum. O sesle birlikte, Berçin'in göz bebeklerinin büyüdüğüne tanıklık ettim. Nihayet ağzındaki düğümü çözdüğümde Berçin bir çığlık attı.

"Ege! Arkanda!"

Aynı saniyede, beynimdeki ağrı yüzlerce kat arttı. Yüzüm odanın sert zeminine çarptığında, vekil öğretmenin kafama sert bir cisimle vurduğunu anladım.

"Bana geleceğini biliyordum," dedi.

Başımı zeminden kaldıramıyordum. Bir çift parlak ayakkabının bana doğru yaklaştığını gördüm.

"Onun için bana geleceğini biliyordum. Bizi bulacağını da..."

Görüntü, vekil öğretmenin görüntüsüydü ama ses... Sanki onun sesi değildi. Kalbindeki çirkinlik, o an sesine yansımıştı. Gırtlağına yapışan kötülükler ağzından çıkan her harfin çirkinleşmesine neden oluyordu.

"Bulurum," dedim doğrulmaya çalışarak. "Tabii buluru..."

Yüzüme inen sert bir tokatla sendeledim. Ama vücudum artık normalden fazla adrenalin üretiyordu, devrilmedim.

Yumruk yaptığım ellerimle yerden destek alarak ayağa kalktım. Yüzüme bir gülümseme yerleştirip tam karşısına dikildim. Vurduğu yer hâlâ acıyordu ama karşısında dimdik durmaktan vazgeçmedim.

"Sen," dedim gözlerinin içine bakarak. "Bir hayal kırıklığısın. Bir günah, yaşayan bir çirkinliksin."Bana doğru bir adım attığında, bir kavgaya girişeceğimiz anladım. Kendimi olabilecek her şeye hazırlamaya çalışırken alt katlardaki arkadaşlarımın çoktan kapının önüne geldiğini fark ettim. Akın küfrederek kapıya vuruyor, kızlar ise bağırıyordu.

Bağrışmaları duyan vekil öğretmenin dikkatinin dağıldığını fark ettiğim anda var gücümle bir yumruk vurdum yüzüne. O daha ne olduğunu anlayamadan bir de tekme attım bacaklarının arasına. Vuracaksam, on ikiden vurmalıydım. Aksi takdirde neredeyse iki metre olan bu adam karşısında hiçbir şansım yoktu. Bacaklarının arasında hissettiği acıyla derin bir nefes verip bağırdı.

"Seni!"

Derin bir nefes daha verdi.

"Öldüreceğim!"

Yardıma ihtiyacım vardı. Kapıyı açmalı ve Akın'ı içeriye almalıydım. Bunu yapmak için yönelip tam kapı kilidine ulaştığım sırada vekil öğretmenin kollarını omuzlarımda hissettim. Sanki bir oyuncak gibi bedenimi tutup kendi etrafımda döndürdü. Yakamdan tuttuğu gibi hemen arkamdaki duvara doğru ittirdi bedenimi. Sırtımı duvara çarptığım anda nefes, ciğerlerimden öksürük olarak çıktı dışarıya. Gözlüğüm gözüden düştü ve saf acıyı hissettim.

Suratıma aldığım ilk darbede, ağzımda biriken kanın keskin kokusunu ve demirimsi tadını hissettim.

Bir yumruk daha...

Başım dönmeye başlamıştı.

"Her şeyi!"

Bir yumruk karnıma.

"Mahvettin!"

Yüzüme bir yumruk daha.

"Tüm kariyerimi!"

Burnumdan gelen bir ses duydum. Kırılma sesi. Kulaklarım yanıyordu. Berçin bağırıyor, dışarıdakiler çığlık atıyordu ancak seslerini çok az işitebiliyordum.

"Ben yalnızca seni istedim ama kapıdakileri de hiç sevmedim. Madem kıyamet kopacak, inceldiği yerden kopsun!" diye bağırdıktan sonra zaten taşımakta zorlandığım bedenimi bir çöp poşeti gibi yere doğru fırlattı. Berçin'in bağlı olduğu sandalyenin önüne...

Derin bir nefes aldığımda, ağzımda biriken kanın bir kısmını yuttum. Başımı biraz kaldırarak ona doğru baktım. Ağlayarak çırpınıyordu.

"Özür dilerim..." dedim gözlerinin içine bakmaya çalışarak. Gözlüğüm gözümde olmadığından, tam olarak nereye baktığımdan emin değildim.

"Ben... Çok özür dilerim..."

Böyle bir durumda bir şey söylemesini bekleyemezdim. Berçin'in çırpınmaları o kadar şiddetliydi ki oturduğu sandalye ile birlikte yana düştü. O esnada bedenim yeniden vekil öğretmen tarafından döndürüldü. Artık gözlerim yalnızca tavandaki sarı ışığı görebiliyordu. Sonra üzerimde bir ağırlık hissettim. Ondan sonra da tavandaki ışığı engelleyen

siyah bir gölge girdi bakış açıma. Boğazıma dolanan soğuk elleri hissettim. Ölümün soğuk elleri.

"Bırak onu! Yapma!" diye bağırdığını duyabiliyordum Berçin'in. "Yapma n'olur!"

Zamanımın geldiğini hissediyordum. Böyle bir son yakışmayacaktı hikâyeme ancak onurlu bir son olacaktı bu. Prensesi kurtarmak için ejderhanın mağarasına dalan prensten bir farkım yoktu artık.

Kapının kırılarak açıldığını duyduğumda, bir umut ışığı gördüm tavanda. Vekil öğretmenin kararsızlığı, boğazımı sıkan ellerinin gevşemesini sağlamıştı. Var gücümle yüzüne vurdum. O sendelerken kapıdan içeriye ilk Tuğçe girdi. Elindeki devasa porselen vazoyu vekil öğretmenin başına indirdiğinde, vazonun parçaları gürültüyle tahta zemine yayıldı.

Bir fırsattı bu.

Vekil öğretmen üzerimden sendeleyerek kalkarken Akın ardından bir tekme attı. Bedeni, bu kez tamamen üzerime yığıldı.

"Sen yalnız mı sandın bizi şerefsiz!" diye bağırdı Evrim ona vurarak. Vekil öğretmen yeniden üzerimden kalktığında, hızlıca yerimden kalktım.

Vekil öğretmen tehdit olarak Akın'ı gördüğü için ona doğru yöneldi ilk önce. Ama Akın da yalnız değildi. Ekin, vekil öğretmenin sırtına atlayıp, "Bırak Akın'ı!" diye bağırmaya başladı bir anda. Akın onun elinden kurtulduğu an, kamp alanındaki çember yeniden oluşturulmuştu.

Ama bu kez, ondan kurtulmak için. Kamp alanındaki bakışmalar yeniden yapıldı. Birkaç saniyelik bakışma sırasında, herkesin gözü onun üzerindeydi. Herkesin gözünde nefret vardı. Herkesin göğsü hızlıca inip kalkıyordu. Nefreti soluyorduk hepimiz.

Ben ne olduğunu anlayamadan Tuğçe'nin ne yaptığını gördüm.

"Tuğçe! Hayır!" diye bağırsam da çok geçti. İki metrelik adam gözlerimin önünde diz çöküp, yana doğru yığılarak acıyla bağırdı.

Tuğçe, yerden aldığı vazo parçasını vekil öğretmenin karnına saplamıştı.

"Şerefsiz!" diye bağırdı Tuğçe. "Mutlu musun şimdi?"

Evrim'le birlikte Berçin'in yanına koşup, yana doğru devrilen sandalyeyi hızlıca kaldırarak onu çözdük. İplerden kurtulduğu gibi ayağa kalkıp ellerini boynuma doladı.

"Özür dilerim..."

Derin bir nefes aldım. Boynuma sarılan ellerini açıp yaşlarla dolu yüzüne düşen saçlarını kulaklarının ardına attım. Yüzünü avuçlarımın içine alıp, "Anlatamadığım için..."

"Anlıyorum... Artık, anlıyorum..." dedikten sonra Berçin hızlıca Tuğçe'ye koşup sarıldı.

"Ah be kızım..." dedi önce. Eskiden çok yakın arkadaşlardı. Tuğçe, Berçin'in kollarının şefkatle ona doğru dolandığını hissettiğinde, ağlamaya başladı.

"Yapamadım Berçin..."

Tam bu esnada, evin bahçesini polis araçlarının ışıkları aydınlattı. Pencereye yaklaşıp perdeyi araladım.

Polis araçları bahçeye yanaşırken içeriye koşan tanıdık yüzleri gördüm. Annemi, George'u, aileleri... Geriye dönüp yerde acıyla kıvranan vekil öğretmene baktım.

"Hak ettiğini bulacaksın," dedim. "Senin hakkın ölmek değil, yıllarca çaresizce dört duvarın arasında kalmak olmalı. Ölüm, bir kurtuluş yolu çünkü."

Onu orada öylece bırakıp yerdeki tek camı kırılmış gözlüğümü aldıktan sonra merdivenlerden aşağıya inmeye

başladık. Berçin, Tuğçe'nin elini tutuyordu. Tuğçe benim, ben diğerlerinin... Artık, daha fazla bağlıydık birbirimize. Bir ömür boyu kopmayacak, görülmez bir iplikle bağlıydı dostluğumuz. Evden çıkıp bize doğru koşan polislerin karşısında el ele, dimdik durduk. Olanları anlattık.

Vekil öğretmen evden çıkarılırken aileler tarafından linç edilmekten polislerce kurtarıldı. Onun polis arabasına bindirildiğini gören Tuğçe'nin yüzündeki kasların gevşediğini gördüm. Annemler polislerle konuşurken kızlar da aileleri ile birlikte ayrılıyordu. Tuğçe'nin ailesi kızlarına destek vererek sarılmış, araçlarına doğru ilerliyordu. Berçin, annesi ile birlikte aynı şekilde giderken diğerleri de gidiyordu. Akın, yanıma gelerek elini omzuma attı.

"Nasıl hallettik ama kanka?" dedi polis arabalarına bakarak.

Yüzümdeki keskin acıyla gülümsemeye çalıştım.

"Çok saçmaydı," dedim aynı araçların tepesindeki ışıklara bakarak.

"Ne saçmaydı lan?"

"İçeriye girdiğinde o şerefsizin sırtına tekme atman. Adamın altında kaldım oğlum."

"Adrenalin kanka. Ne yapacağımı bilemedim," dedi Akın gülmemeye çalışarak. "Heh, bizimkiler de geldi," dedikten sonra ailesinin aracına doğru ilerlemeye başladı. Arabaya doğru giderken, kendi etrafında dönüp bana gülümsedi. "Yüzün için endişelenme kanka. İşte şimdi tam bir fiyakalı kaybeden oldun."

Sağ elimi kaldırıp, orta parmağımı gösterdim gülerek.

Evin bahçesinden son ayrılan araç bizimkiydi. Eve giden yol boyunca anneme neler olduğunu anlattım. Normal olarak böyle bir durumu ona anlatmadığım için kızmıştı.

Oysaki üstü kapalı bir şekilde anlatmaya çalışmıştım. Babam, soru sormuyordu. Ne yapacağını bilemez bir şekilde ön koltukta oturuyor, ara ara dikiz aynasından bana bakıyordu. Annem, sonrasında olacakları ve ifade verme prosedürünü anlatırken eve yaklaşmıştık.

"Düğün öncesi," dedim söyleyeceklerimden emin olamayarak. "Böyle bir şey yaşandığı için çok üzgünüm..."

"Tatlım... Saçmalama lütfen. Düğün falan yok zaten, kendi aramızda arkadaşlarımızla bir şeyler yapacaktık. Gerekirse erteleyeceğiz. Önceliğimiz daima sensin..."

Annem, anlayışlı olmaktan vazgeçemiyordu hiçbir zaman. Konu ben olduğumda, diğer tüm annelerin yapacağını yapıp kendi isteklerinin ve hayallerinin önüne beni koyuyordu.

"Hayır hiçbir şeyi ertelemek yok," dedim net bir şekilde. "Yüzüm azıcık dağılmış olsa da o günkü fotoğraflarda harika gözükeceğime eminim."

Annem gülümseyerek arabayı evin önüne park etti. Hep birlikte araçtan indiğimiz sırada babam, az Türkçesiyle, "Ege, her şeyi benimle ve annenle paylaşabilirsin. Bunu sakın unutma."

"Teşekkür ederim."

Eve doğru ilerlerken bir an yeniden dört duvarın arasına kapanmak istemediğimi fark ettim. Soğuk hava ağrılarıma iyi geliyor, zinde kalmamı sağlıyordu. Tam içeriye gireceğimiz sırada, "Ben biraz dolaşacağım," dedim. Annem ve babamın meraklı bakışları arasında geri adım atmaya başladım.

"Olmaz. Derhâl içeriye geliyorsun küçük bey," dedi annem net bir şekilde. Ben geri geri adım atmaya devam ederken babam annemi dizginledi.

"Bırak dolaşsın," derken bana göz kırptı. Bu hareketine sıcak bir gülümsemeyle karşılık verip teşekkür ettim.

"Geç kalma."

"Merak etme anne, kalmayacağım," dediğim gibi koşmaya başladım.

Önüme çıkan ilk taksiyi durdurup, "Deniz kenarına," dedim.

"Nereye deniz kenarına? Burada tüm yollar denize çıkıyor," dedi taksici.

"Bilmiyorum. Kadıköy olur, Beşiktaş olur. Fark etmez."

Zihnimi rahatlatmaya ihtiyacım vardı. Yol boyunca taksici ara ara dikiz aynasından yüzüme bakıyordu. Morluk ve şişliklerin sebebini merak ediyor olmalıydı. Ama ona istediği akşam dedikodusunu vermeden taksiden indim. Kadıköy sahilinde biraz yürüdüm, düşündüm...

Soğuk kendini iyice hissettirmeye başladığında, kalabalık olmayan bir sokakta *Civar* isimli bir barın önünde buldum kendimi. Bir sokağa baktım, bir içeriye... Sokaktaki gibi içeride de çok fazla insan yoktu. Ancak içerisi, dışarıdan daha sıcak gözüküyordu. Montumun şapkasını çıkararak içeriye girdim. Üst kata çıkan merdivenleri gördüğümde, direkt oraya yöneldim. Mekânın üst katı, aşağı kata nazaran daha sessizdi. Daha sıcak bir ortam vardı. Birkaç grup dışında, kimsecikler yoktu. Gözlüklü bir çocuk, sokağa bakan pencerenin tam önündeki masaya oturmuş, önündeki bilgisayarında bir şeyler yapıyordu. Başka bir çift, yine cam kenarındaki bir masada oturmuş, sohbet ederek içkilerini yudumluyordu. İnsanlardan çok da uzak olmayan bir masaya oturup bir bira söyledim. Niyetim içmek değildi. Ancak, önüme konan biradan aldığım her yudumda yüzümdeki ağrı hafifliyor gibi geliyordu. İkinci içkiden sonra zihnimdeki fırtına durmuş ve hafif uyuşmuştum. Geldiğimden beri

aynı köşede oturup sakince bilgisayarıyla vakit geçiren çocuğun yanına gidip karşısına oturdum. Onu izlemek, kendime uzaktan bakmak gibiydi.

"Mekânın en güzel yerini kapmışsın," dedim karşısındaki sandalyeye otururken. Gözlerini bilgisayarından ayırıp başını hafifçe kaldırdı. İfadesi donuktu. Yüzümdeki şişlik ve morlukları merak etmeyen bakışlardı gördüğüm. Sokaktakiler, garsonlar, etraftakilerin hepsi merakla bakıyordu ama o öyle değildi.

"Öyle olduğunu fark etmemiştim," dedi çocuk. "Paylaşabiliriz."

"Teşekkür ederim. Yalnızca meraktan soruyorum. Bir saattir bilgisayarının başında oturmuş, bir şeyler yapıyorsun. Sadece ne ile uğraştığını merak ettim."

Çocuk, sakin bir şekilde eliyle burnunun ucuna inen gözlüğünü düzeltip birasından bir yudum aldı.

"Yazıyorum,"

"Neden yazıyorsun?" diye sordum merakla.

"Yazmasam delirirdim."

"Bir de benim hikâyemi yaz o zaman."

Çocuk ellerini göğsünde birleştirip soran gözlerle bana baktı.

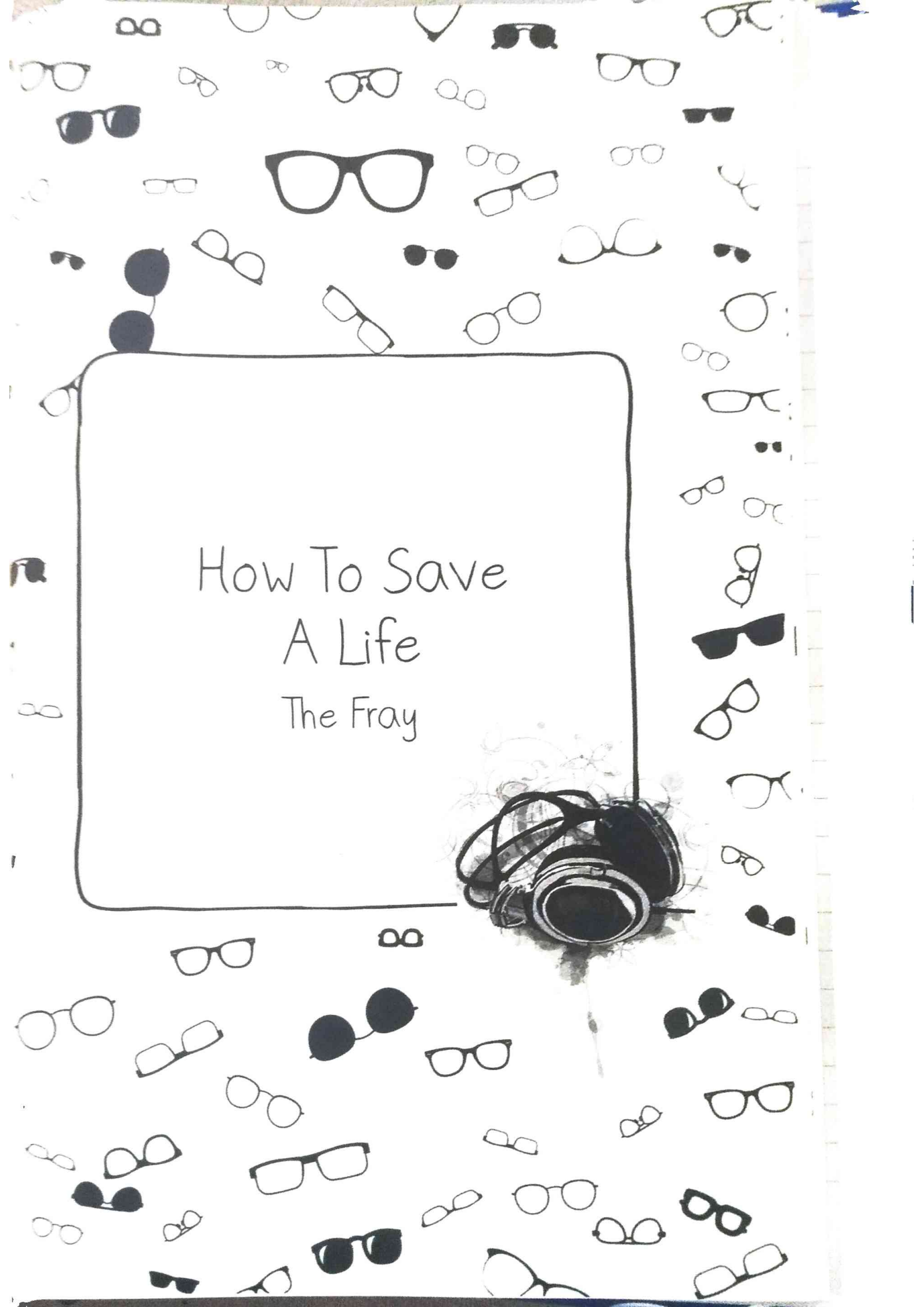
"Ben Ege," dedim elimi ona uzatarak.

Uzattığım eli geri çevirmeyip sıktı.

"Memnun oldum,"

"Ben de öyle," dedikten sonra geriye yaslanıp derin bir nefes aldım.

"Şimdi sana bir kaybedenin hikâyesini anlatacağım."

How To Save
A Life
The Fray

22

İki hafta sonra...

İnsan, sevdiği kişilerin mutlu olmasını ister. En büyük gayesi, birilerini mutlu edebilmek olmalıdır mesela insanın. Sevdiği kişi mutlu olduğunda onun yüzündeki gülümseme, dünyalara bedeldir mesela. Yüreğiyle seven insan, gözleriyle güler. Gözleriyle gülenler, çok sevmiştir birilerini...

Aynanın karşısında dikilmiş, kendi yansımama bakıyordum. Nasıl gözüktüğümün bir önemi yoktu... Gözlerimin ardında saklanan anılara dokundu zihnim. Geçmiş geldi aklıma. Geçen onca süre boyunca yaşananların hepsi şu anki beni yaratmıştı.

Ve o an, kendi gözlerimin içine bakarken fark ettim ki gelecekte nasıl biri olacağımız, geçmişimizde aldığımız kararlar ve o kararlara bağlı olarak giriştiğimiz eylemlere bağlıydı. İyi kararlar almış olmasam da iyiliğe dair inancım, iyi şeyler yapmamı sağlamıştı. Kendimden, şu an olduğum insan ve gelecekte olacağım adamdan umutluydum. Artık eskisi gibi değildim. Karanlık bir umutsuzluk denizinde, dalgalara doğru yüzen ve denizde boğulan o Ege, o umutsuz çocuk değildim. Eskiye nazaran daha sağlıklı

kararlar almaya çalışıyor, cümle kurmadan önce düşünüyordum. Sebep ve sonuç ikilisini iyice irdeleyerek yapıyordum bazı şeyleri.

Ve sevgi.

Bir insanı sevmekle başlayacak her şey, diyen Sait Faik yanılmıyordu. Birisini sevdim ve her şey o noktada başladı ve değişti. Ben değiştim, çevremdekiler değişti. İyiliği yayma çabam, minik bir blog sitesiyle sınırlı değildi artık. Yalnızca henüz insanlar bunu bilmiyordu.

Güzel insanlar tanıdım.

Güzel kalpler sevdim.

Güzel gözler gördüm umutla bakan.

"Oldun sen," dedim kendi kendime. "Olmak istediğin yerde, olmak istediğin kişisin artık..." derken boynumdaki papyonumu düzelttim. "Ve bence gayet yakışıklı gözüküyorsun."

Yüzümdeki şişlikler geçmek üzereydi. Ancak morluklar yerli yerindeydi.

"Geliyorum!"

Berçin'in sesini duyduğumda gülümsedim.

"Hazırım ben!"

Banyonun kapısı açıldığında, karşımda onu daha önce hiç görmediğim bir şekilde gördüm. Mat, siyah bir elbisenin içinde... Elbisenin ince ipli askıları küçücük omuzlarında duruyordu. Köprücük kemiklerine kadar düşen saçları, artık eski rengindeydi. Elbisesinin altındaki topuklu ayakkabılarının üzerinde bir cambaz gibi kendi etrafında döndü.

"Eee, ne düşünüyorsun?"

Konuşamadım. Görünüşü karşısında söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Kuracağım hiçbir cümle, kullanacağım

hiçbir kelime yeterli olmayacaktı ona, onu nasıl gördüğümü anlatmak için. Yutkundum ve derin bir nefes aldım.

"Muhteşem olmuşsun."

"Sen bir de anneni gör!" dedi bana doğru gelerek. Önümde durdu. Nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum. O papyonumu düzeltirken, nefesimi tuttuğumu fark edip derin bir nefes aldım. Papyonumu olması gerektiği şekle geri getirdikten sonra "İşte şimdi sen de harika oldun," dedi. "Ama birkaç dokunuş daha yapmamız gerek," dedikten sonra beni aynanın önüne doğru sürükleyip elinde tuttuğu çantasını açtı.

"Hayır, makyaj falan yapmayacaksın bana!"

Aynadaki yansımasından ona baktığımda güldüğünü fark ettim.

"Ay Ege ya! Sadece ufak bir dokunuş. Lütfen?"

"Hayır, hayır, hayır..." diyerek ondan uzaklaşmaya çalıştım.

"Ya bana ne! Ben mor bir suratla fotoğraf istemiyorum!"

"Demek öyle Berçin Hanım!" diyerek bu kez ben onun üzerine doğru yürüdüm. Onu yakaladığım gibi kollarımı beline dolayıp gözlerinin içine baktım.

"Demek beni beğenmiyorsun!"

Berçin kollarımın arasında kıkırdarken dudaklarına bir öpücük kondurdum. Kollarımı belinden çekip banyodaki klozetin üzerine oturdum.

"O hâlde beni istediğin renge boya!" dedim gözlerimi kapatarak.

Makyaj çantasında bir şeylerle uğraştığını fark ettim. Bana doğru yaklaşan topuklu ayakkabı seslerinden geldiğini anladım. Üzerime doğru eğildiğinde, nefesini hissedebiliyordum.

"Seni, sen olduğun için seviyorum... Bu yüzden seni hiçbir renge değil, kendi rengine boyayacağım... Çünkü olduğun gibi çok güzelsin," dedikten sonra yüzümde bir şeyler yaptı. Birkaç dakika sonra ayağa kalkmam için beni zorladı.

"Artık hazırsın, gözlerini açabilirsin."

Gözlerimi açıp aynadaki yansımama baktım. Morlukların hiçbiri yerinde değildi.

"Siz kadınlar..." dedim gülerek. "Yapamayacağınız hiçbir şey yok, değil mi?"

Aynadaki yansımalarımızda göz göze geldik. Omzuma tutunup, topuklu ayakkabılarının üzerinde hafif yükselişini izlerken yanağımdan öptü.

"Sevdiklerimiz için, evet."

"Ama..."

"Berçin! Daha hazır değil mi Ege?" Evrim'in sesini duyduğumda, kafamı banyonun kapısından dışarıya uzattım.

"Aman Allah'ım, gözlerim neler görüyor! Evrim, sen misin bu?"

"Ne var be?" dedi Evrim kendi etrafında dönerek. Sanırım kendi etrafında dönme olayı kadınların *harika gözüküyorum!* deme şekliydi.

"Ne yok ki?"

Gülmeye başladım. Bu sırada içeriye Akın ve Ekin girdi.

"Kanka, harika olmuşsun ulan!" dedi Akın bana sarılırken.

Bu sırada, kapıda Burak belirdi. Elini kapıya yaslayarak bana baktı.

"Babandan rol mü çalamaya çalışıyorsun?" dediğinde güldüm.

"Oğlum saçmalamayın ya! Hadi gidelim!"

Burak'ın arkasından zıplayarak kendini göstermeye çalışan Tuğçe'yi o zaman fark ettim. "Benisiz mi!" diye bağırırken olduğu yerde zıplamaya devam ediyordu. "Ay Burak, çekil! Ben de göreceğim Ege'yi!"

Tuğçe, Burak'ı aşıp öne doğru çıktı.

"Şaka yapıyorsunuz! Sen kimsin ve Ege'ye ne yaptın!"

Arkadaşlarımın bu abartılı tepkileri karşısında Berçin'in kulağına eğilip fısıldadım.

"Beni bir Drag Queen'e[1] çevirmedin, değil mi?"

Berçin kahkaha atarken onu böldüm.

"Ya ben şaka yapmıyorum ama."

"Ay Ege, saçmalama. Onlar bence seni kıskandılar."

Nasıl gözüktüğüm hakkındaki tartışma koridor boyunca devam ederken asansörü çağırdık. Düğün diye planlanan organizasyon, bir otelin yemek salonundaydı. Annemin ve babamın yakın arkadaşları, benim yakın arkadaşlarım ve aileleri ile birlikte küçük ve gösterişten uzak bir eğlenceydi yalnızca planlanan. İşin resmi kısmı için bir nikâh memuru gelecek ve kalben evli olan iki insanın nikâhını kıyacaktı. Asansörden inerken herkes aynadaki yansımasından kendini düzeltmeye çalışıyordu. Lobiye çıktığımızda havalı olma derdindeydik. Normal bir ergen grubun hissettiklerini hissediyor, aslında olmadığımız kişiler gibi davranıyorduk.

"Ay durun, ben göstereyim size nasıl havalı yürüyeceğinizi," diyerek Tuğçe önümüze geçti. Lakabına yakışacak şekilde parlak, kırmızı bir elbise giymişti.

"Akın ne yapıyorsun?" diye sordu Berçin merakla.

"Tuğçe gibi yürüyorum."

[1] Drag Queen, eğlence amacıyla altında da dolu dolu toplumsal hiciv barındıran, kadın kıyafetleri giyip karikatürize kadın davranışları sergileyen erkek sanatçıya verilen isimdir.

Akın'nın podyum mankeni yürüyüşü yaptığını o an anladım.

"N'olur yürüme," dedi Berçin kahkaha atarak.

O sırada salona açılan kapı aralandığında karşımda annemi gördüm. Bembeyaz, omuzlarında dantel detayları olan bir elbisenin içinde... Saçlarını dağınık bir topuz yapmış, elinde tuttuğu papatyalarla utanarak bana bakıyordu.

"Anne?"

"Çok mu abartılı olmuş Ege?"

Abartılı falan değildi. Aksine o kadar sade ve şık gözüküyordu ki...

Berçin'in kulağına doğru eğilip fısıldadım.

"Üzgünüm, annem daha güzel olmuş," dediğimde gülümsediğini gördüm.

"Evet, gerçekten olmuş. Haydi git."

Berçin'in yanından ayrılarak anneme doğru ilerledim. Önünde durduğumda, Berçin ve Evrim'in yapacağı şeyi yapmak üzere olduğunu fark ettim.

"Ne olur kendi etrafında dönme!" dedim gülerek. "Neden herkes kendi etrafında dönüyor?"

"Çünkü güzel görünüyoruz!" diye bağırdı Ekin.

"Evet, öylesiniz ama babam da içeride ağaç oldu," dedim arkadaşlarıma dönerek.

"Bir dakika," diyerek onların önünde diz çöküp ayakkabılarımın iplerini bağladım. Ayağa kalktığımda, herkesin büyümüş gözlerle bana baktığını fark ettim. Hepsi şoke olmuş gibi gözüküyor ve kimse konuşmuyordu.

"Ne oldu be?"

"Ay salak!" diye bağırdı Evrim.

Herkes gülmeye başladı.

"Ya ne oluyor?"

"Berçin'in önünde diz çökünce bir an hepimiz evlenme teklifi falan edeceksin sandık sanırım," dedi Evrim kahkaha atarak.

"Onun daha zamanı var," diyerek göz kırptım Berçin'e.

Kolumu açıp anneme işaret ettim.

"Gidelim mi?"

Annem koluma girdiğinde, arkamızda arkadaşlarımız ile birlikte ilerlemeye başladık. Otel çalışanları önümüzdeki kapıları açtığında, misafirlerin karşısındaydık. Kapılar açıldığı gibi içeride bir alkış tufanı koptu. Annemin yürüyüşünden heyecanlandığını anladım. Gözlerinin baktığı yönü takip ettiğimde, kürsünün önünde duran babamı gördüm. O da aynı heyecana sahipti.

Sevgiyle bakıyorlardı birbirlerine. Kaçıp giden onca yılın, yaşanması gereken onca anın özlemiyle...

"Şşşt... Heyecanlanmak yok," diyerek yalnızca annemin duyabileceği şekilde fısıldadım.

Babamın önüne geldiğimizde, annem kolumdan çıktı ve onun koluna girdi. Onlar evlilik memurunun oturduğu masadaki yerlerini almadan önce babamı kolundan tutup öne doğru eğildim.

"Annemi sakın üzme," derken annem gülüyordu. "Vallahi dövüşürüz bak. Ayrıca rol çalmak falan da yok. Cuma geceleri de televizyon kumandası benim."

George, anladığını ifade ederek başını salladı.

"Merak etme tatlım, sen hâlâ benim bir numaramsın," diyerek, gülümseyip göz kırptı annem bana.

"Aferin anne."

"Aferini göstereceğim şimdi, insanlar bize bakıyor."

"Haklısın, bol şans."

"Ay Ege ne diyorsun sen?"

"Ben ne dediğimi bilmiyorum sanırım. Sen evet demeye odaklan."

"Tamamdır, merak etme."

Onlar masalarına oturduktan sonra arkadaşlarımın yanındaki yerimi aldım. Nikâh memuru ilk önce babama sordu. O kadar heyecanlanmıştım ki Berçin'in tuttuğum elini ne kadar sıktığımı bile fark edemedim.

Mikrofondan nikâh memurunun sesi yeniden duyulduğunda annemin ismini söylüyordu.

"Sayın..."Bir anda ayağa kalkıp bağırdım.

"Evet!"

Berçin kolumdan tutarak yerime oturtmaya zorladı.

"Ege ne yapıyorsun?"

"Ya çok heyecanlandım ben."

Annem ve babam dâhil herkesin gülmeye başladığını gördüğümde gülümsedim.

"Bence evet diyecek," dedim etrafımdaki insanlara bakarak. "Evet demeli çünkü birbirlerini çok seviyorlar. Evlilik bir kâğıt üzerinde çok saçma ama gerçekte öyle değil... İkisi de birbirini çok seviyor. Ve ben de ikisini çok seviyorum. Annem, yıllar önce ben daha çocukken üst katın balkonunda yalnız oturur, dışarıyı izlerdi. Büyüyüp bir şeylerin farkına varana dek bundan keyif aldığını sanırdım. Ama fark ettim ki yalnızlığın arkadaşı olmazmış. Annem o balkonda her oturuşunda yalnızlığıyla konuşurmuş. Annem evet demeli çünkü burada olan arkadaşlarının dışında, benim dışımda bir hayat arkadaşına ihtiyacı var. Önceleri babama çok kızgındım sırf onu yarı yolda bıraktığı ve üzdüğü için. Ama sonra fark ettim ki her insanın bazen durup mola vermesi gerekiyor... Öyle amaçsızca çıkılan yolların sonu yok çünkü. Şehirler arası otobüsler bile mola vermeden

devam etmiyorlar yollarına mesela. Çünkü yolcuların bulunalacağını biliyor şoförler. Yalnızca anne ve babamın molası biraz uzun sürdü. Şimdi, onların zamanı. Nereye gideceklerini biliyorlar. Öncesinde yaptıklarının farkındalar ve derslerini aldılar. Sizi çok seviyorum. Haydi anne evet diye bağırsana!"

"Evet!"

"Aferin anne," diyerek gülümsedim. Yerime otururken Berçin'in elini yeniden tuttum.

"Sonuç olarak herkes kendi anne ve babasının düğününe şahit olmuyor, değil mi?" dedim gülümsemeye devam ederek. "Aaa, bu arada. Yakında sana bir sürprizim var.""Ya hayır, çok merak ederim ama."

Ona doğru eğilip yanağından öptüm.

"Umarım çok seversin..."

The Hand You Deal

Fenne Lily

23

Yakında diye bahsedilen zaman geldiğinde.
Trump Alışveriş Merkezi / İstanbul

Ege, siparişini verirken gözlerini Berçin'den ayırmadı. Tüm hareketlerini sakince izledi. Genç kızın hareketlerindeki uyum ve düzen çok hoşuna gidiyordu. Birkaç dakika sonra sade kahveleri önüne geldiğinde, genç kız, üzerindeki bakışları fark etmişti.

"Ne oluyor ya?" diye sordu Berçin merakla. "Neden bir alışveriş merkezine geldik ki?"

Ege, kahvesinden bir yudum alıp gülümsedi.

"Seninle vakit geçirmeyi çok seviyorum... Nerede olduğumuzun bir önemi yok ki..."

"Evet, öyle."

Berçin, Ege'nin bir şeyler karıştığını anlamıştı. Onun planını bozmamak için bir şey söylemedi.

"İyi de ne bileyim, sabahın bu saatinde alışveriş merkezinde buluşmayı istemek âdetin değildir, sevmezsin."

Ege gülümseyerek kahvesini yudumladı.

"Alışveriş merkezlerini hâlâ sevmiyorum... Bugün burada olma sebebimiz başka..."

"Sen öyle diyorsan..."

Sonra ikili arasında derin bir sessizlik oluştu. Bu sessizlik onların birbirleri ile iletişim kurma şekliydi. Birbirlerine bir şeyler anlatmak için kelimelere ihtiyaçları yoktu. Bir süre sonra sessizliği bozan Ege oldu.

"Biraz yürüyelim mi? Buradan sıkıldım."

"Nasıl istersen," diyerek yanıtladı Berçin.

Ege kahvelerin ücretini öderken kasiyere gülümsemeyi ihmal etmedi. Berçin'in elini tutmadan önce çantasını sırtına taktı.

"Belki kitap alırım. Uzun süredir bir şeyler okumuyorum."

"Ege," diyerek Berçin onu durdurdu. "Bilmediğim bir şey mi var?"

"Hayır, kitap almak istiyorum yalnızca."

Genç adam, kız arkadaşına doğru eğilip saçlarının arasına bir öpücük kondurdu. Alışveriş merkezinin alt katına inen yürüyen merdivenin önüne geldiklerinde, aşağıdaki kalabalığı görüp durdular. Yüzlerce insan kitapçının olduğu kattaydı.

"Sanırım bir yazarın imza günü var," dedi Berçin Ege'ye bakıp. "Kitap almak için doğru bir zaman değil sanırım."

"Belki de," dedi Ege aşağıdaki insanlara bakıp gülümseyerek. Ellerinde kitaplarla aileleri ile birlikte gelip sıra bekleyen bir sürü gençti gördüğü. Okuyan, hayal eden bir sürü genç... Ve bugün burada olmalarının bir sebebi vardı onların.

"Biraz bekleyelim." diyerek cam korkuluğun kenarına yasladı ellerini. Kız arkadaşı onun yanına gelerek başını omzuna koydu ve kalabalığı izlemeye başladılar.

"Seni seviyorum, biliyorsun değil mi Berçin?"

Genç kız, Ege'nin kolunu sıkarak ona karşılık verdi.

"Ben de seni seviyorum..."

"Ben..."

"Mesela ben... Sen telefonunla ilgilenirken sana bir şey sorduğumda gözlerini kısarak kirpiklerinin arasından bana baktığın zamanlarda seni çok seviyorum. Yan yana oturup gülüştüğümüzde, çimlere uzanıp birlikte hayal kurduğumuzda seviyorum seni. Saçımla oynayışında, birlikte müzik dinlerken seviyorum seni... Konuştuğunda, konuşmadığın zamanlarda gözlerinle anlattığında da çok seviyorum. Ayakkabılarımın beyaz kısımlarından hiç çıkmayan lekelere sinir olduğunda, sürekli omzumdan düşen çantamın askısını yerine taktığında, çalan şarkılarda seni görmeyi seviyorum. Seni hayal etmeyi, seninle düşünmeyi... Ellerin üşüdüğünde ellerini tutmayı seviyorum... Sanki onları bir tek benim nefesim ısıtırmış gibi düşünmeyi... Sınava hazırlanmak için test çözerken birdenbire uyuyup kaldığında seni izlemeyi çok fazla seviyorum... Âşık olmanın, seni sen yapan özelliklerin ayrıntılarını bulmak ve onları sevmek olduğunu fark ediyorum şimdi..."

"Ege..."

Berçin, cümlesini tamamlayamadı. Ege, dudaklarını onunkilere bastırıp uzunca öptü genç kızı. Dudaklarını genç kızın dudaklarından ayırdığında, Berçin'in yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Yüzün kızardığı anlarda, gözlerindeki ışığı görmeyi de çok seviyorum," diyerek Berçin'in elini tuttu yeniden.

"Bir arkadaşım gelecek aşağıya," dedi Ege Berçin'in gözlerinin içine bakarak. "İlk kitabı çıktı. İstanbul'daki ilk imzasını yapacak. Ona destek olmak için buradayız."

Genç kız şaşırmıştı.

"Hiç bahsetmedin arkadaşından?"

"Evet, uzun süredir internet üzerinden konuşuyoruz."

Bu sırada, alt katlardaki kitapçıdan gürültüler yükseldi.

"Sanırım o da geldi," dedi Ege gülümseyerek.

Berçin, merakla öne doğru eğilip gelen kişiyi görmeye çalıştı. Sıska, gözlüklü bir çocuk utanarak girdi kalabalığın arasından kitapçıya. Herkese gülümsüyordu. Sanki mahcup olmuş gibi bir ifadesi vardı yüzünde.

"O mu?" diye sordu merakla Berçin.

"Evet, o."

"Ama Ege, olmadı ki böyle... Kitabını alıp gelseydik keşke..."

"Merak etme," dedi Ege Berçin'in elini bırakıp, sırt çantasını çıkarırken. "Ben ikimiz için de birer kopya aldım."

Ege, çantasından çıkardığı kitabı kız arkadaşına uzattı. Genç kız ona uzatılan kitabı merakla alıp incelemeye başladı.

Yeşil ve beyaz renklerin hâkim olduğu kapakta, önce kitabın ismine baktı.

GÖZLÜK yazıyordu kitap başlığında. Genç kız, kapaktaki detayları gördüğünde inanamadı. Küçük bir ağacın altında, kamp alanındaki evlere benzer bir bungalov ev vardı. Gözlüklü bir çocuk oturmuş, tüm dikkatiyle önündeki bilgisayara bakıyordu. Onun ardında ise kızıl saçlı bir kız... Çocuğun önündeki bilgisayarda kocaman bir soru işareti vardı.

"Ege..."

Berçin cümle kuramadı. Hızlıca kitabın arkasını çevirdi. Tüm arka kapak metninde dikkatini çeken tek şey, kendi kullanıcı isminin geçtiği cümleydi.

"Peki, Heiley17 kimdi ve neden saklanıyordu?" diyerek sesli okudu cümleyi.

"Heiley17, çok sevdiğinden saklanıyordu ve beni çok uğraştırdı," dedi Ege gülümseyerek.

Genç kız hâlâ inanamıyordu. Aşağıda bekleyen yüzlerce insana baktı. Ellerinde, kendi elinde tuttuğu kitabın aynısı vardı.

Ege, kız arkadaşına sarılıp onu kollarının arasına alarak saçlarına sevgi dolu bir öpücük bıraktı.

"Artık herkes hikâyemizi biliyor sevgilim."

Ege'den Okura,

Merhaba, nasılsınız? Sizlere bir kitabın sayfalarının arasından seslenmek oldukça garip. Heileyl7'im yanımda kahvesini yudumlarken yüzümde kocaman bir gülümseme ile yazıyorum bu notu size. Bir şeylerin sonuna gelmeyi kimse istemez ama oradayız işte. Belki de sıkılarak ya da çok severek okuduğunuz bir hikâyenin sonunda... Benim hikâyemin, bir kaybedenin hikâyesinin sonunda... O yüzden sevdiğim bir şekilde veda edeceğim size. Ama önce, sonrasında bizlere neler olduğundan bahsedeyim.

Ben... Beni biliyorsunuz. Olmak istediğim yerdeyim. Onun yanında... Sonra Akın var. Evet, ondan kurtulamadım ve neredeyse hepimiz üniversiteye geçsek bile birbirimizden ayrılamadık. Hayat, bir şekilde bizi bir arada tutuyor. Evrim, yeni erkek arkadaşı ile birlikte ve mutlular. Onlar adına biz de çok mutluyuz. Siz, kim olduğunu sanırım tahmin edebiliyorsunuz. Öyle değil mi?

Ekin... Ekin gitti ne yazık ki. Herkesin alay ettiği o kız, şimdi İngiltere'de bir sürü insanın hayali olan bir okulda matematik eğitimi alıyor. Tuğçe ise şimdilerde bir hareketin öncüsü. Kadınlara destek veren bir vakfın kurucularından oldu ve her gün bir sürü insana yardım ediyor. Öyle işte...

Sizden bir söz almak istiyorum.

İşte başlıyorum.

Sevgili Ezikler, Sevgili Kaybedenler,

Bir arada değilsek, yolunda gitmeyen bir şeyler var demektir. Bu yüzden, yardıma ihtiyacı olan birini gördüğünüzde lütfen ona sırtınızı dönmeyin. Bu noktaya gelene kadar korkarak yaşadım. Hoş değildi. Kaygıyla doluydum. Neler olacağı konusunda, geçmiş hakkında düşünüyordum sürekli. Ama vazgeçtim.

Siz de korkmayın. Bunu, kendinize yapmayın.

Kim olmak istiyorsanız o olun. Kiminle olmak istiyorsanız onunla olun. Sonra olduğunuz o kişi ile gurur duyun. En önemlisi, kendinizi çok sevin.

Ve sizin gibi olan, yüreğinizdeki sevgiyi yayacak, elinizden tutup hayallerinize ortak olacak birini bulduğunuzda onu sakın bırakmayın. Gitmek istediğiniz yolda yürümekten çekinmeyin. Size engel olmak isteyenler olacaktır, vazgeçmeyin.

O yol sizi nereye götürürse götürsün...

Şimdi bana ve kendinize bir söz verin. Sevdiğim bir yazarın da dediği gibi; kaybeden olmanın iyi yanı, kaybedecek bir şeyinin olmayışıdır.

İşte tam da bu yüzden kendinize karşı dürüst olun.

Fikirleriniz ve hayalleriniz için cesur olun.

Onlara engel olmak isteyenlerin karşısında dimdik durun.

İyiliğe inanın.

Ve şunu unutmayın.

Biz, kaybedenleriz. Ve böyle çok güzeliz.

Ege.

YAZAR NOTU

Bir sürü insanın geçmişine ev sahipliği yapan sıraların üzerine bir şeyler karalayanlar, sizi görüyorum... En kalabalık ortamda bile yalnızlığı hisseden, en yakın arkadaşı kulaklığı olan, ailesinden hak ettiği ilgiyi görmeyenler sizi biliyorum. Hiç de istemediği bir bölüm için çalışmaya zorlanan, sırf sistem ve ailesi istiyor diye geleceğini test kitapları arasındaki beyaz kısımlara karalayanlar... Sizi de biliyorum... Evet siz, ona sevdiğini söylediğinde ne tepki vereceğini bilmediğinden elin ayağına dolaşıp biriktirdiğiniz o sevginin yüreğinizde taşmasına izin verenler, yaptığınız hiç hoş değil... Korkularınız ve kaygılarınız olduğunu biliyorum. Nasıl bir yolda, ne şekilde ilerlemeye çalıştığınızı biliyorum. Diğer insanlara göre küçük ama size göre ilerlemenize izin vermeyen bir sürü derdiniz olduğunu biliyorum... Ama artık harekete geçme zamanı. Şimdi git, ona sevdiğini söyle. Şimdi çık ailenin karşısına, onlara ideallerinden bahset. Şimdi kulağındaki kulaklığını çıkar, gözlerini kapat ve dünyayı dinle... Tüm o gürültünün arasında bir yerde, senin fikir ve düşüncelerinin sesi var.

Onu bul,

Ve

Hiç bırakma.

Bu kitap hâlâ en çok senin için.

Sevgili okur, sevgili arkadaşım.

Şimdi, senin zamanın.

Sana verilen hayatı, dilediğin gibi yaşa.

SON SÖZ & TEŞEKKÜR

Hissettiğim şeylere anlam veremediğim zamanlar, üzerine çok fazla düşünmekten kaybettiğim anlar oldu. İnsanların fikirlerine önem veriyor ve her seferinde onların bana ne kadar zarar verdiğini unutarak ve çeşitli hatalar yaparak ilerliyordum yaşamaya... Zamanla birçok şeyin farkına varırken, yürüdüğüm yola geri dönüp baktığımda kaosu gördüm. Her yer bertaraf olmuştu... Kalp ve hayal kırıklıklarım ağıtlar yakıyordu düş sarhoşu olduğum sokak köşelerinde. Yolumu kaybedip dokunduğum çoğu kalp, yalnızlıktan sokak lambalarının aydınlatmadığı karanlıklara saklanmış, birbirlerini teselli ediyordu... Hüzünlerim siyah bir zift gibi akıyordu içinde uyuduğum evlerin pencerelerinden. Söyleyemediğim onca şarkı, dile getiremediğim onca "seni seviyorum" gök gürültüsü gibi çökmüştü dünyanın üzerine. İçime akıttığım gözyaşları, asit yağmuru olarak düşüyordu geçmişimin üzerine. Karamsarlık ve kararsızlık bulutları öylesine siyahtı ki gökyüzünü ve güneşi göremiyordu umutlar. "Artık yeter!" diye tavana bakarak uykuya kaldığım bir kırılma anında, gözyaşlarım lacivert renkli yastık kılıfımın üzerine başka bir hayal kırıklığı daha resmediyordu. Bir örnek teşkil etmek değil niyetim, yalnızca insanların birbirlerini anlamaya çalışmasını sağlamak istiyorum... Ne mi yapıyorum? Deniyorum, uğraşıyorum, çabalıyorum. Geriye dönüp baktığımda yeniden kaos ve pişmanlıkları görmemek için elimden geleni yapmaya çalışıyorum.

Sevgili okur,

Bu sana son seslenişim olmayacak. Bu noktaya kadar geldiysen hakkımda ufak tefek fikirlere sahipsin artık. Bu bir nevi seni, benim sırdaşım ve arkadaşım yapıyor aynı zamanda. O yüzden seninle konuşurken bu kadar rahatım ve sana birçok şeyden bahsedebiliyorum. Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim. Onlar bana daha fazlasını anlattığında, ben de sana anlatacağım. Unutma, bu bir veda değil. Bu başka bir kırılma, başka bir kesişme anı yalnızca. Şimdi elinde tuttuğun kitabı kapat ve bir süre öylece otur. Bir toplu taşıma aracında olabilirsin. Kıpırdama. Okulda, sıranın altında gizlice okuyor olabilirsin bu satırları. Hareket dahi etme, bitmedi. Yatağında uzanıyor, bir kafede kahveni yudumluyor olabilirsin. Bekle, hiçbir şey yapma. Deniz kenarında ya da bir parkın insanlardan uzak kısmındaki bir bankta oturuyor olabilirsin. Şimdilik denizi ve parktaki ağaçların güzelliğini unut... Başka birçok alternatif yerde olabilirsin aynı zamanda. Her nerede okuyorsan bu yazdıklarımı, şimdi derin bir nefes al. Sonuna geldin. Kitabı kapatmadan önce gözlerini kapatıp hayallerin için yeterince çabalayıp çabalamadığını sor kendine. Sorunun cevabı önemli değil, yap bunu. Kendine bu sorunun cevabını verdikten sonra kitabı kapatıp kitaplığında sürekli görebileceğin bir yere koy kitabı. Sırf sana sürekli bu soruyu hatırlatsın diye...

Sonra gökyüzüne bak, denizi izle, insanların sesini dinle, annene sarıl.

Hâlâ okumaya devam ediyorsun.

Kitabı kapat.

Ne yapman gerektiğini biliyor olmalısın.

Yanılıyor muyum?

